

СИЛВИЯ КРИСТЪЛ
ПОКОЙНИКЪТ ОТ НАШВИЛ

chitanka.info

Всички добре заровени тайни изплуват след смъртта в един свят, който се оказва проекция на земния. Само че в този нов свят властват други закони. Силните на деня, които до вчера са се разпореждали със съдбите на хората, са принудени да приемат участва си на простосмъртни. Принудени са да осъзнаят, че никой вече не зачита волята им. Авторитетите са срутени. Величиата са без обичайните си маски.

И в този огледален свят всеки получава онова, което е успял да избегне приживе — презрение, омраза, снизхождание, уличаване в низки и недостойни дела, закъсняло, но неизбежно назидание.

Героите са същите, както в реалния живот, само че в света на сенките те са лишени от статута си на привилегировани, онеправдани, преследвани, покровителствани или унижени. Всеки заема ново място в отвъдната йерархия и се появява без обвивката, която крие истинската му същност.

Разголване на характери, произнасяне на присъди, изкупване на грехове, тържество на закъсняла, но все пак властваща справедливост в един изпълнен с интриги и тайнственост свят.

ПЪРВА ЧАСТ

Погребението мина като по вода. Без излишно достолепие и изблици на пресилена печал. Присъстваха шепа дългогодишни приятели и двама-трима лицемерни колеги. Нямахше преливащи от изкуствена горест речи. Нито приспивни псалми за успокоение на душата.

Семейството, разбира се, също уважи събитието. И както винаги, демонстрира достойнство и класа. Вече официално съм в отбора на мъртвите. На пръв поглед мисълта изглежда малко стряскаща. Но както с всяко ново нещо, с времето се надявам да свикна.

Единствената голяма промяна, която със задоволство отчетох през последните дни, е, че оттук нататък няма да подскачам при звъна на часовника сутрин. Ще се излежавам до късно, няма да закузвам на крак и най-важното, няма да се налага да търпя по цял ден тъпите забележки на шефа си. Погледнато реално, промяната изглежда доста благоприятна.

Другата разлика с предишния ми живот е, че вместо обичайните данни: град, квартал, улица и блок, в графата „Местоживеене“ вероятно ще се наложи да вписвам новите си координати: Парцел номер осем, алея четиринадесет, гроб двадесет и шест. Не съм наясно още как стои въпросът с бюрокрацията по тези места и дали обитателите са успели да се преборят с нея. Но скоро и това ще се изясни.

Въпреки че още съм съвсем бос, трябва да призная, че изпитвам нескрито нетърпение да узная час по-скоро кои са съседите ми. Кога точно са се настанили тук. И с какво запълват неминуемия излишък на свободно време.

Може би не бива да отминавам факта, че промяната в статута ми ще даде отражение не само върху моя бъдещ начин на съществуване, но и върху навиците на близките ми. Децата ще изгубят ежедневния приход на доходи, колегите ще ликуват тайно, че няма повече да се мотая в краката им, а тъщата ще се възползва от случая, за да намекне за пореден път на любимата си дъщеря за грешката, която извърши

навремето. И този пък като че ли ще е права. Защото ако преди осемнадесет години съпругата ми беше проявила малко повече разум и се беше омъжила за онзи надут депутат, сега нямаше да е вдовица. И понеже смъртта ме връхлетя малко ненадейно, жена ми със сигурност не е съвсем наясно какво точно ѝ предстои. Скоро обаче с ужас ще установи, че не съм наблизил, за да излива върху мен справедливия си гняв. Това откритие е в състояние да я съсипе. Разпавиите с мен със сигурност са единственото нещо от съвместния ни живот, което болезнено ще ѝ липсва.

Може би е малко необичайно да се тревожа за близките си в състоянието, в което се намирам. По-скоро те трябва да се безпокоят за мен, защото не разполагат с никакви надеждни сведения относно бъдещето ми. И за да не си кривя душата, трябва да призная, че този, който се погрижи всеотдайно да придаде по-приятен вкус на пребиваването ми тук, е скъпият ми тъст. Човекът направи няколко трогателни жеста, с които за пореден път доказва силата на мъжката солидарност.

Първо, набута под луксозната сатенена завивка в ковчега старата си ръчна самобръсначка. Явно прецени, че новата електрическа машинка, която си купих при последното пътуване до Дания, ще върши значително по-добра работа на него, отколкото на мен. В последния момент сбута в ъгъла и полупразното шише с евтин одеколон, който упорито купува през последните няколко десетилетия. Излишно е да споменавам, че марковия афтършейв остави за себе си.

На пръв поглед постъпката му изглежда малко егоистична. Но когато човек се порови по-дълбоко в подбудите, разбира, че решението му е продиктувано от яка доза здрав разум. В края на краищата, тъстът няма и най-малка представа дали съм склонен да запазя и част от старите си навици. Ами ако престана да гледам на бръсненето като на ритуал от първа необходимост? Ако реша отгук нататък да проявявам немарливост към външния си вид? Не е изключено да му е минала през главата и логичната мисъл, че там, на долната земя, на мъжете вероятно изобщо не им расте брада. Защо тогава да отиват по дяволите толкова ценни вещи?

Не искам да съм несправедлив към тъщата, затова ще отбележа, че тя също даде своя принос в подготовката ми за отвъдното. Нейна беше разтърсващата идея да закопаят заедно с мен и кучето. Може би

маминка съзря в случая прекрасна възможност да се отърве веднъж завинаги от домашния любимец. Каквито и да са били мотивите за това спиращо дъха предложение, трябва да призная, че тъщата е твърде прозорлива жена. Тя първа проумя, че единственото същество, което отчаяно ще ми липсва в новия ми живот, е добрият стар Роки.

На тези, които нямат търпение да узнаят как точно изглежда светът, от който никой досега не се е завърнал, бързам да доверя, че нещата не стоят точно така, както си ги представяме приживе. Не зная дали тази констатация звучи успокояващо, но истината е, че поне засега нямам абсолютно никакви оплаквания. Често съм се питал, дали пък зад факта, че никой не се връща обратно, не се крие горчивата истина, че мястото, където отиват всички, е много по-приятно от онова, което напускат.

Не искам да се впускам в излишни спорове, но знам какво ще ми кажат по-недоверчивите. Да не правя прибързани заключения. Когато човек се настани в ново жилище, в началото всичко изглежда прекрасно. Светло, чисто и безпроблемно. Докато не плисне първият дъжд и не започнат да текат таваните. Докато не избие някоя тръба в стената. Докато не изпълзят хлебарките. И докато зад привидната дружелюбност на съседите не се завихрят свадите, клюките и интригите. Затова като че ли е по-добре поне в началото да приготвя по-малка кошница за очакванията. Така или иначе, не бързам за никъде. Пристигнах тук рано, преждевременно и ненадейно. Засега най-разумното нещо, което мога да направя, е да се огледам, да се послушам и да си налягам парцалите.

Едно от най-неприятните усещания, които изпитва човек на това необичайно място, е съзнанието, че се намира в небрано лозе. Истината е, че нямам и най-малка представа как точно е устроен светът тук. Не съм наясно дали всички сме равни или и зад линията на отвъдното съществуват лидери и аутсайдери. Дали примирението е добродетел. И дали си платил вече за греховете си или продължават да те преследват за вноските.

Една от първите истини, които проумях след пристигането си, е фактът, че ако има нещо, от което човек действително трябва да се страхува на гробището, това не са умрелите, а живите. За да не си замазвам очите с ненужни заблуди, трябва да отбележа, че хората, които уважиха ритуала на погребването, нямаха търпение да се

отдалечат от пресния гроб. Дали гледката им се струваше прекалено потискаща, дали бързаха за някъде, сигурно никога няма да узная.

Броени минути след оттеглянето на опечалените около купчината мокра пръст, под която безропотно лежах, изпълзяха три странни същества. Първото нещо, с което се заеха новодошлите, беше да излапат сладките и житото, които близките великодушно ми оставиха за вечеря. Прибраха цветята и новото кандило в протритата кожена чанта и се зачудиха какво да правят с кръста. Говореха припряно на неразбираем език, така че не успях да схвана напълно намеренията им. Пипаха ловко и бързо. Жестовете им бяха отмерени, погледите сурови. На тръгване отмъкнаха малко безцеремонно чантата на една потопена в печал вдовица, която се гърчеше от мъка върху пейката до съседен гроб. Жената засипа негодниците с ругатни и хукна да ги гони, но за съжаление единственият, който се подвизаваше наблизко, бях аз. А както можете да се досетите, състоянието, в което се намирах, не ми разреши да се притека на помощ на горката женица.

Това е, що се отнася до живите. За мъртвите още не знам. Не съм наясно дали е прието да се разхождат денем, или излизат само по тъмна доба. Дали разговарят свободно помежду си или съществува таен код за комуникация. Истината е, че тъна в пълно неведение относно порядките на това странно място. Надявам се обаче, състоянието на неосведоменост да не продължи твърде дълго. Усещам, че любопитството дълбае душата ми, а желанието да се интегрирам колкото е възможно по-бързо владее цялото ми същество. Така че колкото по-рано узная правилата, толкова по-изкусно ще играя играта, в която безпощадно ме захвърли съдбата.

Сигурно изглежда подозрително, че се изразявам така възторжено за душевното си състояние, но през последните три нощи наистина спях добре. Не ставах да пия вода, нито да обикалям къщата като гламав. Не ме събуди тропота на колата, която събира боклука, нито алармата на паркиран под прозореца ми автомобил. Вярно, тук не разполагам със стени, които да зяпам по цели нощи, но за момента тази липса ме устройва напълно.

Сутринта е мрачна и за първи път намръщаното небе не предизвиква у мен тревожни предчувствия. По свода няма облаци, само безкрайна монотонна сивота, която се разстила ниско над гробището и похлупва целия град. По всичко личи, че всеки миг пороят ще се излее върху главите ни. Бурята се готви да ни връхлети без предупреждение. Без светкавици да прорязват смълчаната небесна шир и без стихията да вилнее в клоните на дърветата.

Засега всичко изглежда спокойно и напомня отчаяно на обичайното затишие пред буря. Нямам представа дали е делник или празник. Вероятно е делник, защото по алеите не се забелязва жива душа. Цветята по съседните гробове са оклюмали, само тук-там мъждука пламъчето на закътано в гранита кандило.

Колкото и да е странно, че не се чувствам изоставен. Доколкото виждам, наоколо също рядко идват посетители. По всичко личи, че гробището не е предпочитано място за разходки. Пък и хората са заети с делата си, на кого му е притрябвало да се занимава с мъртвите. Мъртвите са обект на желаниа, докато са живи. После делникът затлачва спомените и всичко потъва във водовъртежа на бавната, но неминуема забрава.

За да не създавам погрешна представа, трябва да отбележа, че по принцип рядко се отдавам на подобни мисли. Но през последните дни просто няма какво друго да правя, освен да размишлявам за повратностите в живота. И за неизбежната преходност на битието.

Опитвам се да съзря някакъв знак в небето, но сводът продължава да е тъмен и бездиханен. Ясно е, че ще вали, просто

бурята иска да ни изненада. Да ни връхлети, докато се излежаваме и зяпаме безцелно пустеещите алеи.

Дочувам стъпки и се питам дали пък нямам халюцинации. Наоколо е толкова тихо, че долавям дори учестеното дишане на скитащ пес, който търси храна върху гранита. Опитвам се да се надигна, за да видя дали сетивата не ме лъжат. Примигвам и с изненада установявам, че някой се прокрадва зад храста от жасмин, който ме отделя от съседите вдясно. Напрягам взор и различавам издължения силует на самотна фигура.

Май няма да съм сам в дъжда. Някой е решил да ми прави компания. Не точно на мен, но в момента това е без значение. Напоследък изпитвам чувство на неосъзната близост към всяко живо същество, което се навърта наоколо.

Самотна светкавица раздира небето и стискам очи. Броя наум, докато чуя страховития тътен на гръмотевицата. Бурята е наблизно, но човекът зад храста като че ли не дава пет пари за заплахата. Стърчи до плочата и нито пали свещ, нито чисти изпопадалите от дърветата листа. Надничам между клоните и съзирам зашеметяващо създание с крака на газела, дълга до кръста черна коса и гордо изправени рамене. Не мога да зърна лицето, но съм убеден, че чертите също няма да ме разочароват.

Кучето рови с муцуна влажната пръст и ми пречи да видя какво точно прави новодошлата. Няма вид на съсипана от скръб вдовица. Нито на дъщеря, която се опитва да изтръгне прошка. Някаква поразтърсваща страст е довела тук шеметното създание.

Жената стърчи неподвижно до плочата, вперила поглед в снимката върху гранита. Сигурен съм, че е дошла, за да каже нещо важно на покойника. Само че или говори прекалено тихо, или изобщо не си отваря устата, защото не долавям нито шепот, нито въздишки, нито стон.

Първите капки удрят камъка и вятърът се завихря в клоните. Стихията дърпа бясно дрехата на непознатата, но създанието като че ли нехае за прииждащия дъжд. Забива изящните си нокти в гранита и свива юмрук. Изпитвам неудържимо желание да я побутна, за да се откъсне от натрапчивите си мисли и да направи опит да се спаси от пороя. В следващия миг осъзнавам, че не е необходимо да се вживявам толкова в ролята на спасителя.

Дочувам кикот и докато се чудя какво точно става, виждам как раменете на жената се разтърсват от истеричен смях, в който прозира зла нотка. Тя отделя дланта си от мокрия камък, придърпва нервно дрехата си и тръгва забързано по алеята. Минава покрай мен, без изобщо да сведе поглед. Не проявява и най-дребно любопитство да прочете кой съм и откога съм тук.

Отминавам великодушно този акт на безразличие и проследявам отдалечаващата се между паметниците фигура. Сигурно оттук нататък ще трябва да свикна с всякакъв вид странности. Но не бива да крия, че това посещение разпали въображението ми. Ако не се страхувам, че дъждът ще ме измокри до кости, още сега бих притичал зад храста, за да видя кой е стопанинът на онзи гроб.

От няколко дни съм тук, но все още не съм разговарял с никого. Причината за тази временна социална изолация вероятно се крие във факта, че приживе говорех с прекалено много хора, с които нямахме какво толкова да си кажем. Винаги съм мечтаел за малко спокойствие и случайността изпълни тази моя дребна прищявка, дарявайки ме с вечен покой. Както казват мъдрите хора: Внимавай какво си пожелаваши!

Не искам да си пъхам носа, там, където изобщо не ми е работата, но съм любопитен да узная какво се крие зад онова необичайно посещение. Обикновено на гробището хората плачат, имат измъчен вид, въздишат тежко, вайкат се, молят се, пищят. Жената с дългата черна коса обаче нямаше вид на потънала в скръб. Напротив, излъчваше прекалено задоволство от развоя на събитията, отвели заровения в онзи гроб на това населено със сенки място.

Не споделям мнението, че трябва да кичим умрелите с ореола на светци. Напротив, смятам, че всеки трябва да си влачи кръста. И на тази, и на онази земя. Неприятно ми е, че ще деля парцела с личност, която предизвиква у живите злоба и злъч. Но както и в онзи живот, така и тук никой не те пита кои искаш да са ти съседите. Никой не дава пет пари дали ти лазят по нервите или ти бъркат в здравето. Никой не си мърда пръста да се погрижи нито за физическия, нито за душевния ти комфорт.

Ненадеен гръм разтърсва земята и виждам как към гробището пълзи кълбовиден мрак. След минути денят ще заприлича на нощ. Любимото време на вандалите, крадците и негодниците. Надявам се

все пак тази вечер стихията да ги задържи далече от жилищата ни. И тъкмо когато се питам дали се намирам на достатъчно защитено място, дочувам хлипане, което напомня на смирено страдание. Искрено се надявам вятърът да отвее риданията, но дори тътенът на бурята не е в състояние да заглуши изливащата се зад клоните мъка.

В миг небето се разтваря и над главите ни се излива порой като из ведро. Очертанятия на паметните плочи се размазват. От мраморните поставки започват да падат с трясък вази и саксии. Стихията повлича всичко по пътя си. Свисти в клоните на дърветата, завихря изсечените от гробарите клони, разпръсква пръстта върху алеите. Когато тайфунът отmine, гробището ще прилича на опустошен град. Единствената ми цел дотогава е да оцелея.

Небесният гняв поглъща цялото ми внимание и почти забравям за риданията зад храста. Плачът обаче продължава да долита на пресекулки, на моменти става досадно отчетлив и започвам да се питам, на кого, по дяволите, му е до рев в тази буря. Правя нескопосан опит да се размърдам, въпреки че изобщо не ми се изпълзява от леговището, в което съм се сврял. По всичко личи, че някой отчаяно се опитва да привлече вниманието ми. И с раздражение установявам, че успява.

Изправям се внимателно, защото ме е страх да не се разпадна още при първото движение. Никога не съм си представял, че може да съм толкова лек. Винаги съм мъкнал на гърба си значително количество излишна телесна маса и сега за първи път чувствам как невъобразимата тежест се е смъкнала от плещите ми. Притичвам зад храста и се снишавам в клоните. Взирам се упорито в изрядно подредения гроб. В сравнение с този, моят представлява мизерна могила. Опитвам се да различа чертите върху снимката, но не успявам, тъй като водата се стича върху мрамора като водопад.

Размърдвам се неуверено и в следващия миг съзирам гледка, която кара дъхът ми да спре. Зад плочата се мъдри мокра руса глава, опряна смирено върху гранита. Надигам се на пръсти и виждам две тресящи се в ридания рамене, върху които дъждът се излива безмилостно.

Протягам ръка и отварям уста, но не зная дали мога да говоря. И дали създанието ще усети допира на пръстите ми. Отдръпвам дланта

си и с ужас установявам, че насреща вече ме гледат две разплакани детински очи.

Обръщам гръб с неприкритото намерение да хукна обратно. Не искам създанието да се изплаши от присъствието ми и да разбуди тишината с писъците си.

— Чакай!

Подскачам, когато чувам отчетливо гласа и се подчинявам безропотно.

— Вчера наминах към теб, но ти спеше.

Непознатата изниква пред мен като нерайда и едва сега осъзнавам, че е неземно красива.

— Ти си новият от номер двадесет и шест, нали? — пита тя като любопитна хлапачка, оглеждайки ме дръзко от глава до пети.

Не се сещам дори да кимна. Толкова съм погълнат от сцената, която се разиграва пред очите ми, че забравям да участвам в нея.

— Не исках да те будя. Зная колко изнурителни са приготовленията около погребението. И цялата олелия по време на церемонията...

Преглъщам с усилие, защото още не мога да повярвам, че такова очарователно същество си губи времето в разговори с мен.

— Аз също съм отскоро тук... — обяснява красавицата, издигайки се на педя от земята. С възторг установявам, че създанието се рее във въздуха като мокра пеперуда.

— Ти какво, да не си глухоням? — засмива се тя и усмивката ѝ разпръсква тъмнината наоколо.

— Не съм — отвърщам смутено и се стряскам, като чувам за първи път гласът ми да звучи като ехо в пространството.

Нерайдата се завърта край мен, оставяйки ме да зяпам в захлас мокрите коси и прилепналата към тялото прозрачна дреха.

— Защо плачеш? — питам, когато чувствам, че мълчанието става тягостно. Може би не трябва да бъркам с пръст в раната, но не се сещам за какво друго можем да си говорим, а не искам за нищо на света разговорът да замре или да се завърти около мен.

— Съжалявам, ако съм нарушила спокойствието ти... — Красавицата избърсва очи с малката си длан и се плъзга върху гранита. Прилича на русалка, която са измъкнали насила от морските дълбини.

— Така или иначе бях започнал да се отегчавам... — Казвам го единствено, за да потуша угризенията ѝ.

— В началото всички се чувстват така. Скоро обаче осъзнават, че единственото усещане, което никога не изпитваш на това място, е скуката...

Толкова е прелестна, че в мен намира необходимостта да ѝ повярвам.

— Видях жена ти — изрича изневиделица непознатата и се наслаждава на ефекта от думите си върху обърканата ми физиономия.

— На погребението... — уточнява тя, за да не започна да се давя в заблудата, че благоверната ми е наминала, докато съм спал.

— И аз я видях — опитвам се да покажа, че мога да се правя на интересен и двамата се засмиваме вяло.

Искам да я разпитам за толкова много неща, но някакъв вътрешен глас ми нашепва, че ако започна да я засипвам с въпроси, ще отлети и няма да я видя повече. Затова се опитвам да не обръщам внимание на калта, в която все по-дълбоко потъват краката ми и се наслаждавам на неловкостта, която цари по време на дългите паузи, накъсващи разговора.

— Как се оправяш със съседите? — Този въпрос ме човърка от самото начало и решавам, че е настъпил моментът да узная нещо повече за другите обитатели на парцела.

— Шшшт! — Създанието сграбчва ръката ми и ме тегли нагоре. С изненада установявам, че се справям с летенето не по-зле от красавицата. Тя ме завлича зад висока гробница от тъмен мрамор и наднича плахо под крилото на потънал в скръб черен ангел.

— Полковникът се сърди, когато някой се разприказва след осем.

Това е първата ценна информация, която научавам за порядките на това място.

— Това ли е вечерният час? — питам с изненада.

— Няма вечерен час. Просто човекът не е добре с нервите.

Създанието почесва леко вирнатия си нос и пита с трогателна наивност:

— Нощем спиш ли добре?

— Откакто ме настаниха тук, не мога да се оплача от нарушения в съня.

— Това е прекрасно! — възкликва нерайдата. — Полковникът броди като сомнамбул. Разказват, че чувал тътена на оръдията...

Кимам и се правя, че разбирам.

— Въпреки че, според мен, не тътенът го държи буден...

Красавицата е разочарована, че не захапвам стръвта, която ми подхвърля, затова се надвесва над рамото ми и пита приглушено:

— Можеш ли да пазиш тайни?

— Нямам представа — признавам чистосърдечно. — Никога не са ми доверявали нещо, което да заслужава да бъде държано на тъмно.

— Това, което ще ти кажа, обаче, трябва да остане само между нас двамата. Разбра ли?

Не съм наясно дали искам да узная нещо, което ще наруши блаженото спокойствие на съня ми.

Красавицата облизва бледите си устни и изрича задъхано:

— Мисля, че проблемът не е в оръдията...

Не искам да я разочаровам, затова питам с пресилен интерес:

— Къде е тогава?

— В жена му...

Признанието ме стряска. Искрено си пожелавам никога да не стигна дотам, да карам безсънни нощи заради моята любима.

— Какво е направила? — въздишам с поредната доза незаинтересованост.

— Идва тук с убиеца...

Прехапвам устни и се чудя дали трябва да продължа да си бърбям с русото създание. Или е най-добре да се сбогувам набързо и да се оттегля в ония два метра мокра земя, предназначени за вечния ми покой.

— Никой обаче не знае... — Създанието се оглежда плахо.

Мисля си, че в такъв случай е най-добре и аз да узнавам.

— Бурята като че ли започва да отминава... — В думите ми прозира явното желание да отклоня разговора към нещо по-неангажиращо.

— Дъждът няма да спре скоро. — Събеседницата ми вдига подпухналите си от плач очи към небето. — Вятърът ще вилнее до сутринта. Облаците ще висят над главите ни чак до утре на обяд.

По всичко личи, че новата ми познайница не е изпуснала нито дума от прогнозата за метеорологичната обстановка.

— Значи, най-разумното, което можем да направим, е да се оттеглим в жилищата си — предлагам неуверено, само и само, за да избегна разкритията около посещенията на убиеца.

— Имаш неотложна работа ли? — пита момичето и докато се усмихвам глуповато, оценявайки свежото ѝ чувство за хумор, чувствам как малките ѝ ледени пръсти се впиват в ръката ми.

— Не мърдай! — заповядва тя. — Не бива да ни види!

Снишавам се под крилото на ангела и се оглеждам като стрелян заек.

— Кой? — питам стреснато.

Събеседницата ми сочи нанякъде, но пороят ми пречи да различа очертанията дори на най-близкото дърво.

— Връща се — шепне тя в ухото ми.

— Кой? — Този път въпросът ми е значително по-настойчив, защото искам да разбера откъде точно ще долети заплахата.

— Човекът с железния пръст...

Чувствам как малката ѝ длан трепери в ръката ми. В следващия миг разбирам, че убиецът, в чиято компания се явява жената на полковника, е образ смътен, далечен, непознат, дори нереален. Докато това страховито нещо, което върви към мен, е толкова осезателно, колоритно и реално, че за първи път изпитвам съжаление, задето съм мъртъв. В момента бих дал какво ли не, за да се мятам в широкото легло и да зная, че всичко е само кошмар. И че съвсем скоро ще се спася от призрака, като наложа волята си, отворя очи и се събудя плувнал в пот...

3

Човекът с железния пръст е нещо средно между чудовище от касов екшън и митичен герой от скандинавския фолклор. Крачи тежко и земята се огъва под стъпките му. Раменете му са широки, мускулите — издути, главата е малка, кръгла и бръсната до блясък. Не виждам железния пръст, но съм сигурен, че е някъде там, в края на яката жилеста длан.

— В тази гробница ли живее? — питам със задавен глас. Ако е така, трябва незабавно да се изнасяме от вечната му обител.

Красавицата клати мократа си глава.

— Ще отmine — отвърща вещо тя. — Добре би било все пак да не ни забележи...

Съгласявам се напълно с мнението ѝ. Нямам никакво желание да се изправам очи в очи с това страшилище. Само след миг обаче осъзнавам, че събеседницата ми не е предвидила правилно намеренията на новодошлия.

Гигантът плюе шумно встрани и избърсва с длан сплескания си нос. Толкова е близо, че въпреки мрака, успявам да различа дълбокия белег върху челото му.

Великанът стоварва раницата си върху лъскавата мраморна плоча и започва да рови с настървение. Давам си сметка, че едва ли ще се яви по-подходящ момент да си плюем на петите.

— Винаги се разхожда с оръжие — обяснява жената до мен и чувствам как този факт затвърждава желанието ми да се разкарам час по-скоро от пътя на здравеняка.

— Тези дни не го свърта на едно място...

Изкушавам се да отбележа, че няма вид на човек, който по принцип стои мирно, но запазвам забележката за себе си.

— Наоколо плъзна мълвата, че онзи, дето го е тикнал зад решетките, също се е преселил тук...

Дъждът се лее като из ведро, мокър съм до кости, но въпреки това усещам как по гърба ми пълзят ледени тръпки.

— Човекът с железния пръст обикаля гробището като освирепял и го търси под дърво и камък. Явно имат стари сметки за уреждане...

Събеседницата ми е неумолима в желанието си да ме довърши. Взирам се в охранения врат на хищника и единственото ми желание е да не се налага да попадам в лапите му.

— Докога ще висим тук? — питам малко троснато, за да накарам красавицата да се размърда.

— За къде си се разбързал? — сопва се тя и продължава да притиска мокрото си тяло към моето. В следващия миг улавям суровия поглед на затворника да обхожда онова парче от мрака, в което сме се спотаили с прелестната ми спътница.

— Ако не престанеш да се държиш хлапашки, ще разбере, че сме тук... — шепне създанието, което се гуши в ръцете ми.

Не съм наясно дали мъртвите виждат онова, което наблюдават и живите, затова съм склонен да подвия опашка и да чакам. Все някога Железния пръст ще се разкара. Поне така твърди инцидентната ми приятелка.

— Тръгва си. — Въздишка на облекчение се изтръгва от гърдите на новата ми познайница. Съзирам как чудовището нарамва раницата и тъкмо когато си мисля, че опасността е отминала, чувам дрезгав вик, който кара кръвта да замръзне в жилите ми. Ако изобщо в жилите ми е останала кръв. И ако не е замръзнала още при онзи идиотски сблъсък на магистралата.

— Ето къде са се скрили гълъбчетата!

Железния пръст е само на крачка от мен. Но явно не е единственият натрапник в този час на деня. Извъръщам бавно глава и съзирам в края на пътеката екстравагантно същество, което ни наблюдава злорадо.

— Какво правите тук, пиленца? Защо не сте вече в леглата? — Жената прилича на зла магьосница от филм на ужасите. Навлякла е раздърпана пелерина от черно ламе. Косата ѝ е в катранен нюанс и въпреки дъжда, стърчи във всички посоки. Пръстите ѝ са изкривени от дългогодишен артрит. В края на всеки от тях виси остър изпочупен кървавочервен нокът. Кожата ѝ е жълта и напукана като древен пергамент. Устните ѝ отдавна са изгубили свежестта си и са изрисувани не особено умело в мъртвешка окраска.

— Какво? Да не си глътнахте езиците? — Кикотът на новодошлата кара тишината да потрепери. Суровият поглед на затворника се впива безпощадно в мен и долавям там непреодолимо желание да ме сграбчи в яките си длани и да ми извие врата. Железния пръст обаче решава тази вечер да не се занимава с натрапници. Плюе с презрение и отминава, клатейки заканително глава.

— Няма да ви пусна да си тръгнете, докато не ми кажете какво правите тук! — По интонацията на жената в черно разбирам, че изобщо не се шегува.

Напрягам отчаяно съзнанието си да измисля някакво прилично обяснение, но спътницата ми ме изпреварва:

— Чакаме да се появи Видението... — Не съм убеден, че признанието ѝ е пропускът ни към свободата, но нямам друг избор, освен да се съглася.

Жената в края на алеята прави неуспешен опит да намали разстоянието, което я дели от нас. Трудно ѝ е да се издигне над земята, затова затътря подутите си крака върху плочите.

— Колко пъти трябва да ти казвам да оставиш онази нещастница на мен! — Гласът ѝ е груб и заплашителен.

Не съм чувал нищо за Видението, а и искрено се надявам тази вечер да нямам честта да го срещна. Най-съкровено ми желание в момента е красавицата да си затвори устата и да се освободим от присъствието на новодошлата. Но спътницата ми изобщо не споделя това мое желание.

— Откъде накъде си присвояваш правото да се разпореждаш със съдбите на мъртвите? — пита разпалено тя и разбирам, че словесният двубой набира скорост.

— Недей да се репчиш, малката, защото ще ме ядосаш и тогава не знам какво може да ти се случи...

— Веднага ще ти кажа какво ще се случи. Ще дооскубя и без това проскубаната ти перушина и ще издера злобните ти недвиждащи очи.

Трябва да призная, че малката си я бива. Онази насреща обаче е решена да не се дава, затова нанася без капчица милост поредния удар:

— Помисли си какво ще стане, когато полковникът узнае кой така нагло нарушава покоя му...

Никога не съм присъствал на женски двубой и със задоволство забелязвам, че размяната на словесни крошета е доста интересен спорт.

— Престани да зяпаш доволно, да не пламне и твоят задник! — Вещицата размахва кривия си пръст само на педя от лицето ми и благоразумно отстъпвам назад.

— Време е да си вървите! — отсича тя и загръща с достойнство проядената от молците пелерина.

— Да се махаме оттук! Не ми се разправя повече с тази изкуфяла нахалница... — С радост установявам, че спътницата ми понякога е в състояние да проявява и здрав разум.

— И не се навъртайте повече тук! — дере гърлото си жената с пелерината. Убеден съм, че оттук нататък този глас ще ме стряска дори насън.

— Ти също стой далече от храста с жасмин! Да не те сполети някоя беда — хвърля поредната отровна стрела новата ми познайница.

Питам се каква по-голяма беда може да сполети човек от онази, която го изпраща в гробището. Допреди час нямах и най-малка представа, че и в небитието дебнат опасности. Представях си, че тук всичко е мирно, тихо и спокойно. Прелестната ми спътница обаче се постара още в самото начало да ми покаже колко дълбока и лесно изкоренима е заблудата ми.

— Мисля, че достатъчно се позабавлявахме — прекъсва мислите ми красавицата. — Най-добре да се прибираме, преди да ни е надушил полковникът...

Тук вече е права. Затворникът и вещицата са ми напълно достатъчни за тази вечер. Полковникът спокойно може да почака до утре.

Русото създание докосва с върховете на прозрачните си пръсти цветовете на жасмина и се усмихва загадъчно.

— Радвам се, че се запознахме, Фил.

Името ми излетява в пространството, забулено в приятна интимност. Истината е, че никой досега не ме е наричал така. Пък и не помня да сме се запознавали.

— Имах нужда от приятел след посещението на онази... пепелянка...

Пепелянката явно е шеметното създание, което се домъкна на гроба на красавицата.

— Не разрешавай да омотае и теб в мрежите си! Жената е истински дявол!

Пристъпвам от крак на крак и се чудя дали наистина дъждът ще се лее до утре сутринта.

— Няма такава опасност — отвърщам нехайно. — Нежните създания не си падат по типове като мен.

— Това е, защото са глупави — вирва чипия си нос събеседницата ми и стъпва на ръба на гранита.

Приемам думите ѝ като комплимент и се усмихвам свенливо.

— Лека нощ, красавице! — изричам тихо и докосвам бузата ѝ.

— Лягай веднага, за да имаш време да се напиш! Утре ще те разходя из гробището.

Предложението не изглежда кой знае колко примамливо, но пред перспективата да се излежавам сам в калта, звучи като истинска авантюра.

— Преди да се разделим, искам да ми обещаеш нещо... — Говоря почти шепнешком, за да не събудя спящите в парцела.

Красавицата впива в лицето ми доверчивите си светли очи.

— Не искам да плачеш повече...

Тя се усмихва тъжно.

— Докато онази натрапница се навърта наоколо, ще ми е трудно да удържа на думата си...

— Защо не ѝ покажеш, че ти е неприятно да те навестява.

Нерайдата подсмърча и изрича едва чуто:

— Защото ми е необходима...

За пореден път се убеждавам, че никога няма да вникна в смисъла на женската логика. Преструвам се, че разбирам и кимам, почесвайки замислено тридневната си брада.

— Ако мога да направя нещо за теб, трябва да знаеш, че не бих се поколебал...

Създанието слага пръст върху устните ми, за да спре излиянията.

— Утре ще те събудя, преди слънцето да е изпълзяло зад камбанарията.

Нямам представа къде се намира камбанарията, нито кога точно слънцето започва да пълзи там, затова пъхам безгрижно ръце в

джобовете и поемам по пътеката. Изведнъж ненадейно прозрение прорязва задрямващия ми мозък.

— Чакай! — извързвам се рязко. — Какво слънце в този порой?

Оглеждам трескаво мястото около храста, но от красавицата няма и следа.

Дали наистина има намерение да се разхожда в компанията ми? Или просто има навика да ръси голи обещания? След няколко часа ще разбере.

Отправлям се към дървения кръст, върху който малко нескоропосано е изписано името ми. Засега единственото хубаво нещо тук е лошото време. Ако обаче красавицата е била искрена с мен, утре ме чака истинско приключение. Среща с жителите на квартала.

Усмихвам се и внимавам да не газя в локвите. Колко ли други изненади крие това място? И дали е по силите ми да се изправя лице в лице с всяка една от тях?

Истината е, че нямам търпение да узная...

Първата изненада изскача пред мен още докато спя. И както може да се очаква, проваля напълно плановете ми за деня. На гроба пристига жена ми. Както вече споменах, смъртта ме връхлетя малко ненадейно, така че със съпругата ми няхахме време да уточним графика на посещенията.

Продължава да ръми и се чудя, откъде ѝ е хрумнало да прави жестове на добра воля в това противно време. Отминавам догадките и за първи път от много години я оглеждам с интерес.

Облечена е според правилата. Строг траур, придружен с огромен мъжки чадър и безупречни пластове грим по безизразното лице. Забелязвам, че чадърът не е мой, но сега не е моментът да си задавам безсмислени въпроси, на които така и няма да намеря отговор.

Никога не съм бил добър в предвижданията, но този път съм сигурен какво се крие зад неочакваното посещение на съпругата ми. Готов съм да се обзаложа, че не е изминала толкова път, за да демонстрира уважение към паметта ми. Нито се е домъкнала тук в тази киша, за да се погрижи за успокоението на душата ми.

Неприятно ми е да се оказвам прав, но както приживе, така и в отвъдното никой не те пита какво ти е приятно и какво не. Любимата ми захвърля малко грубо неугледен букет цветя върху пресния гроб, изкривява изрисуваните си устни и разбирам, че е готова да разкрие истинската причина за посещението си.

Прекрасно знам какво ще ми каже. Затова изобщо не си правя труда да се напъвам да уловя нишката на мислите ѝ. Още не може да ми прости, че не успях да се размина с онзи проклет камион, който се изпречи пред мен на магистралата. Водачът бил прескочил трапа и щял да живее. Съобщи ми тази вест като обвинение, от което трябва да се срамувам. А аз съм се сврял под купчина мокра пръст и не давам пет пари за проблемите, пред които е изправено семейството ми.

Разбирам какво се опитва да направи. Да ми внуши смазващо чувство за вина. Не искам да си кривя душата, затова тайничко признавам, че е права. Можех да не се правя на такъв запален

почитател на правилника за движение по пътищата. Ако не бях отделял толкова голямо внимание на някои основни означения, сега можеше и да съм жив. А онзи да лежи в този прекрасен гроб. Но понеже както животът, така и смъртта са неизвестни в уравнение, на което още никой не е намерил верния отговор, повдигам рамене и продължавам да слушам разсеяно тирадата.

Наясно съм, че на жена ми ѝ дойде малко нанагорно. Свикнала е друг да се грижи за всичко, а тя само да изказва недоволства и несъгласия. Новата ситуация стовари върху плещите ѝ куп отговорности, с които по всичко личи, че не е в състояние да се справи. Явно любимата ми ме смята за отговорен не само за смъртта ми, но и за всички несгоди, които ще изскачат в нейния бъдещ живот. И както може да се очаква, дори не ѝ минава през ума да ми прости онази нелепа издънката на пътя.

Чудя си колко време ли е предвидила да прекара тук. И дали е замислила да цъфва през ден или смята да излее наведнъж цялата насъбрала се в душата ѝ горест. А след това да ме остави на мира.

Колкото и да е странно, след осемнадесет години брачен живот жена ми все още е в състояние да ме изненада. Тръгва си по-бързо, отколкото съм очаквал. Изтръсква чадъра, намества нервно забития накриво дървен кръст, изрича едно от любимите си предупреждения, което винаги звучи като закана, и тръгва уверено по пътеката. Толкова е доволна, че ми е натрила носа, че не се сеща да извърне глава за един последен поглед през рамо. Любопитното в цялата история е, че дори мъртъв успявам да ѝ вдигна кръвното.

Опитвам се да прогоня неприятния вкус от посещението и се питам кога ли облаците най-после ще се разкъсат и кога слънцето ще изскочи зад камбанарията. И докато чакам търпеливо това да се случи, през главата ми притичва неясна мисъл.

Ами ако красавицата е надала ухо и е разбрала какви чувства храни към мен благоверната ми? Като нищо вече се е отказала от дръзката идея да се явява в обществото с неблагоприятен и безотговорен тип като мен.

Решавам да изчакам, докато слънцето изпълзи зад облаците. Ако и тогава русото създание не даде признаци на живот, ще се разходя сам. Какво толкова? Няма цял живот да съм заложник на чужда воля!

Изглежда няма да съм съвсем сам. На съседната пейка се е настанила жената, която ограбиха пред очите ми. И на която не си мръднах пръста да помогна. Не защото нямах желание, а защото обстоятелствата ме принудиха да кротувам.

Гледам я как чисти следите от погрома на пороя. Горя от желание да ѝ помогна, но не знам дали е по силите ми. Съседните гробове изглеждат като опустошени от вражеско нашествие. Гледката ме навежда на мисълта, че на това място трябва да чакаш някой друг да свърши вместо теб мръсната работа.

— Ставай! Ще те водя при Удавника...

Вестта ме стряска и се оглеждам страхливо. Надигам се с неохота и съзирам русото създание да пърха по алеята. Изглежда различно. Прибрала е косата си назад. Краката ѝ са боси. Облякла е феерична рокля.

Оглеждам неодобрително мокрите си поизмачкани дрехи и се чудя дали облеклото ми е достатъчно представително за премиерното ми появяване пред отбора на мъртвите. Прокарвам пръсти през сплъстената си коса и свеждам поглед към подгизналите обувки.

— Изглеждаш прекрасно — лъже ме в очите красавицата и ме дърпа нетърпеливо навън.

Стъпваме върху централната алея и русата прелест пъха малката си длан под лакътя ми. Толкова е доволна, че ще се разхожда в компанията ми, че почти забравям за неугледния си вид.

Истината е, че се чувствам като слепец, на когото са изритали бастуна. Срещу мен се задава възрастна двойка и галантно отстъпвам встрани, за да направя път на опечалените. Красавицата се киска в шепите си и ме наблюдава със смесица от детинска насмешка и майчинско умиление.

— Какво? — питам сърдито и дърпам края на сакото си с надеждата да го поизгладя.

— Да можеш да се видиш отстрани колко си смешен!

Не искам да се гледам отстрани, защото със сигурност ще изпадна в следсмъртна депресия.

— Радвам се, че скромната ми личност е в състояние да те развесели — изричам с тон, от който става ясно, не само че изобщо не се радвам, но дори съм на път да си взема шапката и да се върна обратно в пресния гроб.

— Защо реши, че точно днес трябва да се срещам с удавници? — питам троснато и избързвам напред. Красавицата ме настига и промушва отново ръката си под лакътя ми.

— Защото Гого е един от най-свестните хора тук — обяснява тя. — Хвърлил се е във водата, за да спаси свой приятел.

— Чакай! Не ми разказвай продължението! Мога да се досетя и сам. Приятелят в момента се наслаждава на удоволствието от живота, а твоят Гого е принуден да прекарва времето си с мърляви същества като мен. Които на всичкото отгоре са в отвратително настроение.

Красавицата ме зяпа с отворена уста. Не знае, че житейският опит е майката на всяко прозрение.

— Приятелят наистина е жив — въздиша тя. — Тъжното е, че от погребението изобщо не е стъпвал тук.

Усмиввам се тъжно. Малката е още зелена. Няма представа, че както в живота, така и в смъртта, всеки гледа да спаси единствено собствената си кожа.

Изведнъж изпитвам неудържимо желание да се срещна час по-скоро с този Гого. Близките му сигурно никога няма да му простят онзи безумен скок във водата. Приятелят ще се опита да задраска случая от паметта си, за да не се гърчи под тежестта на излишни терзания. Затова пък аз се заричам да направя всичко възможно добрият Гого да не изглежда като глупак не само в собствените си очи, но и в очите на другите.

Красавицата кривва встрани и спира пред засаден с теменужки гроб.

— Няма го — отпуска рамене тя. — Гого има навика да зачезва. — Спътницата ми казва върху гранита и присвива очи.

— Ще чакаме — отсича твърдо тя. — Рано или късно ще се върне.

Сядам на ръба и подпирам ръце върху коленете.

— Теб каква сила те домъкна тук? — питам и се стряскам сам от нетактичността си.

Събеседницата ми заобикаля грижливо поддържания гроб и застава на смуцаващо разстояние.

— Слабо сърце — отвръща простичко тя.

Признанието ѝ ме изненадва до такава степен, че вдигам рязко глава и оглеждам изпитателно крехкото ѝ тяло. След това се вирам

натрапчиво в гърдите, за да се уверя, че не ме будалка.

— Голяма шегаджийка си! — Почти съм убеден, че всеки миг хитрушата ще избухне в смях и ще ми каже в лицето какъв съм наивник.

— С тези неща човек не се шегува — клати мъдро глава тя и започвам да си мисля, че може и да казва истината.

— Ти имаш най-здравото сърце, което някога съм срещал. — Опитвам се я накарам да смени диагнозата, за да ѝ докажа, че не съм такъв шаран, за какъвто ме смята.

— Много мило от твоя страна, но сърцето ми наистина е болно... — продължава да държи на своето красавицата. Поставя малката си длан върху рамото ми и шепне на педя от ухото ми:

— Освен това, лекарите ме бяха предупредили да внимавам... — Погледът ѝ се рее между клоните на дърветата и разбирам, че връща лентата на събитията назад, за да стигне до фаталния миг.

— Трудно ми е да повярвам, че си извършила нещо неразумно.

Красавицата ме поглежда под вежди.

— Представата ти за мен е отчайващо повърхностна. И... малко идеализирана.

Тя пригладва прибраната си коса и спира светлия си поглед върху натезал от дъждовните капки клон.

— Би било несправедливо да виня когото и да било...

Присвивам очи, защото губя нишката.

— Чакай! Но все пак ти се иска някой да поеме своята част от вината...

Спътницата ми вдига ръка и разклаща клона, така че капките се изсипват върху главите ни.

— Не откривам смисъл в закъснелите присъди... — прошепва тя и бърше с длан стичащата се по страните ѝ дъждовна вода.

— Смисълът на присъдите е в тържеството на справедливостта.

Нерайдата подава глава зад мраморната плоча и пита унило:

— Абсолютно наложително ли е да ровим в миналото?

— Какво друго можем да направим, за да ни заболи?

— Нищо — съгласява се тя и сяда до мен. Зная, че е безпътна, въпреки това чувствам топлината на тялото ѝ. Сплита малките си ръце върху скута и се вглежда в калта под краката си.

— Всички бяха толкова въодушевени от идеята за онова изкачване... — Изрича думите глухо и не отмества синия си поглед от разровената земя.

— Какво изкачване?

— На върха. Планираха го от месеци.

— Ти какво общо имаш с върха?

— Тръгнах с останалите нагоре.

— С други думи, не можа да седиш мирно, така ли? — Давам си сметка, че говоря като обвинител, който иска на всяка цена да изтръгне признание от обвиняемия.

Красавицата въздиша тежко и продължава да гледа неподвижно напред.

— Истината е, че не държах толкова да участвам в онази безславна авантюра...

Долавям нотка на разкаяние и решавам да увелича натиска.

— Защо тогава не си наляга парцалите?

Усещам как гневът ме връхлита. Размърдвам се върху камъка и се чудя какво съм се напушил толкова. Така или иначе, пътят, върху който се намираме, е еднопосочен. Една насила изтръгната изповед няма да промени нищо. Само ще запълни времето, докато висим пред гроба и чакаме Удавника да се появи.

— Всички ме убеждаваха, че катеренето е безопасно. Че няма да се случи нищо фатално...

— Кой са тези всички, по дяволите? — почти креся и се оглеждам, за да видя дали не съм привлякъл вниманието с изстъпленията си.

— Всички — тръсва глава русото създание. — Приятелите. Годеникът ми. Всички.

Този годеник, който изскочи изневиделица върху сцената, се заби като трън в очите ми. Примигвам, но не мога да го извадя оттам.

— Годеникът ти не беше ли посветен в истината за състоянието ти?

— Беше. Но беше убеден, че не съществува реална заплаха.

— Аха. Бил е убеден. Лекар ли е? — извърщам рязко глава и забивам свирепия си поглед в лицето на красавицата.

— Не — отвръща смирено тя. — Археолог е.

— И откога, ако не е тайна, археолозите отговарят за сърцата на хората? — Изправям се и бъркам нервно в джобовете. Започвам да крача напред-назад, без изобщо да ми пука, че газя до глезени в калта.

— Искаш ли да не говорим повече за това? — опитва се да ме успокои спътницата ми, но не знае с кого си има работа.

— Не искам — отсичам грубо и продължавам да марширувам в локвите. — Значи, първият виновник е налице — преглъщам с усилие и размахвам показалец. — Негова светлост Годеникът. Кой друг е замесен в онзи грозен заговор?

Красавицата скача и съзирам с ужас как малките ѝ чисти крака потъват в калта. Тя протяга ръка и докосва лакътя ми.

— Не е заговор. Просто каприз на съдбата.

Разсмивам се язвително на глупостта ѝ.

— Никаква съдба. Всичко е организирано от низки зловни същества. Които трябва да си получат заслуженото. — И понеже съм се вживял прекалено в ролята на следователя, питам, без да ми мигне окото:

— Онази змия, която изпълзя на гроба ти, и тя ли е от заговорниците?

Спътницата ми навежда глава и се бави с отговора.

— Знаеш за кого говоря. За усойницата с дългата черна коса.

Красавицата отваря уста, но изпреварвам лъжите, размахвайки заканително пръст:

— Недей да отричаш, защото те чух да плачеш, веднага след като онази си тръгна...

Събеседницата ми извива детските си устни и се усмихва тъжно.

— Обикновено мъжете я сравняват с нещо по-красиво. С газела, например.

Сбръчквам вежди и решавам за нищо на света да не признавам, че първото нещо, което изплува в съзнанието ми, след като зърнах посетителката, беше образът на грациозна газела, която тича волно в степта.

— Виждаш ли, и ти си си помислил същото! — Създанието сочи намръщената ми физиономия и се питам, да не би пък на това място мислите да се изписват върху челата на покойниците.

— Нямах представа колко грешиш! — отричам, без да ми мигне окото. — Веднага разбрах, че е червей. От онези, които разяждат най-

здравите плодове.

— Много слаб лъжец си — опира върху гърдите ми малката си длан създанието.

— В момента не говорим за мен, а за онзи твой годеник, който по всичко личи, че е негодник от класа! — Чувствам, че се задъхвам от гняв. — Даваш ли си сметка какво е направил? Тласнал те е в пропастта! Захвърлил те е в лапите на смъртта. — Млъквам за миг, след това изричам възбудено:

— Извършил е нещо чудовищно! Трагично! Непоправимо!

— Не си го виждал, затова говориш така. Дани е самата невинност.

— Дани, значи... Дяволът с ангелско лице.

Сравнението развеселява спътницата ми до такава степен, че започва да се превива от смях и се хваща за сърцето. В същия миг ме обзема паника, защото нямам представа каква помощ се оказва на човек, изпаднал в сърдечна криза.

— Дани е наивен. Доверчив. И чистосърдечен — бърше бликналите в очите си сълзи красавицата. Допреди секунда вярвах, че плаче от смях. Сега виждам, че смехът е само маска.

— Тъкмо затова попадна в ноктите на Лора...

— Коя е Лора?

— Газелата, която тича волно в степта.

Не се опитвам да изглеждам изненадан, защото не съм. Ако събеседницата ми ме беше оставила още малко да се поровя в случая, сам щях да стигна до тази развръзка.

— Перфектно замисленото престъпление — отсичам вещо, сякаш цял живот съм си имал работа с безскрупулни злодеи. — Чисто, без свидетели и без следи. Без пръстови отпечатъци и разобличителни улики. И най-невероятното. С доброволното участие на жертвата.

По сълзите, които се стичат върху бледите бузи на красавицата срещу мен разбирам, че съм преминал границата. И вместо да прекъсна начаса този набързо инсцениран съд, бъркам безмилостно с пръст в раната.

— Няма да им се размине, обещавам ти! — Притеглям безплатното тяло към себе си и го притискам към мокрите си гърди. Риданията разтърсват крехките рамене и хлиповете потъват в поизмачкания ревер на сакото ми.

Чувствам се прероден. И за първи път от много години насам намирам смисъл в стремежите си. Да накажа негодниците! Да ги навра в миша дупка. Да ги накарам да съжаляват, че изобщо съществуват на онази земя.

Усмихвам се победоносно и галя мократа руса глава. Предвкусявам сладката тръпка на отмъщението. И си мисля какви чудеса прави смъртта! И как от равнодушни зрители ни превръща в изпълнени с дързост герои.

Гого се бави, но за момента това изобщо не ме притеснява. Стискам в прегръдката си русото създание и се чувствам щастлив. Толкова щастлив, че ми идва да заплача.

— Сутринта видях жена ти. — Красавицата бърше нос и усещам, че и малкото ми добро настроение е на път да се изпари.

— Не мога да разбера кога е успяла да си създаде този неприятен навик. Да цъфва тук без предупреждение.

— В началото всички идват. С времето обаче се отказват от това изтощително упражнение — успокоява ме създанието.

— Стори ми се ядосана... — подхвърля небрежно спътницата ми.

— Това е обичайното ѝ състояние. Заслугата е изцяло моя — бързам да се похваля.

— Какво си ѝ направил?

— О! — махам театрално с ръка. — По-скоро трябва да попиташ какво не съм ѝ причинил.

— Толкова ли е дълъг списъкът с прегрешенията ти?

За първи път се замислям за греховете си.

— Истината е, че не съм светец — признавам чистосърдечно.

Красавицата облизва устни.

— Разбрах за катастрофата — изрича тя и навежда подпухналите си от рев клепачи.

— Не знаех, че гробището разполага със собствена информационна агенция. — По всичко личи, че не мога да владея нервите си, когато разговорът се завърта около скромната ми личност.

— Нищо сензационно — бързам да охладя интереса ѝ. — Най-обикновен сблъсък. С фатални последици.

— Кой беше виновен?

— Представям си, че той.

— Вярваш ли, че ще го накажат?

Въздишам и поглеждам създанието със снизхождение.

— Какво, няма ли да го подведат под отговорност?

— Нямам представа — повдигам рамене.

— Искаш да го видиш да плаща, нали?

— Не искам да го виждам изобщо повече пред очите си.

Ако ме беше попитала преди няколко дни, със сигурност щях да заявя, че единственото достойно наказание, е да се окаже на мястото, на което се намирам в момента. Сега обаче чувствам, че тази моя увереност е дълбоко разколебана.

— Докога ще висим тук? — питам с раздражение и се оглеждам нервно. Не че имам спешна работа, но спокойно мога да кисна и в собствения си гроб, вместо по чуждите.

— Да ти покажа ли децата? — подхвърля спътницата ми и веднага надушвам, че ми предлага алтернативен вариант за развлечение.

— Какви деца? — бръчкам вежди.

— Тези, които паднаха от моста.

Вестта изпарява мигновено желанието ми за нови разкрития.

— Не, благодаря. Нека го оставим за друг път.

— Ела, съвсем наблизо са — дърпа ме красавицата. И както се случва напоследък, чувствам, че ми е трудно да ѝ откажа.

Газя смирено в калта, докато нерайдата пърха край мен и докосва леко безплътното ми тяло.

— Ето — сочи тя два малки буреняса на гроба.

Извързвам глава, защото усещам, че засега моята собствена трагедия и тази на създаването до мен задоволяват напълно нуждата ми от разтърсващи изживявания.

Поглеждам с неохота натам, накъдето сочи спътницата ми и забелязвам две внушителни каменни могили върху изоставените гробове.

— Какво е това? — питам, изумен от гледката, която се разкрива пред погледа ми.

Красавицата се усмихва. Доволна е, че е успяла да поразбуди любопитството ми.

— Близките на оня малчуган всеки ден хвърлят камъни върху двата гроба...

— Защо го правят? — мигам неразбиращо.

— За да покажат, че гневът им не е затихнал...

Продължавам да не разбирам, а създанието до мен се наслаждава на неведението ми.

— Какво ги е довело до това състояние? — Допреди минута не исках да чуя нито дума повече за когото и да било. Сега задавах задъхано въпроси и чаках напрегнатото спътницата ми да благоволи да ме просветли.

Русокосата прелест въздъхва тежко. Малките ѝ гърди се повдигат и тя отвърща с печална нотка в гласа:

— Тия двама нехранимайковци, които лежат под камъните, причакали една вечер момчето. Направили опит да му отмъкнат колелото, но детето се вкопчило в него и за нищо на света не искало да се раздели с подаръка си. Премазали го от бой. Помислили, че са го убили и го хвърлили в реката. — Красавицата замълча. — Експертизата показала, че Венко е бил жив, когато са метнали тялото му през моста.

Опитвах се да подредя събитията в логичен ред.

— Значи, тези двамата тук са злодеите, а не жертвите? Как тогава са попаднали на това място? — Не крия, че нямам търпение да науча продължението. Спътницата ми се привежда към ухото ми и изрича задъхано:

— Вендета.

Присвивам очи. Вижда, че се затруднявам да ѝ повярвам.

— Роднините на Венко решили да не чакат Темида да си свърши работата. Пък и всички знаем, че често я върши през пръсти.

Кимам и напрегам слух, защото красавицата говори едва доловимо.

— Една вечер близките на Венко издебнали на същото място онези малки злодеи, докато те се състезавали с колелата и...

— И... какво? — питам, защото ми е трудно да предвидя развързката.

— И... инсценирали трагичен инцидент. На другата сутрин полицията намерила дървените перила на моста отчупени. Предният ден валяло и реката придошла. Водата завлякла труповете на километри.

Чувствам, че очите ми се разширяват от удивление, дишането ми е учестено, а създанието до мен за пореден път успя да ме хвърли в музиката.

— Никой ли не се е усъмнил?

— Предположили, че онези двамата са се сдърпали за нещо. Завихрила се схватка, перилата поддали и побойниците полетели към буйните води.

Поемам дълбока глътка въздух и се взирам в купчините камъни върху гробовете.

Ако правосъдието продължава да действа по всеизвестната схема за раздаване на справедливост, скоро Темида ще остане съвсем без работа.

— Жалко за момчето — изричам с въздишка и оглеждам земята наоколо. Търся камък, който да захвърля с ярост върху могилите на гнева насреща.

— Имаш ли планове за следобед? — пита неочаквано спътницата ми и веднага надушвам, че е намислила да ме въвлече в нова авантюра.

— Смятам да почета. След това ще потичам по алеите за здраве. А привечер ще си отворя някоя бира и гледам мача по телевизията. — И двамата се разсмиваме на поплесенясалото ми чувство за хумор.

— Ако нямаш какво да правиш, можем да се опитаме да зърнем Видението...

В съзнанието ми светкавично започва да мига червена лампичка. Веднага си спомням, че дебненето на видения е акт, който се наказва строго от законите на гробището. Поне така твърдеше онази колоритна личност, която ни изненада в гръб, докато чакахме Железния пръст да се разкара от пътя ни.

— Не чу ли какво каза вещицата с пелерината? Да стоиш далече от виденията.

Красавицата цупи тънките си устни.

— Не ѝ обръщай внимание! Мадам Фуска има навика да си придава излишна важност. Някога си е изкарвала хляба, гадаейки бъдещето на закъсали наивници. Животът ѝ е минал сред кристални глобуси и тестета с карти. Свикнала е изпадналите в нужда да я гледат със страхопочитание. От години е тук, но още не може да се примири, че никой вече не дава пет пари за предсказанията ѝ.

Давам си сметка, че професията на мадам Фуска е напълно ненужна за обитателите на тези места. Бъдещето ни тук е

предначертано. И най-неприятното. Всеки от нас прекрасно знае какво го очаква.

Стъпвам предпазливо по алеята, като внимавам да не газя в локвите. След Железния пръст мадам Фуска е най-екстравагантната личност, която съм срещал. Затова смятам да запазя известна доза уважение към ексцентричността ѝ. И да се съобразя с предупреждението да оставим виденията на нейните всеотдайни грижи.

— Това Видение кога точно се появява? — питам с половин уста, защото не искам да поощрявам желанието на спътницата ми да си бутаме носа в безславни приключения.

— Никой не знае. Ако обаче сме малко по-упорити, ще го зърнем.

Готвя се да се позаинтересувам защо ни е притрябвало да дебнем видения, които правят всичко възможно, за да останат незабелязани, когато до слуха ми долита стенание. Обръщам глава и съзирам само на крачка от мен масивно туловище, което се въргаля в калта и се гърчи в спазми.

Спускам се да помогна на нещастника, но красавицата ме дърпа за ръкава.

— Остави го!

— Не виждаш ли, че го е закъсал?

— Виждам. Да е мислил по-рано.

— С мислене не става! Трябва незабавно да извикаме доктор.

Спътницата ми се размива от сърце.

— Да не си представяш, че властите са ни построили здравни служби и са назначили лекари с различни специалности?

Никога не съм си представял подобно нещо. Единственото, което ме вълнува в момента, е да намерим спешна медицинска помощ.

— Знаеш ли кой е? — питам и гледам с искрено състрадание едрото гърчецо се тяло.

— Министъра. Отскоро е тук. Разправят, че умрял от преяждане.

Мъчителен край, мисля си и се оглеждам с надеждата да зърна покойник в бяла престилка.

— Ела да видим дали Гого се е върнал — побутва ме към алеята спътницата ми.

— Така ли ще го оставим? — питам ужасен, защото Министъра продължава да се държи за корема и да се превива от болки.

— Така или иначе, не можем да направим нищо за него — уверява ме създанието и ме завлича обратно към дома на Удавника.

По пътя погледа ми привлича изрядно подреден парцел с внушителни гробници от тъмен гранит и статуи от черен мрамор.

— Католическото гробище — обяснява красавицата.

— Ще ни пуснат ли да разгледаме? — питам, защото нямам представа дали всеки може да си щъка нагоре-надолу без разрешение.

Създанието се усмихва.

— Това да не е музей, че да разглеждаме? Освен това, какво си представяш? Че ще ни искат входни визи ли?

Явно още дълго време невежеството ми относно порядките на това място ще бъде обект на пиперливи забележки от страна на красавицата.

— Ще дойдем някой път — обещава тя и ме повлича към гроба на Гого.

— Няма го — отбелязва тъжно, когато приближаваме двата метра, засадени с цветя. — Може да е отскочил до вкъщи — изрича между другото и тази реплика кара дишането ми да спре.

— Какво искаш да кажеш? Че всеки може да си ходи вкъщи, когато си пожелае, така ли? — Искрено се надявам тези мои предположения да се окажат безпочвена измислица.

— Ами... — цупи бледите си устни създанието, — няма определен ден или час за посещение при близките, ако това те интересува.

Интересува ме да не взема да притичвам с повод и без повод вкъщи. От няколко дни душата ми тъне в покой и не бих искал да нарушавам с нищо това блажено състояние на духа.

— Ти... някога прибирала ли си се? — Давам си сметка, че въпросът ми, освен че е малко необичаен, е и твърде личен.

Красавицата клати глава.

— Не, защото нямам истински дом.

— Как така нямаш дом? — блещя се насреща ѝ.

Тя прокарва пръсти по оклюмалите след пороя цветя.

— Родителите, които ме осиновиха, починаха, когато бях още в гимназията. После с Дани решихме да създадем семейство, но се

случи онова нещастие със сърцето и не успяхме. Така че нямам място, където да се връщам...

Признанието ме поглъща до такава степен, че забравям напълно за коремните гърчове на Министъра и за бягствата на Удавника.

— Опитвала ли си да намериш истинските си родители? — питам, докато крачим бавно към храста от жасмин.

— Истинските ми родители са тези, които ме отгледаха — отсича със студенина в гласа създаването и веднага разбирам, че съм нагазил в забранени води.

— Права си — бързам да се съглася и приключвам набързо темата за произхода.

— В шест ще те чакам пред храста, за да издебнем Видението... — напомня ми красавицата. Разбирам, че е упорита жена и решавам да не ѝ противореча още от първия ден.

— Тогава, до шест — изричам примирено. Виждам я да се отдалечава и махам с ръка.

— Май забрави да ми кажеш името си — провиквам се, съзирайки как дългата ѝ рокля потъва зад храста. Красавицата подава глава зад клоните.

— Наричай ме Шели.

Шели. Необичайно име, но симпатично.

— Добре, Шели. — За първи път изричам името ѝ и осъзнавам, че звучи красиво. Русата глава се скрива зад мокрите клони и се запътвам към парчето земя, определено за мен.

Нямам желание да дебна никакво видение. Нито да стоя в тъмното и да треперя от ужас да не изскочи отнякъде Железния пръст, Полковника или Мадам Фуска. Но по всичко личи, че на Шели ѝ доставя удоволствие да се подвизава в компанията ми. Това, разбира се, ме озадачава. По простата причина, че жените никога не са си падали по мен.

Трябва да се чувствам поласкан от вниманието на красавицата, но единственото чувство, което ме владее в момента, е умората. Разполагам с няколко часа до шест, за да се отърся от това усещане. И да се подготвя за нощното приключение, което е замислила немирницата Шели.

Точно в шест оправям старателно взела на вратовръзката си, защото си представям, че навсякъде по света вечерните излизания предполагат човек да е облечен изискано. Посветен съм в същността на мисията и въпреки това ми се иска да не разочаровам създанието, което ще придружавам.

Шели закъснява за срещата и този факт ме изпълва с тревожни предчувствия. Крача нервно напред-назад и главата ми се задръства от догадки. Накрая се отправям с решителна стъпка към храста. Надничам зад клоните и почти се сблъсквам с широкия гръб на костюмиран тип, който стърчи неподвижно до малката дървена пейка. Ако не изглежда удивително жив, бих помислил, че Шели е избрала по-надежден партньор за вечерното си бдение.

Онзи стои безмълвно пред гранитната плоча и не помръдва. Забелязвам свеж букет в мраморната ваза и полюляващото се пламъче на тънка догаряща свещ, забита накриво в пръстта.

Заобикалям на пръсти непознатия, като внимавам да не го избутам от пътеката. Проточвам врат и съзирам Шели, сгушена между камъка на плочата и клоните на нисък бодлив храст.

— Какво правиш тук? — шепна и се оглеждам като натрапник.

— Шшшт! — слага пръст върху устните си красавицата.

— Какъв е този тип? — Въпросът ми е напълно безсмислен. Мога да се обзаложа, че непознатият е симпатягата Дани.

— Тихо! — скастрия ме новата ми познайница. — Не виждаш ли, че иска да ми каже нещо важно.

Не виждам, а и да виждах, пак нямаше да оставя милата Шели да попадне в капана на признанията му. Защото съм убеден, че това, което се готви да й довери, ще я разстрои дълбоко.

— Каквото е имал да ти казва, е трябвало да ти го каже приживе.

Шели ме поглежда смразяващо. Едва се сдържа да не ме прати по дяволите. И докато се опитвам да я измъкна от хралупата, в която се е свряла, дочувам сподавен шепот.

Дани действително се опитва да каже нещо, но обстановката изобщо не му помага да даде простор на мислите си. След дълги паузи и неуспешни опити да придаде словесен израз на намеренията си, дочувам признание, което ме кара да сграбча ръката на Шели и да я повлека далече от мястото на монолога.

— Остави ме! — дърпа се красавицата и разбирам, че съм закъснял. Вече е чула покъртителната изповед на безумеца Дани.

Шели хуква нанякъде и се спускам стремглаво да я гоня. Оглеждам се безпомощно, защото ми е трудно да се ориентирам сред толкова много почти еднакви паметни плочи. Напрягам слух и долавям риданията ѝ. Приближавам безшумно и я зървам да плаче върху гроба на съсухрена старица, чиято снимка ме навежда на мисълта, че на земята все още се намират хора, които живеят и след стоте.

Привеждам се и притеглям ридаещата Шели към себе си.

— Човекът е напълно превъртял. — Тази констатация я кара да даде отново воля на мъката си.

Красавицата реве с пълно гърло и съм безкрайно благодарен, че всички наоколо проявяват разбиране и се правят на глухи.

— Твоят Дани е изпаднал в трагично умопомрачение. — Продължавам да наливам масло в огъня, а Шели притиска крехкото си тяло към моето и тресе немощните си рамене.

— Не е виновен той — хлипа красавицата и разбирам, че не само годеникът, но и самата тя е със замъглено съзнание.

— Не разбирам защо ти доставя удоволствие да си замазваш очите? — Гласът ми звучи грубо и намирам за уместно да избутам създанието от себе си. Наясно съм, че в такива ситуации малко суровост винаги върши работа.

Шели представа да реве и ме поглежда осъдително с подутите си сини очи.

— Аз също не разбирам защо ти доставя удоволствие да гледаш как страдам...

Думите ѝ ме удрят като гръм от ясно небе.

— Да не би да намекваш, че нося отговорност за страданията ти? — Толкова съм изумен, че не се сещам дори да повиша тон.

— Доколкото си спомням, ти си човекът, който говори за заговори и зли замисли. Според теб Дани съзнателно ме е завлякъл на онзи връх, нали така? Или греша?

Изобщо не греши. Но пък и Дани напълно си е заслужил калта, която хвърлям с шепи по избръснатата му физиономия.

— Не разбираш ли, че той е жертва? — гледа ме умолително красавицата.

— И такъв ще си остане — отсичам и дърпам за авторитет ревера на самото си. — Явно това е най-успешното му превъплъщение. На жертвено агне, което отива доброволно на заколение.

Картината, която рисувам, е прекалено кървава дори за собствените ми представи за жестокост.

— Дошъл е да поиска съвета ми — клати глава събеседницата ми и кърши тънките си пръсти.

— Бъркаш, скъпа. Дошъл е да ти заяви най-безцеремонно, че не дава пет пари за страданията ти. И че смята да продължи житейския си път като покорен пес, вързан на къса каишка.

Само преди минути моята скъпа приятелка стана свидетел на покъртително признание за скорошна и предизвестена измяна. Симпатягата Дени й довери, без изобщо да му мигне окото, че се готви да сложи в законова рамка връзката си с коварната Лора. Направи го хладнокръвно, без да го е грижа, че сърцето на любимата му може отново да не издържи.

— Дошъл е да поиска благословията ми — не се отказва от ролята на покровител красавицата.

— Дошъл е да поизчисти позамърсената си съвест — опитвам се да отворя очите на разплаканата прелест, но тя продължава упорито да гледа като слепец. Бърша стичащите се по бузите й сълзи, а Шели хлипа на пресекулки.

— От първия миг Лора го впримчи в мрежите си...

— Остави го да се мята там като риба на сухо.

— Искам да му помогна, Фил...

Въздишам и притискам главата на нерайдата към гърдите си.

— Трябва да си помогне сам, скъпа.

Шели е притихнала в прегръдката ми и почти не диша.

— Ще му изпратя знак — отсича тя и се освобождава от ръцете ми. — Ще му покажа, че греши.

Напразни усилия на любовта. Не изричам мислите си на глас, защото на Шели й харесва да вярва в илюзии.

— Ти чакай тук! — стиска ръката ми тя. — Ще се върна, когато Дани си тръгне.

Почти съм сигурен, че вече си е тръгнал, но не искам да разбивам напълно очакванията й.

— Кажи на твоя Дани, че е щастливец — провиквам се, виждайки я да се отдалечава. — След като си е осигурил такова неземно създание да бди над него...

Красавицата ме дарява с уморена усмивка. Искам да добавя, че нещастникът Дани е и долен мерзавец, но се въздържам и гледам ядосано засъхналата кал върху обувките си.

Стоя вече четвърт час пред масивна мраморна плоча и чета за стотен път надписа върху нея. Шели се бави, което значи, че или негодникът Дани още кисне пред гроба, или отдавна се е разкарал и красавицата е решила да си поплаче на спокойствие.

След още четвърт час като изпод земята до мен изниква късоподстриган тип, който започва да оглежда с нездрав интерес плочата, на която съм се облегал.

— Тук ли се крие Чужденеца? — пита той, без да сметне за необходимо да поздрави.

— Нямам представа — повдигам рамене и отделям гръб от камъка.

— Не си ли от обитателите на парцел номер осем? — интересува се новодошлият, като ме измерва от глава до пети.

— От тях съм.

— Как тогава не знаеш къде се подвизава Чужденеца? — Онзи ме наблюдава изпитателно. Вероятно си представя, че се опитвам да го будалкам.

— От скоро съм тук. Не съм опознал всички съседни.

Онзи кима и забива пронизващия си поглед в лицето ми.

— Не ти и трябва — подхвърля злобно той.

— Какъв е този чужденец? — питам не от празно любопитство, а за да отместя интереса от собствената си личност.

— Един дявол знае откъде се е довял. Оженил се тук и се окопал като къртица. — Онзи плюе с презрение. — Къде ще му излезе краят, ако всеки се натриса така в чужда държава?

Виждам, че човекът се е наточил здравата и решавам, поне за момента, да не му противореча.

— Промъкват се тук, взимат ни работата, крадат ни жените, обират ни къщите, а ние седим със скръстени ръце.

Давам си сметка, че съображенията му не са лишени от смисъл. Но не искам да се впускам в подробности и да му обяснявам, че светът отдавна живее на отключени врати. Всеки влиза и излиза, където му скимне.

— Този, когото търсиш, какво ти е направил?

Онзи ме поглежда така, все едно съм го ударил с мокър парцал по главата.

— Какво ми е направил? Това ли питаш? — той клати невярващо глава. — Ето, затова сме стигнали дотам. Защото светът е пренаселен с апатични и инертни същества като теб. Чакаат да им пламне собствената черга и тогава се сецат да гонят злото.

Човекът плюе отново с яд.

— Тогава е късно, приятел. Запомни го от мен. Злото трябва да се изкоренява, преди да е покълнало. После... — той се оглежда трескаво. — После всичко отива по дяволите.

Чудя се дали тази констатация може да ми потрябва някога, за да знам дали изобщо да си правя труда да я запомням.

— Параноично е да преследваш някого, само защото се е родил върху друга земя.

Събеседникът ми ме поглежда с укор.

— Ти си бил опасен, бе, мой човек. От теб всичко може да се очаква. След като развяваш такива манифести...

Мисля си, че двамата с новодошлия май сме си объркали репликите. Тези думи определено пасват по-добре на моята роля.

— Сега разбирам защо го криеш... — Човекът до мен наднича зад плочата, след това се взира в надписа върху мрамора.

— Тука трябва да е — отсича той. — Чувал ли си по-идиотско име?

Изкушавам се да му доверя, че съм виждал много идиоти с красиви имена и рядко свестни хора, които стоят зад не толкова излъскани табели.

— Постъпваш много лошо, като ги защитаваш... — подхвърля онзи и чопли с нокът гранита върху плочата. — Вредиш на родината.

Никога не е късно човек да научи любопитни неща за себе си. Досега живеех с убеждението, че никога и на никого не съм навредил. Сега изведнъж се оказва, че съм дребен вредител, който поставя на карта бъдещето на собствената си страна. С друго думи, родоизменник. И то защо? Защото проявявам умерена толерантност към неизвестен чуждоземец.

— Като гледам, май си решил да го пропъдиш и от гробището — шегувам се, за да разведря обстановката.

Онзи ме поглежда под вежди.

— Защо мислиш, че съм тръгнал да обикалям парцела? За удоволствие ли?

Взирам се в суровите му черти. Физиономията му е изсечена. По лицето му не трепва нито мускул. Примигвам и си давам сметка, че май изобщо не му е до шегички.

— Ще тръгвам — обявявам, защото не искам да замръквам в компанията на този тип.

— Прав ти път! — изпровожда ме непознатият. — Ако мернеш някъде Чужденеца, кажи му, че няма вечно да се прокрадва между капките. Все някога ще ми падне в ръчичките.

— Непременно ще го предупредя — отвърщам и си пожелавам това никога да не се случи.

В края на алеята се сблъсквам с Шели. Виждам, че е ревала, но се правя, че не забелязвам подутите ѝ клепачи.

— За какво си гукате с Расиста? — изстрелва тя, преди да съм успял да я попитам как е приключила срещата с мерзавеца Дани.

— Обикаля наоколо. Търси някакъв тип...

— Издирва Чужденеца. Мен ако питаш, само си губи времето. Няма да го открие лесно...

— Защо? Да не се е изселил?

— Може и така да се каже. Кисне почти денонощно в католическото гробище. Явно там е намерил приятели...

Тази вест поразпръсква мрачното ми настроение. Хвърлям бърз поглед през рамо и с облекчение установявам, че Расиста се е разкарал.

— Ти... изпрати ли знак? — питам плахо, защото не съм наясно как точно стават тия работи.

Тя въздиша. Исква да ми покаже, че съм съвсем бос в подобни дейности.

— Какво ще кажеш да залегнем тук и да чакаме Видението? — Явно Шели не е в настроение да говори за отношенията си с Дани. Аз пък още по-малко имам намерение да вися и да чакам тоя, дето духа.

— Не зная дали има смисъл. След като никой досега не го е виждал... — Опитвам се да избия от главата й нестройната мисъл да прекараме нощта в очакване на Годо. Но както вече установих, Шели е вироглаво момиче и като си науми нещо, трудно се отказва от намеренията си. Колкото и да са пагубни.

— Тук добре ли е? — сочи закътано зад храстите място тя, без да отдава значение на усилията ми да я вразумя.

Може би трябва да я светна, че никъде не е добре да си губиш безцелно времето. Но след като не съм в състояние да предложа по-смислено занимание за остатъка от вечерта, кимвам с неохота и поемам с наведена глава след красавицата.

— Както виждам, Самоубиеца пак е тръгнал на лов... — подхвърля Шели, докато се настаняваме зад дънера на разцепено от гръм дърво.

Взирам се в падащия мрак и забелязвам прозрачна фигура, която броди с разперени ръце и много прилича на сомнамбул.

— Какво лови? — питам с внезапно избуял интерес.

— Какво може? Наивници.

Кимам, за да покажа, че разбирам.

— Защо се е самоубил? — интересувам се уж между другото.

— Все някак човек трябва да приключи житейския си път — отвръща мъдро Шели и разбирам, че не й е до клюки.

— Изгубил е всичко. От кризата — обяснява след малко тя, явно осъзнала, че е била твърде строга с мен.

Клатя тъжно глава. Като си помисли човек, повечето от обитателите на гробището попадаме тук не по наша воля. Самоубиеца обаче не само е взел решението да се присъедини към отбора от покойници, но е проявил и глупостта да го осъществи.

— Идиотска постъпка... — Мразя да раздавам присъди, но онзи насреща започва съвсем заслужено да печели презрението ми.

След близо петдесет години постоянно присъствие на земята установих, че най-важната мисия на човека е да оцелее. Да се вкопчи здраво в живота и да не изпуска за нищо на света нишката.

— Всички сме се озовали тук по един или друг начин. В крайна сметка, важен е резултатът от действията ни, а не мотивите.

Тази философия не обслужва и в най-нищожна степен случката на магистралата, затова бързам да отклоня разговора в друга посока.

— Ако имаше дом, би ли отскочила до вкъщи?

Това пък откъде ми хрумна?

— Зависи какво ме чака там.

Каквото и да ни чака, усещането изглежда мъчително. Да присъстваш на сцени, в които си лишен от правото да участваш. Да ставаш свидетел на решения, които не си в състояние да промениш.

— По силите ти ли е да убедиш Дани да не върши онази кретенщина? — питам с користната цел да се уведомя докъде стигат възможностите на мъртвите.

— Мога да му покажа, че греши...

Тъкмо се готвя да помоля събеседницата си да бъде по-конкретна, когато създанието до мен сграбчва ръкава ми и заповядва задъхано:

— Не мърдай!

Подчинявам се и почти не дишам. Не само, за да доставя удоволствие на спътницата си, но и защото съзирам нещо, което ме кара да затая дъх.

Високо над главите ни се рее синкаво видение, което плува във вечерната мъглявина.

— Ето я! — шепне в ухото ми Шели.

— Коя? — Не смея да помръдна, за да не прогоня летящата прелест.

— Видението.

За първи път през този дълъг ден си давам сметка, че търпението ми е възнаградено. Гледката действително е неземна.

— Не слиза ли на земята? — питам, защото горя от любопитство да зърна чертите на непознатата.

— Никой досега не е успял да я накара да се разходи сред мъртвите...

Въздишам и повдигам рамене. За да не иска да си има взимане-даване с простосмъртните, явно съществуват много основателни причини.

Следя с отворена уста летящото създание и за първи път осъзнавам, че и небитието крие немалко тайни.

— Какво знаеш за нея? — любопитствам, без да откъсвам поглед от блуждаещата душа. Във въпроса ми прозира интерес, който кара Шели да ме изгледа с укор.

— Почти нищо. Не говори с никого. Не се оплаква. Не буйства.

Спътницата ми сбръчква тънките си вежди.

— Ако толкова те вълнува, можем да се опитаме да узнаем туй-онуй...

Ненадейно през главата ми пробягва мисълта, че милата Шели не ме е довлякла тук току-така. Без съмнение е била водена от користната цел в един момент да ми подхвърли тази реплика. А аз като изгладнял шаран да налапам въдицата.

— Не е необходимо да си бутаме носа навсякъде — отблъсквам удара, но спътницата ми усеща колебанието ми и е неумолима:

— Ще я проследим.

Подскачам като ужилен и извързвам рязко глава.

— За какво ни е притрябвало да вършим нещо толкова недопустимо?

— Защото е самотна. И... може да има нужда от помощ.

Мотивът, който изтъква Шели, е обвит в благородна обвивка, но това не ми пречи да съзря истинските ѝ подбуди.

— Нещо ми подсказва, че си се обзаложила с мадам Фуска коя от вас двете ще изрови първа тайната на Видението...

Шели ме поглежда сърдито.

— Прощавам ти, защото знаеш твърде малко за мен. Ако ме беше срещнал по-рано, щеше да си наясно, че Мадам Фуска изобщо не фигурира в списъка с хората, с които правя облози...

Изобщо не съжалявам, че не съм срещнал Шели по-рано. По простата причина, че подобно обстоятелство би намалило и без това оскъдните ми дни на земята.

— Ще ти кажа какво открих — привежда се към рамото ми Шели. — Видението обикаля избрани гробове...

Гледам тъпо, защото ми е трудно да схвана какво се крие зад това наблюдение.

— Вероятно посещава свои близки. — Изричам възможно най-баналното обяснение и Шели е видимо разочарована. Ако

продължавам така, съвсем скоро ще ме изрита от екипа на доверениците си.

— Слаб си в догадките — клати глава тя и колкото и да ми е неприятно, съм принуден да се съглася.

— Видението обикаля само гробове на... бебета.

Опитвам се да преработя информацията, но се затруднявам да стигна до логично обяснение.

— Ти как разбра тази подробност? — питам, за да не ми се налага да градя теории. Шели да ме поглежда снизходително.

— Проследих я — признава простичко тя.

— Кой друг е посветен в начинанието ти? — Интересувам се, за да знам от кого да си пазя гърба.

— Никой...

Привеждам се към лицето ѝ и присвивам очи. Колкото и да изглеждам лековерен, все пак Шели трябва да запази известно уважение към житейския ми опит. И към годините ми, разбира се.

— Само Гого — доверява след кратко колебание тя.

— Откъде си сигурна, че Удавника е склонен да запази тайната?

Шели цупи устни.

— Казах ти вече. Гого е страшно свестен тип.

Всички сме такива, докато не изнесат на показ кирливите ни ризи.

Вдигам поглед и забелязвам, че Видението се е отдалечило.

— Размърдай се! Ще я изпуснем — Шели се устремява нагоре и с ужас установявам, че не е по силите ми да я последвам. Тя ми маха напористо, след което се връща назад и ме завлича доста грубо към върховете на дърветата.

За първи път летя и цялото ми същество е сковано от ужас. Видението престава да ме интересува. Мисля само дали падането ще е също толкова болезнено, колкото и приживе.

— Внимавай да не ни види! — Шели ме заклецва в клоните на поизсъхнал бор и се спуска след нищо неподозиращата прелест. Оставам да чакам, защото усещам, че не съм на висотата на преследваческите способности на съзаклятницата си.

Шели се връща по-бързо, отколкото съм предвидил.

— Какво стана? — питам възбудено.

— Подозренията ми се потвърдиха — отвърща важно тя. Подканвам я с жест да ми разкрие какво е видяла, но приятелката ми не бърза да ме посвети в откритието си. Държи ме в шах и както забелязвам, състоянието ми на напрегнато очакване ѝ доставя невъобразимо удоволствие.

— Отново се спусна към гроба на новородено бебе — съобщава след дълга пауза спътницата ми.

— Едно и също бебе ли посещава?

Шели клати глава.

— Дотук е наобиколила поне десетина.

От думите ѝ става ясно, че скъпата ми приятелка отдавна е взела на мушката горкото Видение.

— Странно — чеша наболата си брада, като внимавам да не се изтърся от клона. — Защо мислиш, че го прави?

— Не е толкова трудно да се досети човек — изрича авторитетно събеседницата ми.

— Ще ми подхвърлиш ли някоя идея? Че моите са на свършване — питам заядливо, защото чувствам, че ми писва красавицата да се държи с мен като с малоумен.

— Отвлечала е деца и ѝ е трудно да се откаже от старите си навици.

Зяпвам от удивление.

— Истината е, че точно това обяснение никога не би навестило съзнанието ми.

— Втора възможност — Брои на пръсти Шели, без да обръща внимание на забележките ми. — Не е могла да се сдобие със собствено дете. Опитвала се е да осинови чуждо, но така и не е успяла.

Изкривявам устни, за да покажа, че и втората версия куца.

— Трета вероятност: Отвлекли са собственото ѝ дете.

Стряскам се от криминалните вариации на Шели по темата.

— Четвърто:

— Обича децата — прекъсвам я, защото се страхувам да чуя поредното предположение. Почти съм сигурен, че следващата догадка на милата Шели ще се впише във формулировката: „Наобикаля жертвите, които е удушила със собствените си ръце“.

Спътницата ми въздиша тежко.

— За да обикаля с подобно настървение детски гробове, става въпрос или за маниакална престъпна страст, или за разстроена психика, или за дълбока лична драма.

Ококорвам очи, защото Шели се изразява с компетентността на специалист-психолог с дългогодишен професионален опит.

— С други думи, или е закоравял престъпник, или е психопат, или в най-добрия случай е най-обикновена луда — обобщавам аз.

Лицето на Шели се изкривява в отегчена гримаса.

— Вие, мъжете, винаги правите много повърхностни заключения.

Гледам неподвижно напред. Не зная дали трябва да се примиря с тази констатация или е по-достойно да браня със зъби и нокти накърнената мъжка чест.

— Няма вид на убийца — възразявам колебливо.

Шели поставя малката си длан върху рамото ми.

— Запомни нещо от мен, Фил! Не съществува по-мощно оръжие от невинността.

За момента отказвам да вникна в тази ненадейно подхвърлена мъдрост.

— Да се прибираме! — предлагам, защото виждам, че наоколо съвсем се е смрачило. — Преди да сме разгневили Полковника — добавям, защото съм сигурен, че споменаването на съседа ще накара приятелката ми да побърза. Поглеждам отвисоко редиците с гробове и чувствам, че ми се завива свят. Чудя се как ли ще реагира спътницата ми, ако стане свидетел на едно зрелищното сгромолясане. Сигурно ще се пръсне от смях. Докато меря разстоянието до земята, Шели хваща ръката ми.

— Не се страхувай! Ела! Ще те отведе обратно.

Доверявам ѝ се безрезервно. Дватама се спускаме като морски птици над притихналото гробище.

— Утре ще те заведе при Невъзвращенеца — обявява Шели, след като приближаваме алеята.

Изкушавам се да отбележа, че тук всички сме невъзвращенци, но решавам да не проточвам момента на сбогуването. Докосвам с устни бузата ѝ и ѝ желая лека нощ. В следващия миг дочувам вой, който долита от съседната алея и кара сърцето ми да се преобърне в гърдите. Озъртам се плахо и осъзнавам, че нощта изобщо няма да е лека.

Винаги съм смятал, че много по-важно е как ще живееш, отколкото как ще умреш. Напоследък обаче съм склонен да преосмисля това доста спорно схващане. Вече трети час слушам как Полковника вие като ранен звяр и се чудя дали ако изскоча насреща му и се озъбя, ще ме стисне между челюстите си. Или ще подвие опашка и ще се прибере в леговището.

Не мога да заспя и започвам да обикалям съседните алеи с надеждата Полковника да се изтощи и най-после да се усмири. Нямам представа дали в откъдното времето е величина, с която мъртвите се съобразяват. Истината е, че по принцип времето е нещо много измамно. Състезаваме се с него и винаги ни побеждава. Затова решавам поне тук да не обръщам внимание на бесния му бяг. Така и така се намирам във вечността. Защо да падам в клопката на общоприетите заблуди?

Забелязвам, че доста съм се отдалечил и решавам да потърся обратния път, когато съзирам над главата си синкава мъглявина, която се спуска ниско и ме обгръща. Никога през живота си не съм виждал кълбовидна мълния, но съм сигурен, че изглежда точно така. В миг кълбото добива съвсем реални очертания и с изненада установявам, че се намирам лице в лице с Видението.

Зяпам с отворена уста изящните черти на непознатата и единствената мисъл, която блуждае в съзнанието ми, е увереността, че жената насреща е неземно красива.

— Слязох, за да ти кажа нещо, Филипче.

Пуля се от удивление, когато чувам да произнася името ми. Това, че знае как се казвам, ме кара да се запитам, дали пък не сънувам. И понеже не съм наясно дали мъртвите притежават изобщо способността да сънуват, решавам да приема сцената за безспорна задгробна реалност.

— Мога ли да ви бъда полезен с нещо? — изричам мазно и се стряскам от благия тембър на собствения си глас.

Видението пърха над главата ми и ме наблюдава отвисоко.

— Кажи на твоята приятелка Шели да престане да се мъкне след мен! Изобщо не ѝ влиза в работата къде ходя и какво правя.

Напълно съм съгласен с това твърдение. Шели трябва да престане да си буца носа навсякъде.

Видението май се готви да отлети и да ме остави насаме с въпросите, които породил в главата ми.

— А, и още нещо — подхвърля създаването и докосва рамото ми. — Не се оставяй да те заблуди. Името ѝ изобщо не е Шели...

Това, че Шели не се казва Шели, ме озадачава, но гледката как Видението се отдалечава поглъща изцяло вниманието ми.

— Какво зяпаш с отворена уста? — Гласът долита зад гърба ми и само след миг пред мен цъфва Самоубиеца.

— Не мога да заспя — махвам с ръка.

— Много гадна нощ — сумти Самоубиеца и се оглежда мрачно.

— Нощ като всяка друга — изричам неопределено.

— Като всяка друга, но не съм се опитва се да ми противоречи новодошлият.

Повдигам нехайно рамене и се готвя да го освободя от присъствието си.

— Защо се изнизваш на пръсти?

Свеждам поглед към краката си и виждам, че съм стъпил здраво на земята.

— Имам предвид..., защо се правиш, че не съществува проблем? И изобщо, докога смятате да търпим прищевките на Полковника? — Веднага надушвам, че Самоубиеца търси съюзник за някаква съмнителна кауза. Между другото, милата Шели, или както ѝ е там името, ме предупреди. Човекът излиза нощем на лов за наивници.

— Надявам се все някога да му писне да се самоизтезава — подхвърлям примиренчески. Онзи се изсмива в лицето ми.

— Личи, че си новобранец. На Полковника никога не му писва да се гърчи в страдания.

Колкото и да нямам търпение да сложа край на този разговор, вестта все пак ме разстройва. Ако Самоубиеца казва истината, всяка нощ от тук нататък се очертава да е бурна. Или по-точно, гадна, както цветисто се изрази събеседникът ми.

— Шели е добро момиче — казва след кратка пауза той и разбирам, че човекът цъфна в тъмното, за да ми подхвърли няколко

горещи теми за размисъл.

— Чух, че името ѝ не било така...

— К'во ти пука? Тук всеки може да се нарича, както си иска. Няма полиция, тайни служби и доносници, за да следят за тия неща.

Вестта разведрява настроението ми. Изкушавам се да попитам кой се грижи за реда, но решавам да не обсъждам този проблем с човек като Самоубиеца.

— Понякога е малко странна, но иначе е разбрана...

Сепвам се, напрягам мисълта си и се сещам, че разговорът се върти около Шели.

— Трябва да я убедиш да не се отдава на опасни намерения...

Не схващам какво точно има предвид, но явно човекът срещу мен знае нещо, за което нямам и най-малка представа.

— Не е ли по-добре да ѝ го кажеш лично? Мнението ти със сигурност ще е с по-голяма тежест от моето.

— Това пък откъде ти хрумна? — пита озадачен Самоубиеца. — Тук никой не дава пет пари за мнението ми. Всички се държат с мен като с прокажен.

— Извинявай, че ти го казвам направо в очите, но сам си си виновен за това отношение...

— Откъде накъде? — сопва се събеседникът ми.

— Ами, по простата логика, че самоубийството е вид убийство.

— Да се блъснеш челно с камион и да се озовеш тук пък е вид самоубийство — удря ме по слабото място човекът насреща.

— Истината е, че исках всячески да избегна удара...

— Някога и аз исках да избегна трагичната развръзка. След това обаче отчаяно се нуждаех от бягство. Знаеш ли каква е разликата между нас двамата? Че аз съм осъществил желанието си, а ти не си успял...

Дързостта на този тип няма граници. Опитва се да ме изкара и неудачник.

— Знаеш ли кое е забавното? — пита той без капчица свян.

Не откривам нищо забавно нито в ситуацията, в която се намираме, нито в обстоятелствата, които са я предизвикали.

— Забавното е, че и двамата сме се озовали тук. Независимо от волята, желанията и целия онзи ненужен духовен багаж, който с толкова усилия мъкнем на гърба си...

Ако остана още малко в компанията му, като нищо ще реша, че е прав. Човекът се опитва да ме убеди, че и да се съпротивляваш, и да се оставиш на течението, винаги свършваш тук.

— Какво ти каза Видението? — пита ненадейно той и веднага съжалявам, че не си тръгнах преди разговорът да е задълбал в тази посока.

— Нищо конкретно... — махам с ръка.

— Не знам за останалите, но нейното определено си е драма... — Събеседникът ми въздиша дълбоко и се чудя, дали знае нещо или просто ми подхвърля стръв с надеждата да изплюя камъчето.

— Няма да намери покой, горката, докато не открие онова, което търси...

Самоубиеца продължава да ме зарибява, но аз мълча упорито и това буди подозренията му.

— Шели успя ли да научи нещо? — интересува се той и ме поглежда под вежди.

— Нямам представа — повдигам рамене.

— Къде, според теб, е заровена тайната на Видението? — питам, придавайки си незаинтересован вид.

Самоубиеца се усмихва лукаво.

— Много бързаш, приятел. От два дни си тук, а искаш да ти поднесем на тепсия отговорите на всички заровени по тези места загадки.

Не искам нищо подобно. Истината е, че изобщо не ми пука за глупавите мистерии на умрелите. Чудя се какво толкова съм се вживял в чуждите проблеми. В края на краищата, имам си и свои. Вноските на децата за частното училище не са платени. Семейството ми се готви за свирепа съдебна битка, при която адвокатите ще изсмучат и последните спестявания на съпругата ми. Къщата плаче за ремонт. Децата още не са се съвзели от шока.

— Извинявай, но ми писна от този разговор — изричам троснато и се отправям към хроста, без да се сбогувам. Ревът на Полковника става все по-отчетлив и разбирам, че съм наближил мястото, отредено за вечния ми покой. Ако изобщо човек може някога да намери покой на това пренаселено с всякакви досадници гробище...

Взирам се невярващо в буквите и се чувствам дълбоко измамен. Под онази плоча не лежи никаква Шели. Поне според издълбания в гранита надпис. Чудя се дали милата ми приятелка ще е в състояние да ми представи някакво прилично обяснение за заблудата. Или изобщо няма да си направи труда да скалъпи оправдание. И докато прехвърлям в главата си разговора, който се готвя да проведе с нея, Шели изниква пред мен, по-свежа от всякога.

— Здравсти, Фил! — чурулика бодро тя и мигновено забравям колко съм сърдит.

— С друг ли делиш гроба? — соча черните букви върху плочата, за да се върна към реалността. Надписът пред мен известява, че тук е погребана някоя си Ребека, двадесет и осем годишна, усмихната и безгрижна, според лика в позлатената рамка.

— Не, защо? — чуди се на желанието ми да се заяждам Шели.

— Защото в бързината са сбъркали името ти...

— А — размива се красавицата. — Нищо не са объркали. Просто мразя това име Ребека. Нищо хубаво не ми се случи с него. Предпочитам да ме наричат Шели. С новото име сложих и ново начало.

Веднага разбирам, че и задгробният живот има своите привлекателни страни. Прави възможни и най-смелите човешки мечти.

— Всъщност, би могла и приживе да промениш името си. Въпреки че, ако питаш мен, Ребека е едно прекрасно име, което всеки би изричал с удоволствие.

Давам си сметка, че никой за нищо не ме пита, затова млъквам и се заглеждам в полюляващите си от вятъра клони на дърветата.

— Ако толкова настояваш, можеш да ме наричаш Беки. Въпреки че, с това име изобщо не бях щастлива.

— Докато с Шели си на седмото небе... — Усещам, че хуморът ми е доста черен и се ядосвам на способността си да развалям доброто настроение на хората.

— Наричай ме, както ти харесва — разрешава ми великодушно Шели и разбирам, че се готви да ми прости това вандалско нашествие в личния ѝ живот.

Красавицата промушва малката си длан под лакътя ми и пита звънко:

— Какво ще правим днес?

Истината е, че нямах никакво намерение да прекарвам деня в компанията на заклетата лъжкиня като Шели. Толкова бях сърдит, че страдах от неудържимото желание да я накажа, като я лиша от присъствието си. Сега обаче осъзнавам, че съм се готвил да накажа себе си. Защото не мога да си представя как би минавало времето, ако изобщо времето е някакъв фактор тук, без компанията на това немирно създание.

— Цяла нощ не мигнах. Не ми е до разходки — продължавам да се дърпам, защото не искам да призная, че само преди минута се държах кретенски.

— Какво ще кажеш да отскочим до Невъзвращенеца? Напоследък е доста потиснат. Злите езици говорят, че близките му го били изоставили напълно.

Въздишам тежко. Може би най-после настъпи моментът, в който се налага да ѝ обясня, че тук всички сме невъзвращенци.

Шели се взира в лицето ми, опитвайки се да отгатне какво се крие зад каменната ми физиономия.

— След като не ти е приятно да виждаш никого, можем да съзерцаваме птиците в небето.

Никога не бих се сетил за подобно безсмислено занимание.

— Щом толкова настояваш, да отидем при онзи Невъзвращенец — приемам с неохота. — Виждам, че ролята на Самарянина ти допада.

Шели подскача от радост и ме стиска още по-здраво с малките си пръсти.

— Имай предвид, че понякога е доста мрачен — счита за необходимо да ме предупреди тя. — Животът му е бил истинска голгота. Можеш ли да си представиш! Близките му още не са му простили!

— Какво точно трябва да му простят? — питам, съзирайки с крайчеца на окото си как каменните могили на гнева върху гробовете на онези двама невръстни убийци са станали още по-внушителни.

— Как какво, Фил? — въздиша Шели, защото забелязва, че се разсейвам. — Малко ли е това, което са преживели?

— Какво ги е сполетяло?

— Тотален терор.

Стряскам се и си налагам да следя по-отблизо разговора.

— Помисли си само! — ококорва светлите си очи Шели. — Техен близък е избягал от страната!

— Може би трябва да ти напомня, че през последните десет години, освен техният близък от страната избягаха още три милиона, скъпа.

— С тази разлика, че той го е направил във време, когато подобни прояви са се считали за предателство. И са се наказвали жестоко.

Преизказното наклонение, което използва приятелката ми, ме навежда на мисълта, че самата тя е живяла в по-добри времена.

— Близките му са изгубили всичко. Работата си, имотите си, спокойствието си. Затова сега оставят гроба да буренясва...

— Не можеш да ги виниш.

Шели сбръчква тънките си вежди.

— И все пак, човекът също е преживял немалко. Стоял е по лагери. Блъскал се е като бездомен пес за парче хляб. Работил е какво ли не, за да има подслон над главата си.

— Въпрос на избор — отсичам безкомпромисно.

— Изобщо не става въпрос за избор. Трябвало е или да доносници за колегите си и да си ляга вечер с мръсна съвест, или да си плюе на петите. Избрал е по-достойното съществуване.

Мълчанието ми поражда у Шели логично любопитство:

— Ти какво би направил в подобна ситуация?

— Бих си плюл на петите... — отвърщам след кратък размисъл.

Шели ме поглежда със светнал поглед.

— Виждаш ли? И ти ни би правил компромиси със съвестта си!

Виждам как се издигам стремглаво в очите ѝ, затова бързам да разпръсна грешното впечатление, което може би съм оставил:

— И все пак, човек трябва да си дава сметка за последствията от постъпките си...

— Ти даде ли си сметка, когато се сблъска с оня камион, Фил? — бърка безмилостно в раната скъпата Шели.

— Бих дал какво ли не, за да бях избегнал сблъсъка...

Шели гали утешително рамото ми, защото разбира, че е прекалила с назиданията.

— Бъди любезен с него — съветва ме тя, когато приближаваме неподдържан гроб, потънал в бурени.

Съзирам Невъзвращенеца да седи върху плесенясал камък и да гледа в празното.

— Как си, приятелю? — Човекът се стряска от звънкия глас на Шели. Усмива се сдържано и спира тъжните си очи върху мен.

— Това е Фил — представя ме спътницата ми. — Отскоро е тук, но от първия миг спечели доверието ми.

Усмивам се глуповато и се чудя, дали това, да спечелиш доверието на Шели, е добра атестация.

Оглеждам се и сядам върху гладък камък в края на алеята. Чудя се дали се налага да подхвана някакъв безсмислен разговор или е по-учтиво да не накърнявам безметежността, в която се е потопил домакинът.

— Вчера за мен беше много труден ден... — нарушава мълчанието Шели и с облекчение установявам, че красавицата ще ме избави от необходимостта да се правя на словоохотлив.

— На гроба цъфна Дани. Не за да ми довери колко му липсвам, а за да заяви, че е решил да се ожени за Лора. — Спътницата ми изрича признанието на един дъх, но чувствам, че не ѝ достига въздух. Думите ѝ карат човека до мен да се размърда.

— Истината е, че не знаех какво да му отговоря — продължава монолога красавицата, без да я е грижа, че и останалите си имаме достатъчно проблеми.

— Бях убедена, че трябва да го спася от необходимостта да прекара остатък от живота си с пепелянка като Лора. И точно тогава Фил ми отвори очите.

Въвличането ми в разговора ме кара да изпъна гръб.

— Този прозорлив човек тук, — Шели ме сочи с пръст, — беше така добър да ми обясни, че спасението на Дани е единствено в неговите ръце.

Забелязвам, че след споменаването на брилянтната идея, която съм подхвърлил, Невъзвращенеца губи напълно интерес към разказа.

Погледът му отново се рее в празното, а челюстите му са стиснати до скърцане.

— Мен пък жена ми ме обвинява за всичко, което съм направил или не съм успял да свърша приживе. — Нямам навика да се изповядвам пред непознати, но си давам сметка, че Шели ме домъкна тук не за да мълча, а за да всея малко утеха в душата на домакина.

— Сърдита му е дори за това, че някакъв ненормалник е навлязъл в насрещното движение и се е ударил челно в тойотата на Фил — бърза да подкрепи твърдението ми Шели.

Истината е, че никога не съм споменавал пред Шели за тойотата. Но явно красавицата има собствени и доста надеждни източници на информация.

Невъзвращенеца ме поглежда със смесица от безразличие и безмерно отегчение. Дори трагедията на магистралата не е в състояние да го изтръгне от летаргията, в която се е потопил.

— А, забравих да ти кажа най-интересното! — възкликва Шели и пляска с ръце. — Вчера с Фил зърнахме Видението!

Човекът ни поглежда равнодушно. Убеден е, че единственото ни удоволствие е да досаждаме на останалите.

— Ние ще тръгваме — обявявам на висок глас, за да успокоя човека, че най-после ще го оставим на мира.

— Ще наминем отново — чурулика Шели и виждам как Невъзвращенеца отминава с отегчена гримаса обещанието ѝ.

— Направихме много добре, че го навестихме — шепне тя, хвърляйки бърз поглед през рамо.

Радвам се, че е доволна. За мен посещенията бяха пълен провал, но сега не е време да ѝ го казвам.

— Реших да те послушам, Фил. — Това признание ме изпълва с тревога. — Ти си по-мъдър, по-опитен и по-далновиден.

Чудя се кой ѝ е наблъскал главата с подобни небивалици. Откъде изобщо е изградила за мен представа, която е толкова далече от действителността.

— Няма да се бъркам в решенията на Дани. След като иска да се ожени за Лора, нека го направи. Може пък да е щастлив.

— Твоят Дани цъфна на гроба с надеждата да му покажеш правия път, а не да го оставиш да се лута като заблудена овца. — Спирам насред алеята и размахвам заканително пръст.

Шели ме наблюдава с недоумение. Самият аз съм изненадан от страстта, с която се съпротивлявам на решението ѝ.

— Не разбирам какво ти става — тропа с крак тя. — Ти ми каза да го оставя да се дави в заблудите си, не помниш ли?

Помня, как да не помня. Само че не вярвах, че ще вземе думите ми за чиста монета.

Промяната в отношението към годеника започва да ме плаши. Не вярвам да го е отписала с лека ръка. И все пак чувствам, че ако си отворя устата, ще се скараме. Затова си стискам здраво езика зад зъбите. Установявам обаче, че това не е лесна работа за човек, обхванат от гневно настроение.

— Може пък да си права. Това ще е най-заслуженото наказание за твоя скъп Дани. Да прекара живота си в гнездо, наблъскано с пепелянки.

Шели примигва и веднага разбирам, че не е очаквала от мен подобна безсърдечност. И за да я довърша напълно, подхвърлям нехайно:

— Забравих да ти кажа... Снощи размених няколко думи с Видението...

Спътницата ми ме поглежда объркано.

— Голям шегаджия си — опитва се да се засмее тя и очаква от мен да направя същото. Аз обаче съм безкомпромисен:

— Помоли да ти кажа, че нощните ни преследвания са ѝ ужасно неприятни...

Шели облизва устни.

— Сигурен ли си, че не си сънувал?

— Мъртвите сънуват ли? — интересувам се, за да не смесвам реалността на небитието с нереалността на сънищата.

— Какво точно ти каза? — отминава въпроса ми тя.

— Точно това. Да я оставим на мира и да си гледаме нашата работа.

Шели почесва върха на вирнатия си нос.

— Как е разбрала, че я следим?

Това, че вписва и мен в списъка на преследвачите, ме притеснява леко, но решавам да издебна по-подходящ момент, за да ѝ намекна, че мисията си е само нейна.

— Явно не сме достатъчно опитни в работата, с която сме се заели. — Опитвам се да посмачкам самочувствието ѝ, но Шели не се отказва лесно от славата си.

— Глупости! — тропва с крак тя. — Някой ни е натопил.

— На кого му е притрябвало да върши нещо толкова... непочтено? — Веднага се сещам за поне пет-шест обитатели на квартала, които на драго сърце биха разкрили пред Видението естеството на заниманията ни.

— Съществуват толкова злобни хора, Фил... — клати глава събеседницата ми. — Някой видя ли ви да говорите?

— Самоубиеца.

— Добре, че не ви е зърнала лудата Фуска — отдъхва си Шели. — Отдавна се опитва да хване спатиите на Видението, но не ѝ се отдава.

Долавям злоради нотки в гласа на спътницата си и се чудя защо се е вкопчила така здраво в тази история.

— Тихо! — дърпа ме изневиделица за ръкава тя. — Пристига Любовника.

Снишавам се до нея и забелязвам внушителната осанка на изискано облечен тип, който крачи с наведена глава по алеята. Новодошлият е пременен в скъп тъмен костюм, бяла риза и дълъг шлифер. Излъскан е от глава до пети, все едно е тръгнал на опера, а не към гробището.

— Идва почти всеки ден — смята за необходимо да ме осведоми Шели.

— Какво го влече насам?

— Раздялата с любимата...

Шели ми прави знак да замълча и двамата следим със затаен дъх как новодошлият оставя огромен букет от градински ружи във вазата до кандилото. След това пали малка свещ, като внимава вятърът да не изгаси пламъка.

— Какво се е случило с любимата му? — шептя едва чуто.

От гърдите на Шели се изтръгва въздишка.

— Самолетна катастрофа — обяснява тъжно тя. — Този красавец живеел в чужбина. Любимата му се качила в самолета, за да отпразнуват заедно рождения ѝ ден, но за зла участ двигателите отказали в най-неподходящия момент.

Случват се такива неща. Ако човек гледа световните новини, подобни трагедии са почти ежедневие.

— Как идва всеки ден, след като живее в чужбина? — Давам си сметка, че въпросът ми е глупав, но Шели трябва да свиква с идеята за умствения ми потенциал.

— Дочух, че е изоставил всичко, за да е близо до любимата си.

Мисля си, че хората са странни същества. Не правят подобни жестове, докато са живи, а се сецат колко държат на някого едва когато го изгубят.

Мъжът с шлифера докосва с върховете на пръстите си снимката и виждам, че по бузата на спътницата ми се търкулва самотна сълза.

— Каква любов! — бърше очите си тя. — Страстна, отчаяна, невъзможна...

Мъжът присяда на ръба на пейката. Чувствам се като натрапник, затова завличам Шели зад близкия храст.

— Съпругът ѝ минава насам веднъж на три месеца, докато този клетник страда тук почти всеки ден...

Изведнъж нишките на историята се заплитат и съзнанието ми отказва категорично да им хване края.

— И съпруг ли има? — питам, като се надявам да не съм чул добре.

— И съпруг, и деца — разпръсква всичките ми очаквания красавицата.

— Мъжът ѝ знае ли за съществуването на любовника?

— Два пъти се засякоха на гроба...

— И какво?

— И нищо. Съпругът се усъмнил кой е този тип, поразровил вещите ѝ и открил писма, снимки, любовни послания.

Разтърквам слепоочията си и се чудя кой вариант е по-неприятният. Да узнаеш, че жена ти си има любовник, докато е още жива? Или да откриеш истината, когато вече я няма и не можеш да чуеш от устата ѝ нито едно прилично обяснение?

— Мадам Фуска твърди, че видяла съпруга и любовника да влизат заедно в ресторанта отсреща. Пили бира и разговаряли спокойно.

— Какво толкова. Нали няма какво повече да делят...

Забележката не се харесва на приятелката ми и тя изрича с въздишка:

— Представи си колко тайни изскачат след смъртта!

Пожелавам си никога да не се окажа в подобна ситуация. Да открия нещо, което е трябвало да узная приживе.

Любовникът се привежда и гали снимката. Явно се готви да си върви. Шели поема след него, като за момент забравя напълно за съществуването ми.

— Като се върна, ще ти доверя нещо, което научих сутринта — обещава през рамо тя.

Искам да я уверя, че не изпитвам никаква необходимост да зная всички тайни на гробището, но Шели е литнала напред и нямам желание да я гоня.

Приживе винаги съм бил привърженик на правилото, че колкото по-малко знае човек, толкова по-добре. Шели обаче се ръководи от коренно различни принципи. Може би тъкмо затова толкова си допадаме.

Клатя скептично глава и се запътвам към храста от жасмин. Преди обаче да доближа, дочувам рева на Полковника, притискам ушите си с длан и сменям рязко посоката.

В следващия миг разбирам, че пътят, който съм избрал, изобщо не води в правилна посока.

Озовавам се пред група разявени граждани, пременени в траур, които бълват порой от цветисти изрази по адрес на някого, който закъснява. След минута разбирам, че този някой е покойникът. Катафалката се влачи по централната алея, докато опечалените пристъпват нервно от крак на крак и поглеждат нетърпеливо часовниците.

— Научих къде са настанили съдията. — Шели изниква зад гърба ми и ме откъсва от сцената на абсурда. — Онзи, заради когото Железния пръст обикаля наоколо като освирепял пес... — Усмиввам се, защото ми харесва, че красавицата се изразява за мъртъвците като за курортисти.

— За нищо на света, разбира се, не бих доверила на онзи негодник подобна информация...

Примигвам и присвивам очи. Изпитвам усещането, че имам халюцинации. По алеята се задава негодникът, за когото току-що спомена Шели. Пристъпва тежко и гледа страшно.

— За вълка говорим, а той... — Не успявам да довърша поговорката, защото Железния пръст изпъчва мускулестите си гърди на крачка от мен и впива малките си зловни очи в обърканото лице на спътницата ми.

— Убеден съм, че нямаш търпение да ми довериш онази малка тайна, която така безумно ме вълнува... — Гласът му е дрезгав. Шепотът му кара цялото ми същество да се скове от ужас.

Шели гледа като попарена. Клати напористо глава и е готова да се закълне, че няма нищо общо не само с малките тайни, но и с по-големите.

— Няма да се церемоня с тебе, малката. — Бившият затворник протяга жилестата си длан и колкото и да не ми се иска, чувствам, че трябва да се намеся.

Пристъпвам напред, за да предпазя крехкото тяло на немирницата Шели от яката хватка на натрапника. Чудя се, за какъв дявол ѝ е притрябвало да затормозява бедното си съзнание с вредна

информация като тази, къде се спотайва най-заклетият враг на страшилището с железния пръст.

— Разкарай се от пътя ми, нещастна отрепко! — Нелюбезното обръщение явно е отправено към мен. Онзи блъска рамото ми и чувствам как кръвта нахлува в главата ми.

— Настоявам да се отнасяш джентълменски с приятелката ми... — зъбя се насреща му.

Железния пръст ме поглежда тъпо.

— Ти пък откъде се взе, че и настояваш на всичкото отгоре? — пита съвсем основателно той.

— Пристигам от оня свят.

Разбирам, че гигантът изобщо не е склонен да оцени чувството ми за хумор.

— Нямам време за тебе, приятел — поглежда ме почти умолително той. След това обръща бръснатата си глава към Шели.

— Ще съм ти безкрайно благодарен, ако не ми губиш повече времето, малката.

Шели прехапва устни. Възхищавам се на решимостта ѝ в критична ситуация като тази да пази така упорито чужда тайна.

— Страхувам се, че това, което ще споделя с вас, няма да ви хареса... — шепне на пресекулки тя.

— Аз пък се страхувам, че ако още малко ми полазиш по нервите, изобщо няма да ти хареса това, което ще направя с теб...

Шели схваща заканата и изрича с треперещ глас:

— Съдията... вече не е тук.

Белегът върху челото на Железния пръст се сбръчква и лицето му добива страховито изражение.

— Какви ги плещиш, красавице?

— Беше тук, но вече не е. Изровиха го преди две денонощия. — След набързо скалъпената лъжа гласът на Шели звучи значително победително.

Моята приятелка определено си я бива. Възхищавам се, че умее да пази самообладание и да натиска въображението си да работи на пълни обороти.

— Кой го изрови? — пита с нескрито подозрение човекът с железния пръст.

— Вандали — отсича без капчица колебание спътницата ми.

Двамата с бияча се вторачваме в лицето ѝ почти едновременно.

— На всеки може да се случи — повдига рамене Шели, без да се отказва от измислиците си.

— Нали знаеш, че за да ти повярвам, трябва да ми покажеш осквернения гроб...

Железния пръст не иска да го смятаме за наивник и е напълно в правото си. Желанието му кара лицето на Шели да смени рязко цвета си. Физиономията ѝ става бяла като дълго стояло на слънцето платно.

— В момента е невъзможно — прави опит да се измъкне от затруднението тя.

— Защо?

— Защото край гроба кипи невероятно оживление. Близките са в паника. Ченгетата търсят виновниците. Не липсват и тълпи от любопитни, които нямат търпение да узнаят подробности около покушението.

— Ти май се гъбаркаш с мене, малката! — тръсва кръглата си глава Железния пръст. — Какво ми пука за близките на някакво съдебно нищожество!

— Защо не пораздвижиш мозъка си? — Намесвам се в разговора, не за да го полаская с убедеността си в наличието на сиво вещество в главата му, а за да дам възможност на Шели да се покопити.

— Тези неща се правят нощем — отсичам и се потрисам от собствения си изблик на находчивост.

— В такъв случай, ще отидем в полунощ — одобрява безрезервно идеята ми биячът.

От гърдите ми се изтръгва глух стон. Единственото, което успях да свърша, беше да отложа часа на разплатата. Но и тази отсрочка не е за пренебрегване, като се има предвид нетърпението на мерзавеца да си разчисти сметките с представителя на правосъдието.

— Точно в дванадесет ще те чакам на същото това място, малката — размахва железния си пръст страшилището под самия нос на Шели.

Негодникът плюе с погнуса и се отдалечава. Няколко безкрайни секунди със спътницата ми стоим като поразени от мълния.

— Разполагаме ли с достатъчно време, за да се преселим някъде, където този симпатяга няма да е в състояние да ни открие? — Гласът ми вибрира в дразнещ фалцет, колената ми се тресат в нервни тикове.

— Как си представяш такова нещо, Фил? Да не искаш да се превърнем в скитащи души?

Не искам нищо подобно. И все пак перспективата за скитничеството определено е по-примамлива от нощната среща, която чукнах на оня здравеняк.

— Трябва да измислим нещо, за да го заблудим — хапе безцветните си устни красавицата.

Почесвам се по тила и се правя, че напрегам мозъчните си клетки.

— Какво ще кажеш да го заведем при мадам Фуска? — Лицето ми грейва от внезапно връхлетялата ме идея. Шели е така сащисана от случилото се, че не се сеща дори да ми забрани да си отворям устата.

— Ще помолим гадателката да хвърли едни карти и да увери Железния пръст, че съдията действително е отвлечен посмъртно. — Изричайки проблясъка осъзнавам, че съзнанието ми е на ръба на изтощението. Чувствам, че съвсем скоро ще изпадна в състояние на изпепеляване, което медицината определя като тотално емоционално изчерпване.

Шели клати глава.

— Нямаш представа каква проклетница е онази Фуска. Изобщо няма да си помръдне пръста, за да ни помогне.

Тя драска с нокти брадичката си.

— Виж какво ще направим — дърпа ме настрани красавицата. — Ти ще поемеш към западната част на гробището. Аз ще тръгна на изток, към Нашвил.

Примигвам тъпо и питам с половин уста:

— Към щата Тенеси ли имаш предвид?

От изражението върху лицето на спътницата ми разбирам, че изобщо не ѝ е до кретенски въпроси.

— Нашвил е парцелът, в който сме настанени, Фил. Названието е съкращение на „нашия вилает“. Мислех да окача един огромен надпис между двете гранитни колони: „Добре дошли в Нашвил“, но проклетницата Фуска се разфуча и идеята пропадна.

Шели докосва челото си.

— Трябва да измислим как да се избавим от затворника. Неприятното е, че рядко копаят от предния ден...

Не схващам плана, който зрее в главата ѝ, но това не ми пречи да се правя на съсредоточен.

— Точно така! — пляска с ръце Шели. — Ще проникнеш в черквата и ще хвърлиш едно око в графика. Можеш да свършиш тази работа, нали Фил?

Замисълът на красавицата изглежда съвсем непонятен, затова питам смирено:

— Какво точно искаш от мен?

— Много е просто — разперва ръце спътницата ми. — Ще се промъкнеш незабелязано в храма. Книгата с графика стои върху бюрото на свещеника. Офисът му се намира вдясно от входа.

Съзнанието ми упорито отказва да подреди в логичен ред подробностите, с които ме затрупва Шели. Единственото, което усещам почти осезателно, е растящият хаос в главата ми.

— Трябва да видиш къде се готвят да погребат нов мъртвец. Нужен ни е прясно изкопан гроб. Налага се да запомниш номера на парцела и алеята. Останалото е моя работа.

Усещам как мозъкът ми се завърта на бавни обороти.

— Намислила си да посочим незаетия гроб на някой неопят покойник и да убедим оня малоумник, че там е лежало изровеното тяло на съдията, така ли?

— Точно така, Фил. От теб искам единствено да не объркаш датата. Да научиш часа на погребението и да запомниш номера на парцела. За да успеем да се вместим в графика.

Не мога да разбера защо точно на мен се пада честта да върша тази отговорна работа.

— Би ли ми обяснила защо сме се залетели да пазим гърба на някакъв по всяка вероятност продажен съдия? — Ясно е, че бия отбой и Шели ме поглежда с укор.

— Първо, не сме сигурни, че е продажен. И второ... — Тя почесва върха на носа си. — Второ, същият този съдия е уредил Железния пръст с двадесет години зад решетките.

Зяпвам от удивление.

— Колко от тях е излежал?

— Нито ден.

— Как така? — опулвам отново очи.

— Ето така. Застреляли са го на излизане от съда.

Развръзката ме заварва напълно неподготвен.

— Как са го застреляли? — питам стъписано.

— Челно. От съседната сграда. Снайперист с тридесет и осем милиметров магнум.

Познанията на красавицата в областта на поръчковите убийства и хладните оръжия я издига светкавично в очите ми.

— За какво са се готвили да го тикнат в пандиза?

— За убийство, за какво друго?

Шели разглежда върховете на ноктите си. След това захапва един от тях и започва да го гризе с настървение.

— Мерзавецът твърди, че е действал без умисъл — обяснява тя, оглеждайки следващия нокът.

Захапвам долната си устна и се опитвам да сглобя историята. Чувствам обаче, че ми се губи най-важната част.

— Кого е убил този негодник?

— Едно шестнадесетгодишно момче.

Усещам неприятен бодеж в гърдите.

— Как малкият е попаднал в лапите на Пръста?

— Случайно. Момчето пристигнало на почивка заедно с приятели. Вечерта постояли в бара, където нашият човек си изкарвал хляба като платен бияч.

Шели се захваща със следващия нокът. Следя всяко нейно придихание.

— Когато младежите решили да се изнасят, някаква неврастеничка се разкрещяла, че й няма чантата. Железния пръст се спуснал към изхода и хванал момчето за гушата. Повалил го с един удар на земята. Младежът издъхнало на място.

Шели подсмърква и въздиша тежко.

— После се изяснило, че клетият младеж нямал нищо общо с въпросната чанта. Онази глупачка я изпуснала под масата. Бащата на момчето решил да не чака двадесет години, за да си получи Пръста заслуженото. Платил на професионалист, за да е сигурен, че работата няма да се изпорти. Килърът издебнал нашия човек на излизане от залата и с три куршума го изпратил в света на сенките.

Похвална постъпка. Аплодирана тайно от всички противници на грубата сила. Зрелищен край за един убиец, завършил дните си с публична екзекуция наред тълпата.

— Не мога да проумея как самите ние се забъркахме в тази каша.
— Притискам длани към слепоочията си, защото чувствам, че ушите ми започват да бучат.

— Довечера ще приключим с тази история. Ще му покажем нечий празен гроб и ще го уверим, че там е лежал съдията. После ще се изнижем и ще внимаваме да не се мяркаме повече пред погледа му.
— По всичко личи, че Шели е предвидила развързката от срещата с убиеца да е щастлива.

Не искам да си представям как биха се развили нещата, ако онзи узнае, че сме се подиграли с доверието му.

— Време е да се захващаме за работа — побутва ме Шели и ме откъсва от мрачните предчувствия. — Внимавай да не разместиш нещо в офиса на свещеника!

Чудя се къде ли ще ни изведе цялото това безумие.

— Чакай! — спира ме спътницата ми тъкмо когато се готвя да запретна ръкави. — Виждаш ли ги ония двамата симпатяги?

Стърчащият ѝ показалец сочи двама одрипани несретници, мъкнеци кирки и лопати на рамо.

— Къде мислиш, че са се запътили? — пита лукаво тя, без да откъсва поглед от гробарите.

— Не искам да те разочаровам, но може би не са се запътили никъде, а най-вероятно се връщат.

Ентусиазмът ѝ мигновено угасва.

— Прав си — признава с неохота тя. — И все пак смятам да разбера къде отиват...

Спътницата ми се спуска след гробарите и не ми остава друго, освен да я последвам.

Ония двамата спират и оглеждат пространството между два самотни занемарени гроба. Захвърлят инструментите на земята и се заемат да мерят разстоянието до алеята.

— Ударихме джакпота — шепне Шели и подскача от въодушевление.

— В полунощ ще довлечем онзи кретен тук, ще му наврем главата в дупката, която тези двама доблестни мъже се надявам да изкопаят, и ще оставим Пръста да се дави в заблудата за нерадостната задгробна участ на похитения съдия.

— Дано онзи закоравял престъпник наистина да е толкова наивен, колкото си представяш — не я оставям да предвкуси удоволствието от измамата аз.

— Всичко ще мине като по вода, Фил — уверява ме тя и страшно ми се иска да ѝ вярвам.

— Защо се мотаят тия двамата? — кърши пръсти Шели и разбирам, че колкото и да се прави на безстрашна, сърчицето ѝ подскача като на подгонен заек.

След минута и двамата си отдъхваме, когато виждаме как онези двамата плюят върху мазолестите си длани и размахват настървено лопатите. Купчината пръст расте пред очите ни и изпитвам безкрайна благодарност към тези двама несретници, задето се появиха в мига, в който Шели ме изпрати да крада поверителна информация от книгата с мъртвите.

— Не се тревожи, Фил, всичко ще мине като по ноти — повтаря Шели, повече за да вдъхне кураж на себе си, отколкото на мен.

Лошото е, че съм свикнал да се тревожа. А засега нещата се развиват твърде благоприятно. Този факт ме изпълва със смътни предчувствия. Но не ми се иска да се отдавам на мрачните си мисли, затова отвърщам с крива усмивка на безпочвения оптимизъм на спътницата си.

В края на краищата, до дванадесет има много време. Пък и гробарите си вършат така професионално работата. Шели е права. Трябва да захвърля черните очила и да погледна света през розови стъкла. Никога не съм го правил, защо веднъж поне да не опитам?

Моментът, разбира се, не предразполага към отглеждане на голи надежди. Но по-добре да се храниш с красиви илюзии, отколкото със зловещи предчувствия. Убеден съм, че няма човек на тази или на онази земя, който да вярва в противното.

Взираам се упорито в дълбокия трап и се опитвам да отгатна какво точно ще се случи в полунощ. Питам се дали Железния пръст действително е толкова малоумен, колкото ни се иска да вярваме и дали ще налага стръвта, която се готвим да му подхвърлим.

Шели закъснява за срещата, което означава, че или не може да открие пътя до инсценираната вандалска ексхумация, или спътникът ѝ не е склонен да се хване на въдицата, която размахва под носа му.

Напрягам се да различа приближаващи сенки, но наоколо е тъмно като в рог. Не долавям никакво движение. Над главата ми не трепва нито лист. Наоколо цари мъртвешко спокойствие.

Струва ми се, че дочувам скимтене и се оглеждам неспокойно. Само това остава! На мястото на сценката да цъфне и изгладнял бездомен пес.

Не виждам никакъв пес, само голи клони, които хвърлят причудливи сенки в мрака. Скимтенето става съвсем отчетливо и започва да напомня на плач. Това, че някой се готви да досажда тъкмо когато се налага да замажем очите на Железния пръст, ме изпълва със съвсем обяснима тревога.

Скоро осъзнавам, че наблизко реве бебе. Това откритие разстройва напълно перфектно изградения план за остатъка от нощта.

Започвам да обикалям близките гробове с надеждата да отстраня първоизточника на този досаден плач. Спявам се в нещо меко и съзирам в краката си дантелен пакет, който мърда и издава гърлен звук. Привеждам се и установявам, че е живо същество, което моли настойчиво някой да се погрижи за него. Оглеждам се да видя, къде по дяволите, се е запиляла майката. После се сецам, че гробището е едно от малкото места в света, където новородените невинаги пристигат, придружавани от родителите си.

Чудя се дали да взема кречеталото в ръце и да се опитам да го поуспокоя, но си представям, че ако Железния пръст ме завари с пеленаче в скута, цялата акция отива на вятъра.

Надвесвам се над набръчканото лице и за миг създанието престава да се дере и ме оглежда с интерес. Необходими са му само няколко секунди, за да осъзнае, че не съм човекът, от когото има нужда. Тази констатация го принуждава да даде отново воля на киселото си настроение.

Дочувам пращане на сухи клони, последвано от тежки стъпки, които помитат всичко по пътя си. Бебето също се заслушва и тъкмо си представям как новороденото ще прояви разбиране относно деликатността на ситуацията и ще спре да капризничи, когато долавям отново израза на недоволството му.

— Какво става, Фил? — пита Шели и дори в тъмното забелязвам, че лицето ѝ е по-бледо от всеки друг път. Не бързам да отговоря, преди да съм зърнал физиономията на спътника ѝ. Железния пръст крачи тромаво след скъпата ми приятелка, преплита късите си криви крака, залита и намира опора във висок гранитен кръст.

Разменям бърз поглед със съзаклятницата си и Шели ми дава да разбере, че ситуацията е твърде напечена.

Бебето продължава да изпробва възможностите на гласните си струни, но Железния пръст не дава пет пари за този равен, натрапчив и влудяващ тихия сън на покойниците рев.

— Това е мястото... — Шели сочи дълбокия ров и спътникът ѝ се запътва натам с несигурна крачка. Застава с лице към трапа и поклаща на ръба масивното си тяло.

Почти съм сигурен, че е пиян, но нямам време да обсъдя тази подробност с приятелката си. Гардът се задържа с усилие на повърхността на земята и съм готов да се обзаложа, че най-много след три секунди ще потъне в дупката.

Шели наблюдава напрегнато сцената. Убеден съм, че най-съкровено ѝ желание е да види как убиецът се свлича в трапа.

— Не бива да допускаме това да се случи — шепна в ухото ѝ и красавицата ме поглежда с недоумение.

— Не разбираш ли, че това е златният ни шанс? — отвръща тя, поглеждайки с укор бебето.

— Златният ни шанс е да го нарамим на гръб и да го върнем в парцел номер осем. Утре тук ще затрупат друг мъртвец и негодникът ще побеснее, когато разбере, че сме го измамили.

— Изобщо няма да разбере — упорства Шели. — Толкова е пиян, че не съм сигурна дали въобще си дава сметка кой е и какво прави на това място.

Почти съм готов да ѝ повярвам, но здравият ми разум ми нашепва да не го правя.

— Сега може и да не знае. Но утре, когато мозъкът му се проясни, гробището ще ни се стори тясно.

Шели преценява заплахата.

— Предлагам ти да оставим нещата в ръцете на случайността — отсича тя.

Ако съм сигурен, че тази нощ случайността е на наша страна, бих се подпрял на най-близкия паметник и бих наблюдавал безучастно как негодникът се клати като отчупен сух клон върху дълбокия ров.

— Защо реве така изнервящо това пеленаче? — пита Шели, без да откъсва поглед от масивното туловище на убиеца.

— Вероятно защото никой не му обръща внимание.

Тя въздиша и извърща глава. В следващия миг се спуска към плачещата напаст.

Заради това дерящо се гърло приятелката ми ще изпусне най-вълнуващата част от представлението. Шели се навежда да вземе в прегръдката си новороденото и точно в този миг Железния пръст разперва безпомощно ръце и полита в изкопа като уцелена от стрела хищна птица.

Спускам се с надеждата да го задържа на ръба, но осъзнавам, че е късно. Шели зяпа с ококорени очи сцената. Трудно ѝ е да повярва, че случайността си свърши така чисто и успешно работата.

— Какво правим сега? — питам объркано, защото нямам представа дали е добра идея да оставим негодника да прекара нощта в чужд гроб.

— Най-доброто, което можем да направим, е да се приберем и да посним.

Чудя се дали действително е способна да заспи след подобна кошмарна нощ. Шели тръгва по алеята, полюлявайки бебето в треперещите си ръце.

— Къде го водиш? — тичам след нея, защото усещам, че е на път да извърши поредната глупост.

— Не можем да го оставим само в тъмното — отвръща троснато тя. Поведението ѝ не оставя никакво съмнение, че наистина се готви да отмъкне детето.

— Утре майка му може да го търси. — Опитвам се да я вразумя, но върнатата ми приятелка крачи напред и не дава пет пари за тревогите ми.

— Помисли си само как ще побеснее Полковника, когато дочуе тези влудяващи писъци. — Правя опит да я стресна, но както става ясно, Шели не е от хората, които се плашат лесно.

— Полковника няма да разбере... — Тя се привежда над усмирилото се създание и му се усмихва подкупващо.

— Защо? Да не е глух?

Шели клати глава.

— Това съкровище съвсем скоро ще се успокои и ще заспи като къпано...

Давам си сметка, че нощта изобщо не тече според очакванията ми. Железния пръст се въргаля в ров, в който утре сутринта ще закопаят нов мъртвец. Бебето е отвлечено най-безцеремонно и Шели се готви да го натресе на обитателите на парцел номер осем само на крачка от мястото за покой на Полковника.

— Видя ли? Спря да плаче — сочи утихналия вързоп тя.

Убеден съм, че спокойствието, с което ни дарява новороденото, е съвсем мимолетно, затова бързам да се осведомя за някои неизяснени обстоятелства около историята с Железния пръст.

— Онзи приятел къде успя да се натряска така грозно? — питам и се наслаждавам на възможността да си говорим, без да се надвикваме с плача на новороденото.

— Почерпихме се по пътя — отвръща нехайно приятелката ми.

— И ти ли си пила? — спирам стъписан наред пътеката.

— Нямахте как, трябваше да му правя компания, за да не се усъмни в намеренията ми — обяснява простичко тя.

В този миг започвам да схващам защо Шели не дава пет пари за гнева на Полковника.

— Откъде отмъкнахте бутилката? — чувствам, че се задъхвам, но разкритието наистина е на път да ме потресе.

Бледите устни на Шели се извиват в дяволита усмивка.

— Знам едно местенце, където по всяко време на денонощието човек би могъл да намери нещо за пиене...

— В кварталната кръчма ли го замъкна? — питам и присвивам очи.

— Не, на един гроб — разпръсква подозренията ми тя. — Близките на Професора оставят почти всяка седмица по бутилка върху мрамора. Явно човекът е принадлежал към анонимните алкохолици. Вече е от явните. Злите езици говорят, че именно тази страст го е довела тук.

— Защо семейството го тласка към порока?

— Защото живите си представят, че по този начин се грижат за нас, мъртвите. Преди са криели с настървение бутилките от човечеца. Сега обаче са убедени, че няма какво повече да му се случи. И великодушно го дават в алкохола.

— Професора не ви ли хвана за гушите, докато изправахте шишето?

Шели ме поглежда снизходително.

— Професора също е в комбината, Фил. Как иначе бих поела подобен риск? Бях уговорила всичко предварително. Обясних му ситуацията и той се съгласи да съдейства.

Гледам я в недоумение. Толкова е крехка и невинна, а ни върти всички на малкия си пръст.

— Най-важното в момента е да се погрижим за това слънчице... — изрича разкапвайки се от умиление Шели и осъзнавам, че милата ми приятелка се готви да ми натресе нов ангажимент.

— Утре ще върнем новороденото там, откъдето го откъгнахме — изричам с тон, който не търпи възражения. И в който прозира желанието да се отървем, колкото е възможно по-скоро от плачещата прелест.

— Ще го върнем, когато се убедим, че има кой да се грижи за това съкровище...

Упорството ѝ ме плаши, затова решавам да я постресна:

— Това съкровище си има родители, които още утре ще си го потърсят...

— Бебето да не е багаж или пощенска пратка до поискване, Фил! — смърря ме красавицата. — Освен това, живите не могат да разберат къде точно се подвизават мъртвите.

За момента се налага да приема на доверие това твърдение.

— А мъртвите знаят ли във всеки миг къде се подвизават живите? — Използвам случая да уточня някои неизяснени моменти около потенциалните възможности на покойниците.

— Разбира се — отсича, без да се замисли Шели. — Знам какво те тревожи — взира се в лицето ми тя. — Не се безпокой! Тази красавица може да отлети по всяко време при майка си.

— Как разбра, че е момиче? — изненадвам се от пророческите способности на спътницата си.

— Няма никакво съмнение, че е госпожица — усмихва се кротко Шели. — Само една жена е способна да преследва с такова упорство целите си.

Тази нощ ще се наложи да приема на доверие много истини. В края на краищата, Шели е титулярката в отбора на мъртвите.

— Нали нямаш нищо против да я взема при себе си? — пита от любезност спътницата ми и изпраща въздушна целувка на новата си занимавка.

— Разбира се — въздъхвам с облекчение. Перспективата да си разваля още от първите дни отношенията със съседите заради някакво дерящо се от рев пеленаче изобщо не ме привлича.

— Чудесно! Тогава утре рано-рано ще я изведем на разходка.

— Може би трябва да ти напомня, че първата ни работа утре рано-рано е да се наврем в миша дупка. Първата работа на Железния пръст пък ще бъде да ни хване рано-рано за гушите.

— Не го мисли! — съветва ме Шели и безразличието ѝ ме безпокои не на шега.

— Онзи съдия ни дължи голяма услуга, не смяташ ли? — подхвърлям небрежно, за да прогоня от главата си сцената на утрешната разплата.

— Намислила съм вече начин да ни се отблагодари — отвърща небрежно приятелката ми, опитвайки се да разсмее бебето, правейки глуповати гримаси.

— Какво точно си намислила да направи за нас Негова Светлост Съдията?

— Ще ни помогне да узнаем какво търси Видението.

Заковавам се на място. Само допреди секунда бях убеден, че съм приключил с нощните приключения. Сега се оказва, че отваряме нови

глави с нови герои.

— Съдията... обеща ли такова нещо?

— Ще обещае, няма къде да мърда... — Шели се пули отново пред бледото лице на новороденото. Тъкмо се готвя да избия от главата на спътницата си идеята да изнудваме мъртвите, когато до слуха ми долита суровият глас на Полковника.

— Няма страшно, миличко — шепне красавицата. — Това е един стар изкуфял чичко, който има да плаща много грехове.

— Мислех, че му съчувстваш — подхвърлям, за да ѝ припомня, че тя ми разкри защо реве като ранен звяр военният.

— Съчувствам на всички грешни същества.

— А на безгрешните? — питам, въпреки че съм далече от мисълта да се числя към отбора на праведниците.

— И на безгрешните — поглежда ме с насмешка Шели, защото вероятно си въобразява, че се смятам за светец.

Чудя се, дали и в живота нещата са така еднозначни, както изглеждат в смъртта.

— Вие двамата, какви ги мътите в тъмното? — Гласът ме стряска и ме отдалечава от мига, в който ще се опитам да оставя цялата задгробна суета зад гърба си.

Мадам Фуска влачи подутите си крака по алеята и виждам как Шели се готви да си плюе на петите.

— Какво е това бебе? — пита строго гадателката, надвесвайки подпухналото си лице над главата на пеленачето. Стискам очи, защото съм убеден, че всеки миг новороденото ще писне от ужас, съзирайки страховитата физиономия на вещицата.

— Къде сте го повлекли? — поглежда ме изпитателно гадателката, защото е наясно, че от Шели няма да изкопчи нито дума.

— На тебе какво ти влиза в работата? — изрепчва се красавицата и се питам, дали пък сега не е моментът да пожелае на всички лека ноц и да се шмугна в леговището си.

— Влиза ми, защото надушвам, че пак вършиш нещо нередно.

— Единственото, което си в състояние да надушиш, е собствената си разстилаща се наоколо воня.

Словесният двубой е в разгара си и нямам никакво желание да се качвам на ринга и да импровизирам в ролята на боксов съдия.

Разправията явно достига до слуха на Полковника, който започва да вие като върколак при пълнолуние. Бебето също напомня за себе си с откъслечни хлипания.

— Няма ли най-после да млъкнете! — крещи внезапно разбуден мъртвец и разбирам, че ситуацията е на път да се изплъзне от контрол.

— Да върнеш веднага бебето там, откъдето си го откъснала! — впива кървясалия си поглед в бледото лице на Шели гадателката.

— Коя си ти, че да ми казваш какво да правя! — озъбва се красавицата.

— Щом си толкова твърдоглава, ще извикам Кварталния.

Шели се превива в изблик на пресилен смях.

— Къде живееш, Фуска? Тук да не ти е махалата, от която пристигаш! Онова там е било преди сто години. Знаеш ли колко неща са се променили оттогава?

Мадам Фуска няма вид на жена, която лесно губи самообладание, но незачитането на всепризнати авторитети като Кварталния я изпълва с напълно обясним гняв.

— Сега се репчиш, но като те извика да дадеш обяснения, ще ти замръзне усмивката.

Гримасата върху лицето на Шели действително застива, не защото я стряска заплахата за Кварталния, а защото вижда нещо, което я кара да се сниши в тъмното.

— Доносника — протяга ръка тя. Проследявам посоката на пръстите ѝ и съзирам реещ се над главите ни черен дух.

— Каква е тази странна птица? — питам уплашено, защото съм на път да объркам Доносника с дявола.

— Драскал е доноси за колеги, приятели, съседи. Дебнел е кого ли не. Клеветил е дори собствените си роднини.

Приживе бях чувал за такива типове, но никога не се бях сблъсквал с тях. Шели отгатва мислите ми и бърза да разсее заблудата ми.

— Този негодник цял живот е бил до теб, а ти дори не си и подозирал за низостите му.

Присвивам очи и се вторачвам в чертите на Доносника. Може и да е права. Падението на тези хора несъмнено е оставило грозен отпечатък върху лицата им.

— Най-разумно е да стоиш далече от него — съветва ме Шели и ме дърпа към храста от жасмин.

— Защо? Да не би и тук да действат служби, които ти изготвят досиета и следят всяка твоя стъпка?

— Тези хора са обременени с тежестта на падението. Трудно биха се отказали от порочните си навици. Освен това не знаят да правят друго, освен да слухтят и да топят останалите.

— Плащат ли им за това, което вършат?

— Някога този тип е взимал по 50 лева на донос.

Облещвам очи, защото във времето, за което говори скъпата Шели, заплатата ми на главен специалист беше не повече от 250 лева. Какво излиза, че с пет донесения си докарваш още една заплата. На главен специалист, при това.

— Доходно занимание — клатя глава и си мисля как някои хора лесно и без пот на челото са си изкарвали хляба. А ние, глупаците, сме работили за благото на обществото.

Шели е решила да доскапе и без това помраченото ми настроение, затова бърза да уточни:

— Да не говорим, че когато теб не са те пускали на петдневна екскурзия до Париж, за да не вземеш да духнеш, този тип е обикалял света, за да държи под око „неблагонадеждни“ туристи или да следи живеещи зад граница сънародници.

Чувствам как с всяка измината секунда презрението ми към Доносника е на път да отстъпи място на неосъзната завист. Та този тип наистина е живял добре, докато всички ние кретахме като навряно в кошара стадо.

— Май е най-разумно да се приберем по домовете си. — Шепотът на Мадам Фуска ме изтръгва от мислите ми. Вещицата ни обръща гръб, сеца се за нещо, спира напред алеята и размахва кривия си показалец. — Утре ще се разправям с тебе, малката — подхвърля заканително през рамо тя.

— Лека нощ, Фил — изрича задъхано Шели и потъва зад храста от жасмин.

Оставам сам в компанията на дявола.

— Ти кой си? — пита новодошлият и ме оглежда изпитателно от глава до пети.

— А ти кой си? — отвръщам на удара и лицето на оня се сбръчка от гняв.

— Много въпроси задаваш — отвръща грубо той.

— Каквото почукало, такова и отговорило — прибягвам до народната мъдрост, защото приспаното ми съзнание не е в състояние да роди нещо по-заядливо.

Черният дух се завихря като тайфун край мен. Усещам студа, който ме обгръща и потрепервам.

— С теб ще си поговорим друг път — бръчка чело дяволът.

— Нямам търпение — отвръщам с презрение.

Забелязвам, че съм усвоил завидна част от дързостта на Шели. Нямам представа дали това качество стои високо в задгробната ценностна система или те закопава на място, но за момента дори не си помислям да се отказвам от него. Доносника ме поглежда изумено, след това клати неодобрително глава.

— Няма да свършиш добре — отсича назидателно той.

Тази закана не е в състояние да ме стресне, защото така или иначе краят ми не беше кой знае колко славен.

Потеглям към гроба и се чудя дали тази безумна нощ ще приключи някога. Дали наистина е настъпил мигът, в който ще се отпусна безгрижно на мястото, отредено за вечния ми покой. И няма да мисля за нищо. Нито за чуждите неволи, нито за собствения си житейски провал.

Приближавам купчината неслегнала пръст и разбирам, че съм далече от блаженото състояние на духа, за което отдавна мечтая.

На гроба ме очаква изненада. Неприятна при това. На мястото, предназначено за изтерзаната ми душа, се е проснало дрипаво създание, което лежи по корем и не помръдва.

— Извинете! — надвесвам се над натрапницата. — Мисля, че е станала някаква грешка.

Онази продължава да лежи с лице, забито в пръстта и започвам да се безпокоя, че луксозният ми гроб, избран да гледа на изток и да е на пет минути път от черквата, е станал арена на чудовищно престъпление.

Побутвам с върха на показалеца въргалящото се в пръстта създание, но то продължава да лежи бездиханно. Чудя се възможно ли е не само тялото, но и духът да е мъртъв и понеже Шели не е наблизко да ме просветли по този изключително важен философски въпрос, си давам сметка, че много човешки души са мъртви още приживе. Така че, какво пречи да пристигат тук безжизнени.

— Извинете, госпожице, — опитвам се да съм галантен, въпреки че едва се сдържам да не сритам натрапницата, за да освободя място за собствения си изтерзан дух.

— Остави я, не виждаш ли, че не се чувства добре!

Преди да разбере кой се навърта наоколо, се питам възможно ли е изобщо мъртвец да се чувства добре. Няма и пет минути, откакто се разделих с Шели, но красавицата вече ми липсва. Шели разполага с готов отговор за всеки въпрос, който разяжда съзнанието ми и в момента отчаяно се нужда от обясненията ѝ.

Вдигам глава и съзирам пред себе си мършавата фигура на дрипав бродяга със сплъстена коса и слоеве мръсотия върху лицето.

— Ти ли си новият? — пита несретникът и свива цигара.

— А ти кой си? — отблъсквам въпроса с изблик на незаинтересованост.

— Просяка.

Прякорът подхожда напълно на вида на човека пред мен.

— Откога си тук? — питам, без да отмествам поглед от създаването върху гроба ми.

— От големите студове.

Кимам и се правя, че разбирам, без изобщо да съм наясно дали гробищният календар съдържа нещо друго, освен жеги, дъждове и кучи студ.

— Как се оказа тук?

— Измръзване — обяснява простичко Просяка.

Мисля си накъде е тръгнал светът. След хиляди години съществуване хората още да умират от студ и глад.

— Да ти призная, тук е значително по-добре, отколкото на оня свят... — Човекът захвапва края на смачканата цигара и бърка в джоба на провисения балтон, вероятно за да потърси огънче. Измъквам кандилото от съседния паметник и услужливо поднасям пламъка към лицето му. Онзи кимва в знак на благодарност.

— Когато живеех на улицата, стоях гладен с дни. Тук всеки ден мъкнат храна. Няма опасност да умреш от глад.

— Коя е тази натрапница? — соча с презрение създаването върху гроба си.

— Остави, тъжна история — клати глава Просяка. Тази информация не ми помага да проникна в жилището си, затова решавам да разплета случая докрай.

— Няма ли си собствен гроб? — питам троснато.

— Сигурно си има. Но скита из гробището и търси наркотици. Затова е на този хал.

Вестта, че и мъртвите имат нужда да се преселват в други светове, ме заварва неподготвен. Чудя се дали Просяка е надежден източник на информация, но тъй като съм лишен от компанията на Шели, за момента се налага да се задоволя с неговите сведения. Колкото и да са съмнителни.

— Откъде намира наркотици? — питам с неприкрито недоверие към информацията, която ми поднася бродягата.

— Приятелите ѝ идват. Взима от тях.

Изкушавам се да се позаинтересувам на това място няма ли органи, които да се грижат за здравето на тялото и духа, но преценявам, че още утре Шели ще ме светне по този въпрос.

— Съветвам те да не я закачаш. Остави я да се съвземе. — Просяка дърпа от цигарата и издухва дима в лицето ми. — Ако искаш, тази нощ можеш да ползваш моя гроб. Не е кой знае какво, ще ти се види занемарен, но върши работа.

Поглеждам трупа върху собствения си гроб и си давам сметка, че тази няма скоро да се разкара от мократа пръст.

— Не ме мисли — махвам с ръка. — Така или иначе, след няколко часа ще съмне.

— Както решиш — повдига рамене Просяка. — Приятно ми е, че си поговорихме. Там, на оня свят, всички ме отминаваха. Тук не се чувствам толкова отритнат.

Питам се трябва ли да пристигнеш в отвъдното, за да прогониш самотата и да забравиш за социалната алиенация.

— Приятни сънища. — В пожеланието ми прозира зле прикрита завист. Бездомника ще удари един сън, докато аз ще подпирам някой дънер. Докато се чудя къде да се сниша, забелязвам прокрадваща се в мрака фигура. И разбирам, че тази нощ жителите на парцел номер осем няма да ме оставят нито минута да подремна.

Напрягам взор и съзирам двама здравеняци да влачат някакъв нещастник, който не дава признаци на живот. Нещо не ми харесва в цялата тази ситуация. Онези двамата изглеждат прекалено живи. Това наблюдение ме навежда на мисълта, че може и да не са от постоянните обитатели на квартала. Онзи, когото влачат, определено прилича на труп. Не съм специалист по задгробни дела, но човечецът май е ритнал камбаната.

Здравеняците се оглеждат и шушукат нещо, което не чувам. Или по-скоро не искам да чуя, защото най-малкото ми желание е да стана случаен свидетел на грозно престъпление. А по всичко личи, че работата върви натам.

Хвърлям бърз поглед към храста от жасмин и се чудя възможно ли е Шели да проспива толкова важни събития. И колкото и да се опитвам да си запушвам ушите, нощният вятър довява думите до слуха ми.

— Не можем да го захвърлим тук. Най-добре е да го закопаем — предлага по-якият от двамата и си казвам, че май има право. Гробището затова е гробище, за да приютява напусналите белия свят.

— Как си представяш да стане тая работа? — пита другият и виждам, че идеята не му допада.

— Защо тогава го довякохме тук? — интересува се първият.

— Защото тук му е мястото.

— Щом мястото му е тук, запретвай ръкави и почвай да копаеш.

— Ти луд ли си! — крещи съучастникът и се оглежда. — С голи ръце ли ще ровим земята?

— След като беше осенен от брилянтната идея да му видим сметката, сега ще копаеш и с голи ръце — обяснява безизходността на ситуацията първият.

— Тая няма да стане — категоричен е съучастникът. Приятелят му протяга яката си длан и го стиска за гушата.

— Не искам издънки. Ако не ти пука, че още утре ще те приберат на топло, на мен изобщо не ми се кисне двадесет години зад

решетките. Затова не се мотай, ами действай!

Двамата се взират с досада в нещастника върху земята, след това търсят нещо, с което биха могли да разровят пръстта. Зная къде има скътана лопата, но не съм наясно дали трябва да им се притичвам на помощ с подобна информация.

— Ако не побързаш, след три часа ще съмне и ще ни хванат, преди да сме успели да скрием трупа.

— Трябваше да го хвърлим в реката, а не да го влачим тук — разкайва се съучастникът.

— Късно е вече за промени в плана. — Мъжът с голата глава довлича отнякъде криво желязо и започва да дълбае мократа пръст. Другият удря настървено земята с дебел жилав клон.

Чудя се какво си представят тия малоумници? Че никой няма да съзре прясно изровената пръст?

Трапът, който изкопават, е дълбок не повече от педя и симпатягите правят отчаян опит да наврат в него нещастника.

— Коремът ще стърчи — отсича единият, оглеждайки плиткия ров.

— Ще го затрупаме с пръст, листа и клони — намира решение другият.

Не само коремът, но цялото тяло стърчи. Ония с голите глави обаче не смятат, че това е кой знае какъв проблем. Домъкват клони, събират камъни от съседните гробове, дори им минава през ума да отмъкнат и част от прясната пръст, с която е покрит собственият ми гроб. Давам си сметка, че се налага да предотвратя погрома над жилището си, затова подлагам подло крак с надеждата да пребия поне единия от симпатягите, просвайки го в пръстта. Усилията ми се оказват доста безплодни и вече съжалявам, че не помолих Шели да ме научи на някои кални номера, които биха могли да свъртят мъртвите на живите.

След два часа неуморен труд между гробовете цъфва импровизирана могила, под която се подават части от човешки крайници. Онези двамата изтупват ръце, доволни, че са свършили добра работа, и по всичко личи, че се готвят да си вървят.

— Чакай, какво ще правим с оръжието? — пита единият и вади отнякъде револвер.

— Ще го закопаем в този гроб. — Другият сочи собствения ми гроб и в същия миг осъзнавам, че тия ненормалници се готвят да ми натресат чудовищно престъпление. Това остава! Властите да намерят оръжието, заровено в гроба ми! Като нищо ще решат, че съм видял сметката на онзи нещастник и изобщо няма да търсят мотивите за подобно злодеяние.

Налага се да осуемя намерението на убийците, но не ми идва на ум как бих могъл да спра изпълнението на грозния им замисъл.

Докато напъргам паметта си, единият от здравеняците заравя оръжието под пръстта. След това прави нещо толкова недопустимо, че ми идва да размахам юмрук и да му бия един в тъпата физиономия. Негодникът стъпва върху гроба ми и започва да тъпче настървено мястото с уликата. Виждам как създанието, което лежи върху гроба ми, идва в съзнание. Размърдва се и онзи полита встрани. Главата му се удря в пейката и от слепоочието му рухва кръв. Той ругае цветисто, без да го е грижа, че ще разбуди околните. Почти съм сигурен, че Полковника няма да отмине тази дързост. Докато чакам военния да се намеси, виждам как момичето върху гроба ми прави неуспешен опит да се изправи. Залита и забива отново лице в пръстта. До слуха ми долитат първите закани на Полковника. Онези двамата се озъртат страхливо. След това решават, че е време да си плюят на петите.

Полковника започва да вие като вълк на пълнолуние. Зад жасминовия храст се разнася плачът на бебето. Питам се къде, по дяволите, се спотайва Кварталния. И защо не въдвори малко ред, така че да ни сложи всички по местата.

Усещам върху рамото си допир и подскачам като ужилен.

— Ела! — Тонът не търпи възражения. Оглеждам от глава до пети фигурата на безполово същество, което по всичко личи, че много държи да си поговори на четири очи с мен.

— Вие коя сте? — питам, като се надявам да не бъркам рода на местоимението.

— Капитан Малина от шейсет и шести отдел на ДеРеУ — изпъчва гърди непознатата.

— Какво е ДеРеУ? — питам объркано.

— Ти къде живееш, бе, мой човек? Не си ли чувал за ДеРеУ? — диви се жената насреща.

Вероятно става въпрос за инстанция, която дере кожата на беззащитните граждани, а след това може и да ги убива. Какво друго може да е това „У“?

— Това ли е истинското ви име? — питам, защото физиономията на новодошлата е във фрапиращо несъответствие с благозвучността на името.

— Кой в днешно време се подвизава с истинското си име? — нервничи капитан Малина.

Никой, разбира се. Дори Шели се разхожда в обществото с псевдоним.

Изражението върху лицето на жената става строго.

— Налага се да ми разкажеш всичко, което си видял...

— Какво съм видял? — ококорвам очи и става ясно, че се правя на невменяем.

— Доносника твърди, че си бил свидетел на случката от начало до край.

— Той пък откъде знае на какво съм бил свидетел?

— Това му е работата, да знае — отсича капитанът.

Чудя се за коя точно случка става въпрос. За набутването на Железния пръст в капана? За отвличането на бебето? За наркотиците върху гроба ми? Или за пресния труп под купчината листа и клони?

— Нищо не съм видял — отричам категорично и лицето на капитан Малина сменя цвета си.

— Доносника няма навика да ни подвежда — бръчка дебелите си вежди тя.

— Никога не е късно човек да си изгради вредни навици...

Интересно ми е, дали и тук тия от ДеРеУ използват същите методи за изтръгване на признания, с каквито си служат и на горната земя.

Капитан Малина впива поглед в тъмнината и изрича студено:

— Разполагаш с два часа да подредиш фактите и да ми ги представиш. Преди изгрев-слънце ще те чакам в кабинета си.

Опулвам очи и проследявам как вярната служителка на управлението се отдалечава. Шели твърди, че на това място няма училища и болници, но не спомена нищо за кабинетите на хората от ДеРеУ.

Не са ми необходими два часа да подредя фактите. За две минути съм готов. Въпросът е дали трябва да доверявам на капитан Малина какво става в квартала. Или е по-разумно да запазя някои малки тайни само за себе си.

Извързвам глава и със задоволство съзирам момичешка фигура да залита по алеята. Натрапницата най-после се е разкарала от гроба ми. Спокойно мога да се просна в мократа пръст и да поспя на воля.

Тъкмо се готвя да се отдам на това простичко удоволствие, когато до слуха ми долита вопъл. Оглеждам се гневно, за да разбера кой е решил да досажда отново.

Това, което виждам, вцепенява сетивата ми.

Левият крак на трупа, зарит под купчината листа и клони, се тресе, а пръстите на дясната ръка ровят рохкавата пръст. Коремът се надига, а устата бълва лава от стонове.

В гърлото ми напират вик, който сподавам с върховни усилия, защото не искам капитан Малина да започне да рови отново около гроба ми. Трябва да държи тази желязна жена по-далече от мястото, определено за вечния ми покой. Само така ще мога да се разхождам, без постоянно да се озъртам през рамо. И понякога дори да поспя. Когато Полковника или Живия труп проявят добрината да ми дарят това дребно удоволствие, разбира се.

Който си представя, че в отвъдното човек няма проблеми, тъне в страхотна заблуда. Събитията, които се разиграха през последните няколко часа, са безспорно доказателство, че проблемите преследват индивида и на тая, и на оня свят.

Шели хапе нервно долната си устна и ме наблюдава недоволено.

— Не мога да разбера как успя да се забъркаш в такава каша. Оставих те само за няколко часа... — вайка се тя, опитвайки се да смели информацията за пресния труп, просяка и срещата с капитан Малина. Питам се дали да ѝ напомня, че тя ме забърка в кашата, за която говори, но решавам да изчакам по-подходящ момент, за да подхвърля намека.

— И сега какво? — кърши ръце Шели и за първи път осъзнавам, че дори находчиви същества като нея понякога изпадат в затруднение.

Приятелката ми пърха нервно над пътеката.

— Не мога да проумея какво иска тази нахална Малина от теб...

— Да си кажа и майчиното мляко.

— Не го прави!

Не схващам какво се крие зад предупреждението, затова питам, без да се церемоня:

— Искаш да я отстраним ли?

— Искам да внимаваш с кого си имаш работа.

— Ако си представяш, че е толкова лесно да не попадаш в полезрението на тези хора, дълбоко се лъжеш...

Шели тръска глава.

— За капитан Малина ще мисля по-късно. Сега е време да разберем какво става с Железния пръст.

Изкушавам се да попитам къде е бебето, но решавам да не отварям дума за него, докато Шели не го измъкне отнякъде и не го натресе отново на нежните ми грижи. Опитвам се също да не гледам по посока на нещастника, когото заровиха пред очите ми, но това не е лесна работа, защото ръцете и краката на простреляния стърчат отвсякъде.

— Какво ще правим с живия труп? — питам делово.

— Ще чакаме — отвръща Шели авторитетно.

Нямам представа какво или кого чакаме, но в момента решението ѝ ме устройва.

— А, ето го, идва отново! — възкликва приятелката ми. Проследявам погледа ѝ. Шели наблюдава в захлас приближаването на млад елегантен млад мъж, който спира на съседната алея и оставя цветете във вазата на безупречно поддържан гроб.

— Какъв е този тип? — питам с надеждата да отклоня разговора от Железния пръст и капитан Малина.

— Живият мъртвец — обяснява Шели и ми смигва съучастнически. Взирам се в човека и установявам, че наистина прилича на жив.

— Гробът му е празен. Близките погребяха само един ковчег.

— Искали са да заблудят някого ли? — Съзнанието ми ражда най-невероятни сценарии. Най-неубедителният е, че човекът е включен в програма за защита на свидетели.

— По-скоро той иска да заблуди останалите. Организира собственото си погребение. А сега носи цветя на прекрасния си гроб.

Това, живите, са много странни същества. Не разбирам за какво му е притрябвало на този тип да бърза да се озове на мястото, където така или иначе някога ще се пресели.

— Явно държи всички да го смятат за мъртъв — впуска се в догадки Шели. — Не е лошо да го проследим, за да узнаем каква измама е скроил.

— Намислил е цял живот другите да му палят свещи, а той да се разхожда като призрак.

— Какво ще спечели от тази работа?

— Вероятно малко спокойствие. — Давам време на Шели да смели предположението и подхвърлям между другото:

— Сигурна ли си, че близките му не са в играта?

— Човек в никого и за нищо не може да е сигурен — отвръща мъдро тя.

— Явно човекът се опитва да покрие следите си.

— Засега се справя успешно.

— Може пък да е извършил престъпление и да прави опит да замаже очите на властите.

— Искаш да кажеш, да избяга от правосъдието?

Кимам, за да покажа, че точно това искам да кажа.

— Ясно е, че има нещо гнило в цялата тази работа — клати глава Шели и впива светлите си очи в спокойната физиономия на новодошлия. Откъсвам я от това приятно занимание, възкликвайки:

— Чакай! Ако се крие от властите, не е ли прекалено опасно да се мотае тук? И изобщо, защо ще носи цветя и ще пали свещи на собствения си гроб?

Шели премлясва шумно.

— Не си ли чувал, че виновникът винаги се връща на мястото на престъплението?

— Смяташ, че тук е извършено нещо грозно ли?

Шели въздиша отегчено.

— Като казвам престъплението, имам предвид измамата, която е организиран този красавец.

Непознатият се оглежда и като че ли се готви да си върви.

— Няма вид на закоравял злодей — отбелязва Шели и оглежда с интерес измамника.

— Във всички случаи човек не може да има доверие на такива типове.

Виждам, че спътницата ми не бърза да се съгласи със забележката ми и този факт ме изпълва със странни предчувствия.

— Ще отида да видя накъде ще отпраши — заявява тя и разбирам, че иска да остане още малко в компанията на Живия.

Шели започва да пърха около него, онзи усеща полъха и оправя дрехата си.

Оставам сам и се чудя кой ли досадник ще ми налети отново. Капитан Малина ми постави ултиматум, за който нехая. Убеден съм, че най-съкровеното желание на Железния пръст е да ме стисне за гушата, защото знае, че съм най-верният съучастник на милата Шели в изпълнението на грозния замисъл. Доносника без съмнение дебне отнякъде, за да набави материал за отчетите си. На три крачки от мен се въргаля жив труп. А и Фуска всеки момент ще дотътри тлъстото си тяло и ще настоява да узнае какво става с бебето.

Със сигурност наоколо се мотаят и други недоброжелатели, за съществуването на които засега нямам и най-малка представа. Шели си е изградила неприятния навик да се изнася като фантом и да ме

оставя в небрано лозе. Тъкмо когато се чудя дали да не последвам примера ѝ, забелязвам, че по пътеката се задава елегантна млада жена, облечена от глава до пети в черно. Върху светлата си коса е закрепила малка кадифена шапчица, а очите си е скрила зад дебели тъмни стъкла.

Непознатата оставя огромен букет във вазата на последния гроб от парцела и започва да хлипа тихичко. Бъркам в джоба на сакото, за да ѝ подам кърпичка, но се сещам, че едва ли ще съм в състояние да ѝ услужа.

Пристъпвам зад гърба ѝ и се вирам в лицето на обитателя на гроба. От снимката ме гледа самодоволно червендалест тип, попреминал седемдесетте, с чисто бяла коса и изопнати от охолен живот бузи.

Посетителката се превива от мъка и търси опора в ръба на черната мраморна плоча. Протягам ръка да прихвана талията ѝ и да ѝ помогна да се настани върху пейката, но жената държи да страда права.

Новодошлата вади отнякъде кърпичка и започва да бърше носа си. След това проплаква, превивайки колене:

— Как си намислил да живея оттук нататък, Дъг?

Дъг има вид на човек, който със сигурност се е погрижил да не ѝ липсва нищо оттук нататък.

Чудя се дали Дъг е баща, вуйчо или чичо на скърбящата. Красавицата обаче разпръсква съмненията ми, изричайки с укор:

— Да ми беше оставил поне едно дете...

Вестта, че покойникът е законен съпруг или любим на жената до мен, ме кара да се замисля за причудливия избор на някои нежни създания. Вирам се отново в снимката, след това отмествам поглед към датите отдолу. Правя бърза сметка и установявам, че човекът е напуснал онзи свят на седемдесет и шест. Докато гърчещата се от мъка негова любима е на не повече от четиридесет.

Внезапно раздвижване на въздуха ме изважда от вцепенението. Виждам Шели да се рее над гроба на Дъг. Правя ѝ знак да мълчи, но Шели трудно разбира от тайни жестове.

— Няма да повярваш какво открих — чурулика тя и жената до гроба се изправя, явно усетила нечие натрапчиво присъствие.

— Тук ли си, Дъг? — шепне възбудено непознатата и докосва въздуха с надеждата да улови блуждаещия дух на покойника.

Изпитвам неудържимо желание да ѝ отворя очите и да ѝ обясня, че Дъг хърка непробудно, а Шели е тази, която не може да стои на едно място и вечно нарушава спокойствието и на живите, и на мъртвите.

Шели ме хваща за лакътя и ме замъква към края на алеята.

— Работата на онзи, който се прави на мъртъв, изобщо не е чиста — шепне възбудено тя.

Надничам през рамото ѝ да видя какво прави посетителката на Дъг. Шели усеща, че се разсейвам и изрича назидателно:

— Ако не престанеш да зяпаш онази празноглава глупачка, няма да узнаеш в каква интрига се е забъркал Живия мъртвец.

Прозвището, което Шели е лепнала на костюмирания, ме стряска и поглеждам съсредоточено събеседницата си.

— Не съм убеден, че трябва да узная нещо, за което после може и да съжалявам — признавам смирено.

Шели сбръчка извитите си вежди.

— Човек трябва да е в течение на онова, което става около него — отсича тя и се привежда към лицето ми.

— Живият е прехвърлил на невинен човек вината за мнимата си смърт — доверява тя и отдръпва устните си от ухото ми. В следващите три секунди се наслаждава на ефекта от разкритието върху обърканата ми физиономия.

— Как разбра? — питам изумено.

Шели се усмихва загадъчно. Поне още десет секунди ще ме държи в напрежение.

— Чух го да се изповядва...

— На свещеника ли?

Шели прави отегчена гримаса.

— На жертвата — уточнява с нескрита досада.

Чувствам, че губя нишката, затова бързам да сглобя историята.

— Чу Живия да признава греховете си на висок глас пред друг жив, така ли? — питам с нескрита доза съмнение.

Шели клати глава и ме поглежда дяволито.

— Чух Живия да моли за прошка мъртвия.

Нищо не схващам и неспособността ми да подредя парчетата забавлява събеседницата ми.

— Ела, ще ти обясня — тегли ме тя към близката каменна пейка. Настаняваме се върху гранита и Шели поставя изящните си пръсти

върху дланта ми.

— Зная, че звучи невероятно, пък и онзи симпатичен мъж няма вид на злодей. Въпреки това, както става ясно, е извършил нещо чудовищно.

Очаквам напрегнато продължението. Надявам се Шели да ми го поднесе след това лирично предисловие.

— Мъжът, който носи цветя на собствения си гроб, се е погрижил всички да повярват, че онзи, който лежи в близкия пресен гроб, е отговорен за смъртта му.

Шели е наясно, че ще са ми необходими няколко секунди, за да смеля информацията, затова се надига да види какво става на гроба на Дъг.

— Много гадна постъпка — успявам да изрека, след като съм сигурен, че съм схванал правилно същността на интригата, която е забъркал симпатягата със скъпия костюм.

— Каза ли защо го е направил? — питам, забелязвайки, че вниманието на Шели отново е насочено към мен.

— Двата са били колеги. Живия е откраднал ценна информация от фирмата и я е продал навън. Явно е взел добри пари от сделката. Най-сигурният начин да не го накажат е бил да убеди света, че вече е мъртъв.

Кимам, но усещам, че в тази история има доста бели петна.

— Как колегата му се е озовал в онзи пресен гроб?

Шели въздиша. Трудно ѝ е да го признае, но се налага да е честна поне пред себе си. И да довери, че не разполага с проверени факти и оттук нататък цялата история се гради само върху голи предположения.

— Не е изключено Живия да е разбрал, че колегата му е надушил измамата и да го е отстранил най-хладнокръвно.

Вдигам палец, за да покажа, че версията си я бива. На Шели ѝ допада безкомпромисността на тази развръзка, затова решавам да не ровим повече в кирливите ризи на Живия.

— Ако е убиец, трябва да го предадем на правосъдието — отсича твърдо тя и разбирам, че милата Шели е много далече от мисълта да се откаже от златната мина, която е докопала.

— Как точно си представяш да стане това? — питам озадачено, защото не съм наясно дали един мъртвец е в състояние да дава

свидетелски показания. И дали признанията му имат някаква тежест в съда.

Шели се почесва по тила, след това изрича убедено:

— Ти ще ми помогнеш да свършим тази работа.

Намерението ѝ да ме въвлече в нова авантюра с трудно предвидим край, ме кара да отдръпна тялото си на цяла ръка разстояние от нейното.

— Ти си смел, честен, доблестен и находчив — ласкае ме красавицата и в същия миг си давам сметка, че Шели е първото същество не само на този свят, но и на онзи, от който пристигам, което се изразява така възторжено за духовната ми същност.

— Какво точно искаш от мен? — присвивам очи, защото усещам, че ще трябва да се отплатя за тези добри думи с някоя нестандартна услуга.

Шели изтегля напред безцветните си устни.

— Ще съберем доказателства за престъплението на Живия и ще ги представим пред съдията. Оттам нататък той ще реши как да задвижи машината на правосъдието.

Понеже продължавам да не схващам каква точно ще е моята роля в тази благородна мисия, протягам врат и питам неуверено:

— Нали не си намислила да стовариш върху мен гнева и на живите, и на мъртвите?

Шели се засмива чистосърдечно и в безгрижието ѝ прозира намерението да направи точно това. Да ме превърне в изкупителна жертва. В мишена, в която всеки ще забива стрелите си. Интересно, как ли е намислила да оцелея?

— Спокойно, Фил — поставя малката си длан върху рамото ми. — Ще съм неотлъчно до теб.

Вместо да всее мир в душата ми, това уверение ме кара да си обещавам отгук нататък да съм постоянно нащрек.

— Така значи, отвличате чужди бебета, а след това се правите на нито лук яли, нито лук мирисали...

С Шели извъръщаме почти едновременно глави и забелязваме мощното туловище на мадам Фуска да се търкаля по пътеката.

— Като че ли е време да известя Кварталния — фъфли гадателката и чувствам, че започва да ми писва тази дърта вещица да ме плаши за щяло и нещяло с представителя на реда.

— На кого му пука за твоите известия — репчи се насреща й Шели. — Извести най-добре дявола, да дойде да те прибере, че да се успокоим всички.

Мадам Фуска се стъписва при споменаването на дявола и спира напред пътеката. В миг вниманието ѝ привлича нещо или някой, когото не мога да видя, защото точно в този момент опечалената любима на Дъг се изправя и запречва гледката. Скоро усещам, че нямам никакво желание да видя онова нещо, което пристъпва към нас и тресе земята с чудовищния си гняв. Дочувам зверския му рев и единственото, което ми идва на ум да направя, е да сграбча ръката на Шели и да я повлека към черквата.

Набутвам скъпата си приятелка през вратата и установявам, че пространството между четирите стени на храма е окупирано от многолюдна тълпа опечалени, които следят смирено ритуала на опяването.

— В храма сме недосегаеми — шепне задъхано Шели и хвърля изплашен поглед към полуотворената врата на черквичката. — Докато сме между тези стени, Железния пръст няма право да ни докосне с пръст — утешава се сама спътницата ми. Чудя се дали този неписан закон важи и при мъртвите. След секунда си давам сметка, че няма защо да дълбая съзнанието си с ненужни въпроси, тъй като съвсем скоро ще разбере...

Ритуалът по опяването свършва по-бързо, отколкото ми се иска и близките на покойника започват да се изнизват през тясната врата на черквата. Скоро в полумрака оставаме само аз, Шели и нещастникът в ковчег. Надигам се на пръсти, за да зърна лицето му. Шели също е подгонена от любопитството и за миг и двамата забравяме, че в момента имаме по-важна работа от това да се запознаваме с новите обитатели на гробището.

Лицето сред диплите на сатена принадлежи на наперен младок, който, по всичко личи, че е сърдит на целия свят. В храма се възцарява мъртвешка тишина. С Шели разменяме бърз поглед, след което с ужас установявам, че новобранецът ме наблюдава под вежди. Кимам любезно, но не бързам да се представя. Като завеждаща връзките с обществеността Шели няма търпение да установи контакт с новопристигналия. Усмивва се подкупващо и изрича приглушено:

— Добре дошъл!

Онзи забива неподвижния си поглед в изпитото й лице.

— Вие кои сте? — пита троснато той, без да крие колко му е неприятно, че нарушаваме покоя му.

— Новите ти съседни — отбелязва с гордост Шели и търси подкрепа в погледа ми. Стоя като препариран и се чудя дали не е време да се изнасяме, преди уважаемият покойник да е станал свидетел на кървавата разправа, която само след миг ще се развихри около него, ако малоумникът с железния пръст е хванал следите ни.

— Ти... защо си тук? — пита на свой ред любопитката Шели и понеже никак не ми се иска още от първия миг младокът да разбере, че мястото, където е попаднал, не е от най-безопасните, дърпам спътницата си за ръкава и се опитвам да я измъкна от храма. Шели отскубва нервно ръката си и се привежда над охраненото лице на непознатия с надеждата да чуе изповедта му.

— Защото ми писна — отсича сърдито младокът и разбутва сатена в изящно подредения ковчег. Изправя се и оглежда неодобрително дрехите си.

— Кой, по дяволите, ме е наврял в този скапан костюм! — сумти новобранецът и издърпва възела на вратовръзката. Шели бутна тънките си пръсти под яката му и изрича услужливо:

— „Долче и Габана“.

— Тия па кои са?

Шели си дава сметка, че новодошлият страда от някои основни празноти в знанията. Убеден съм, че рано или късно приятелката ми ще се погрижи да ги запълни.

Непознатият прави гримаса на отвращение.

— На кого му е хрумнало това извращение, да ме издокара в костюм — фъфли той и се оглежда недоволено. — На това място човек къде може да намери свестни дрехи? — пита нетърпеливо младокът и поглежда Шели в очакване. На гробището е от по-малко от час, но вече е наясно, че Шели е човекът, от когото може да изкопчи ценна информация по всички жизненоважни въпроси.

— Не се тревожи, ще го уредим — успокоява го спътницата ми и се чудя защо досега не ми е доверила откъде човек може да си набави нова премяна.

— Всеки просяк в района ще се съгласи да размени дрипите си срещу този костюм.

Върху лицето на непознатия се изписва облекчение.

Хвърлям неспокоен поглед към входа и се чудя защо се бави Железния пръст. Дълбоко в себе си се надявам някакво непредвидено обстоятелство да го е задържало далече храма, но си давам сметка, че тези очаквания са само празни химери.

— Кога е погребението? — пита Шели и онзи поглежда златния часовник върху китката си.

— След час се надявам да съм приключил с тази работа — споделя младокът. И понеже Железния пръст така е не идва да си разчисти сметките с нас, започвам да оглеждам с интерес покойника. Първото нещо, което се набива на очи, е ръстът му. Пред него с милата Шели изглеждаме като нещастни лилипути. Забелязвам, че по врата му се вие татуировка във формата на питон, а главата му блести от скорошно бръснене. Ръцете му са яки и дори под изящната кройка на „Долче и Габана“ напомпаните му мускули се набиват на очи.

Чудя се дали ако доверим на новия ни познайник, че наоколо дебне злодей, ще бъде така добър да се разправи лично с него. След

минута у мен се загнездва убеждението, че на всяка цена трябва да спечелим този приятел на наша страна. Не зная само дали трябва да го забъркваме в подобна каша преди погребението или е по-благоприлично да изчакаме да приключи ритуалът и тогава да го въвлечем в интригите, в които сме се оплели.

— Знаеш ли къде е новото ти жилище? — Шели говори за онези два метра под земята като за просторен мезонет с южно изложение.

— Парцел номер осем, гроб четиридесет и три.

Шели плясва с ръце и ме поглежда със светнал поглед.

— Това е прекрасно, приятелю! — възкликва тя, очарована от идеята, че ще имаме под ръка един толкова колоритен съсед.

— Пропуснахме да се запознаем — подава кокетно малката си длан приятелката ми. — Шели. А това е Фил.

Избягвам контакта с яката десница на новодошлия.

— Плашилото — обявява с достойнство младокът и безстрашната Шели отдръпва несъзнателно пръстите си. По лицето ѝ пробягва страх, но тя бързо превъзмогва това състояние, давайки си сметка, че Плашилото е по-скоро ценен съюзник, отколкото опасен противник.

— С Фил ще наминем да те видим след четири — уверява тя. — За да се убедим, че не ти липсва нищо — бърза да разясни безкористността на намеренията си.

Онзи кимва и оставам с впечатлението, че май е по силите му да изтърпи компанията ни и след четири.

— Гледай да намериш отнякъде свестни дрехи! — напомня Плашилото и Шели махва небрежно с ръка.

— Не го мисли. Ще го уредим — уверява тя и се отправя към изхода. Следвам я с несигурна стъпка, защото всеки миг туловището на Железния пръст може да запречи входа. Фактът, че Плашилото е зад гърба ми, ми вдъхва известна увереност, но бързам да я прогоня, воден от мъдрото убеждение, че както на този свят, така и на онзи, всеки сам трябва да се грижи за собствената си кожа.

Дневната светлина ме блъска в очите и не мога да видя дали съм се изправил вече срещу преследвача или разполагам с още няколко минути свобода и безгрижие.

— Симпатичен тип — изрича с половин уста Шели. Явно има предвид Плашилото. Не бързам да споделя убеждението ѝ, въпреки че

страшно ми се иска да повярвам, че под онази стряскаща външност се крие нежна, отзивчива и чувствителна душа.

— Ще се наложи да се погрижим за него — изрича делово тя и долавям в думите ѝ зле прикритата корист.

— Така и така се грижим за целия свят, защо да не се погрижим и за още една изгубена душа... — отвърщам примирено.

— Плашилото е шансът ни в битката с Железния пръст — привежда се към рамото ми Шели. Кимвам и питам загрижено:

— Какво стана с бебето? — От тона ми личи, че искам да отклоня разговора към нещо по-невинно, защото ми писна по цял ден да се занимавам с изроди.

Върху лицето на Шели се изписва тревога. Тя спира стъписано на сред пътеката, след което хуква към храста от жасмин. Чудя се дали да я последвам, но се отказвам от това смело намерение, защото съм почти сигурен, че на гроба ни очаква обладаният от разрушителен гняв Железен пръст.

Шели потъва зад плочата и след миг изскача оттам с вид на човек, който е извършил нещо чудовищно.

— Няма го — проплаква тя и се чудя дали трябва да се тревожа от този факт или спокойно мога да се порадвам тайничко на новината, че сме се отървали от онази ревяща напаст.

— Какво ще правим сега? — кърши пръсти красавицата и разбирам, че е настъпил моментът да наля малко здрав разум в главата ѝ.

— Най-вероятно го е прибрала майка му...

Шели ме поглежда смразяващо.

— Ако майка му беше тук, нямаше да го намерим захвърлено в калта...

Не искам да ѝ противореча, затова изричам мазно.

— В такъв случай за него се е погрижил някой друг отзивчив човек.

Искрено се надявам предположението ми да се окаже истина и оттук нататък да нямаме грижата за онова кречетало.

Шели продължава да се вайка и единственият начин, който ми хрумва, за да я накарам да се вземе в ръце, е да спомена страшилището с железния пръст.

— Ако продължаваме да се мотаем тук, онзи малоумник ще ни зърне отнякъде и тогава не зная какво може да ни се случи.

Шели долавя заплахата и се оглежда неспокойно.

— Какво предлагаш? — пита делово тя.

— Да отскочим при някой от твоите приятели, който си почива по-далечко от нашия парцел.

— Не става — отсича приятелката ми. — В четири трябва да се погрижим за Плашилото. Сам се убеди, че е съвсем неориентиран.

Може би се налага да ѝ напомня, че преди да поемем грижата за новия жител на парцела, трябва да се погрижим за собствените си кожи.

— Ето къде са се скрили мерзавците! — Гласът на мадам Фуска отеква в тишината и единственото, което се сецям да направя, е да сграбча ръката на Шели и да затегля спътницата си към гробницата с черния ангел.

— Ето ги! Натам! Опитват се да се измъкнат! — грачи зловец Фуска. Напрягам слух, за да разбере кой ни е погнал. Железния пръст. Кварталния. Доносника. Или гробищната полиция.

Оглеждам се и забелязвам само на един хвърлей разстояние прясно изкопан гроб, в който двама гробари спускат ковчега на Плашилото. Около трапа се е скупчила тълпа от опечалени, повечето от които приличат поразително на новия ни приятел. Примигвам невярващо и започвам да оглеждам присъстващите. Голи глави, дебели вратове, черни очила и костюми от „Долче и Габана“ нагоре. Шели също е погълната от зрелището и никой от двамата не разбира как се оказваме заклещени между черния ангел и Кварталния.

— Мадам Фуска твърди, че сте отвлекли чуждо бебе — гледа ни изпитателно бившият човек на реда.

— Мадам Фуска е една стара вещица, която отдавна е изкукала и не знае какви ги плещи — изрепчва се геройски Шели.

Кварталния измерва строго приятелката ми от глава до пети и изрича властно:

— Ще се наложи да дойдете с мен в управлението.

В миг Шели избухва в нервен смях.

— Явно и ти не си с всичкия си, приятел — изрича тя през сълзи.
— Ония времена отдавна отминаха. Тук никой няма власт над останалите. Всички сме равни.

Чудя се дали е права. Ако е така, мястото, където сме се озовали, макар и не по наша воля, се оказва със значително по-справедлив обществен строй от онова, което сме напуснали.

Кварталния наблюдава Шели с присвити очи. Непочтителното отношение на спътницата ми не му допада и той решава да демонстрира груба сила. Измъква отнякъде револвер и го размахва над главите ни.

Снишавам се, защото не ми се иска първият куршум да се забие в челото ми. Шели обаче е дръзка до неузнаваемост.

— Близките ти са набутали тази ръждясала браква в ковчега, защото са решили, че без оръжието животът ти не би имал никакъв смисъл. — Приятелката ми гледа насмешливо дулото, което цели гърдите ѝ.

— Време е да се простиш с илюзиите, приятел. В началото ще ти е трудно, но с годините ще свикнеш с мисълта, че единственото оръжие, което ни е необходимо тук, е силният ни дух.

Онзи поставя пръст върху спусъка и в мига, в който се хвърлям, за да спася милата Шели, над главите ни проехтява изстрел. Блъскам спътницата си и двамата се стоварваме по очи върху влажната пръст. Секундите се нижат мъчително бавно и докато чакам следващия изстрел, забелязвам, че Кварталния се гърчи на крачка от пътеката. Вдигам поглед и съзирам как едно от момчетата край гроба на Плашилото, се цели в бездомно псе, което се шляе наоколо. Вторият изстрел покосява животното и то започва да подскача и да скимти неистово. Свеждам поглед, защото гледката не е подходяща за чувствителни души като мен.

— Така му се пада на онзи негодник — шепне Шели в ухото ми и сочи с глава Кварталния, който оглежда с ужас простреляния си крак.

— Време е да се махаме оттук — събирам целия си кураж аз и се изправям пъргаво. Подавам ръка на красавицата и в следващия миг дочувам провлачен дрезгав глас:

— Къде сте се запътили, нещастници? Не знаете ли, че никой досега не е дръзнал да се подиграва с Железния пръст.

Знаем, разбира се, но през целия ден се надяваме тази среща да ни се размине.

— Остави ги на мира, гринго. Тези двамата са под мое покровителство.

Извързвам глава и забелязвам Плашилото да стърчи само на крачка от пресния си гроб. Приятелите му са си казали последно сбогом с него и един по един се изнасят с черните лимузини. Шели наблюдава с обожание новия си закрилник, докато аз се чудя дали е по силите на младока да се справи със закоравял престъпник като Железния пръст или новодошлият само вдига стойки, за да ни вземе страха и уважението. И докато се чудя как ли ще завърши тази сюрреалистична сцена, за първи път съзирам пред себе си Полковника. Никога досега не съм имал честта да се изправя очи в очи с него, но мога да се обзаложа, че е той.

— Никой да не мърда! — реве униформеният. — Хвърлете всички оръжията, ако ви е мил животът!

Чудя се как не се е намерил услужлив съсед, който да му довери, че всички, които сме събрани по някакъв каприз на съдбата на това място, така или иначе вече сме се простили с живота.

Шели зяпва от удивление, видимо респектирана от авторитетната намеса на Полковника. Плашилото бърка под скъпото сако и измъква оттам внушителен тридесет и осем калибров револвер. Младокът оглежда доволно оръжието и изтегля предпазителя. Въпреки окаяното състояние, в което се намира, Кварталния стиска служебния пистолет. Железния пръст оглежда присъстващите с презрение и бърка в раницата си. Почти съм сигурен, че ще измъкне оттам някоя базука. Шели предвидливо припълзва на лакти и се скрива зад крилото на черния ангел. Решавам да се държа мъжки и въпреки че съм единственият невъоръжен в компанията, с нищо не показвам, че стоя по-долу от останалите.

Когато за всички става ясно, че най-после нещо трябва да се случи, то се случва. Черното куфарче, оставено небрежно до пресния гроб на Плашилото, се вдига във въздуха. Това движение е придружено с ужасен взрив, който кара всички участници в сцената да се строполим по очи в пръстта и да чакаме ударната вълна да ни захвърли в различни посоки. Най-далече отхвърча Кварталния, вероятно защото притежава най-ниска телесна маса. Железния пръст е непоклатим, докато Плашилото гледа с отвращение пораженията от скритата в куфарчето бомба, чудейки се кой от приятелите е негодникът, сътворил това грандиозно гробищно зрелище.

Вдигам глава и се озъртам да мерна Шели. Приятелката ми предвидливо е излетяла нанякъде, защото не я забелязвам под крилото на черния ангел.

— Още не си пристигнал тук, а вече са ти взели мерника — изрича с нескрито задоволство от развоя на събитията Железния пръст, оглеждайки презрително новия покровител на Шели. Плашилото не обръща внимание на думите му, а вади мобифон и започва нервно да звъни на някого. Сигурен съм, че само след секунда ще издаде заповед за незабавната екзекуция на предателя.

Дори най-беглият поглед върху обстановката доказва, че се нуждаем спешно от прегрупиране на силите. Полковника разглежда в захлас остатъците от взривното устройство и по интереса върху лицето му разбирам, че по негово време военните са действали с по-примитивни средства. Кварталния се чуди дали ще успее да спаси простреляния си крак. Единственото, което не бива да се случва, е Железния пръст и Плашилото да се прегърнат в знак на взаимно доверие, защото подобна близост би поставила на изпитание спокойствието в парцела.

— Къде се покри онази изпечена мошеничка? — ръмжи Железния пръст, който пръв се съвзема след атентата. Вдигам рамене и си задавам същия въпрос.

— След като онази лъжкиня не смее да изпълзи на светло, не ми остава друго, освен да те взема за заложник.

Оглеждам се, за да разбера кого точно е набелязал за своя жертва затворникът и в следващия миг виждам как мощната му длан сграбчва гърлото ми. За първи път съзирам пръста от желязо в цялата му отблъскваща гротескност.

Плашилото не може да се свърже със своите и този факт го изважда от равновесие. Младокът запокитва гневно апарата и мобифонът се разбива на парчета върху плочите. Вероятно си представя, че още днес ще си купи нов. Кипящият му от ярост поглед се спира върху мен и младежът клати глава с досада. Явно смята Железния пръст за неравностоен противник, защото прави уверена крачка напред и ме издърпва грубо от лапите на затворника. Железния пръст измерва с присвит поглед нахалника, който дръзва да не зачита намеренията му и отново посяга към изтерзаното ми тяло, когато зад гърба му отеква отчетлив глас:

— Остави го на мира!

Чудя се на кого ли му е хрумнало да си слага главата в торбата заради мен. Докато си оглеждам страхливо, съзирам Шели, кацнала върху внушителна надгробна композиция, изобразяваща схватката между живота и смъртта. Примигвам и едва сега забелязвам, че милата ми приятелка стиска тежък метален предмет в ръката си. Напрягам поглед и успявам да фокусирам малък женски револвер, насочен към голото теме на Железния пръст.

За миг наоколо се възцарява мъртвешка тишина. Полковника се окопитва пръв.

— Дай ми това нещо, малката, да не стане някоя беля.

По всичко личи, че военният е свикнал останалите да изпълняват безропотно заповедите му, защото пристъпва самоуверено към мястото, където стърчи Шели и протяга властно ръка.

— Стой далече от мен, старче, да не станеш жертва на някое глупаво недоразумение.

Увереността на Шели ме стряска, защото зная колко е упорита и съм убеден, че за нищо на света няма да се раздели с малката си играчка.

— Всички да се прибират по домовете си — нарежда тя с тон на комендант и с разочарование съзирам, че нито един от участниците в сцената не е склонен да се вслуша в заповедта ѝ.

— Изобщо не се шегувам — крещи красавицата и засега съм единственият, който ѝ вярва.

— Фуска, размърдай дебелия си задник и освободи терена!

Мадам Фуска няма намерение да ни лиши от присъствието си, преди да е видяла финала на сцената.

— Полковник, придружете Кварталния до гроба в края на алеята. А ти, Плашило, се погрижи да няма повече атентати в парцела.

Засега аз и Железния пръст сме единствените, които стоим и чакаме нареждания.

— Фил, прибирай се в жилището си. Ще намина към теб по-късно.

Забивам поглед в суровото изражение върху лицето на Железния пръст и се чудя дали страшилището ще ме пусне да се изнижа на пръсти.

— А ти, приятел, — Шели размахва отново оръжието и се снишава, за да не отнеса някой заблуден куршум в челото, — ти най-добре иди да вихриш другаде престъпните си страсти!

Последният съвет явно е отправен към Железния пръст, защото затворникът се ухилва неприятно и от поведението му лъха отблъскваща самоувереност.

— Какво става тук? — Думите кънтят отдалече и всички участници в сцената почти едновременно обръщаме глави по посока на дълбокия глас. Оглеждам компанията и забелязвам, че физиономиите на приятелчетата наоколо изразяват смазваща неудовлетвореност от появата на нов герой в пиесата.

Докато се чудя кой е решил да въдворява ред на това прочуто с железните си порядки място, съзирам белокос старец с внушителна осанка. Новодошлият пристъпва самоуверено и първият, в когото заковава пронизателния си поглед, по някакво неясно стечение на обстоятелствата се оказвам аз.

— Кой ще ми обясни какво, по дяволите, става тук? — Човекът е убеден, че му дължим пълна справка за конфликтите, които имаме да изясняваме помежду си.

— Какво си се напушил, бе, старец? — пита почти дружелюбно Плашилото и въпреки незлобливия му тон съм убеден, че на онзи с бялата коса няма да му допадне това непочтително отношение.

Опитвам се да срещна погледа на Шели и да разбере коя е тая птица, но приятелката ми е скрила револвера зад гърба си и се е притулила зад статуята на смъртта.

— Ти кой си, че ще ми държиш такъв тон, бе, малоумник?

Усещам, че играта загрубява и се чудя дали ако си тръгна смирено от мястото на събитията, някой би дръзнал да ме спре.

Виждам как Плашилото вади железен бокс от джоба на панталона и си давам сметка, че само след секунда на това потънало в зеленина след обилния дъжд място ще се разиграят кървави сцени. Железния пръст кипи от нетърпение да се включи в схватката и може би това е шансът ни, моят и на Шели, да си плюем на петите и да изчезнем от погледа му.

— Никой да не противоречи на Надзирателя! — Отнякъде изпълзва Доносника, който гледа почти с обожание белокосия. — Думата на Надзирателя е закон! — крещи подмазвачът и усещам, че

крошето на Плашилото ще се стовари най-напред върху мазната физиономия на човека, писал цял живот доноси за близки, колеги и роднини.

Изглежда, че след смъртта шестото ми чувство не е умряло, защото в крайна сметка се оказвам прав. Плашилото замахва и от кривия нос на Доносника руква кръв. Надзирателя сбръчква неодобрително рунтавите си вежди, но не помръдва от мястото си, убеден в превъзходството на служебното си положение.

— Дядка, разкарай се оттук, да не отнесеш и ти някой тупаник! — предупреждава добронамерено Плашилото, но онзи с бялата коса само сумти и се мръщи.

Железния пръст едва се сдържа да не се нахвърли върху някого от двамата, но още не е решил върху кого. Изглежда, че напълно е забравил за мен Шели и за гадния номер, който му свъртяхме.

Откъм гората се разнася картечен тътен и всички замръзваме по местата си.

— Това твоите хора ли са? — пита възбудено Железния пръст, обръщайки кръглата си глава към Плашилото. Почти съм сигурен, че тия двамата съвсем скоро ще намерят общ език и с Шели ще се нуждаем спешно от нов покровител.

Плашилото прави физиономия, от която става ясно, че от неговите хора всичко може да се очаква.

— Бягайте! Идва масовият убиец! — Дрезгавият вик на мадам Фуска обръща погледите към подпухналата ѝ физиономия. За първи път, откакто я срещнах, съм склонен да повярвам на предсказанията ѝ.

Шели скача пъргаво на земята, хваща ме за ръкава и ме повлича към храста от жасмин. Доносника се крие зад гърба на Надзирателя, а Кварталния се вкопчва в крака на Полковника с надеждата военния да го довлече до гроба. Плашилото още не загарява какво точно става, затова стърчи неподвижно наред алеята и гледа тъпо. Докато Железния пръст стиска юмруци, очарован от възможността да премери сили с изверга, без да си дава сметка, че картечният залп ще го покоси, преди още да е зърнал лицето на рецидивиста.

— Защо не ме предупреди, че парцелът ни е населен с толкова опасни типове? — пъшкам и се опитвам да си го изкарам на Шели.

— Спокойно, Фил! Не губи самообладание! Скоро бурята ще отминне.

Иска ми се да ѝ вярвам, но някакъв вътрешен глас ми нашепва да не го правя.

— Прибирай се в жилището си и не мърдай оттам! — нарежда скъпата ми приятелка, избутвайки ме към неслегналия гроб.

Подчинявам се безропотно, като не смятам за необходимо да се сбогувам със съществото, на което дължа всичките си неприятности. Тъкмо се готвя да се шумугна под разпръснатата шума, когато съзирам нещо, което кара дъхът ми да спре. На гроба ме очаква изненада. Неприятна, при това.

Поемам дълбоко въздух и го задържам в гърдите си.

Който си въобразява, че в отвъдното човек няма проблеми, храни най-опасната заблуда, с която би могъл да си замазва очите...

На гроба стърчи началникът ми. Човекът, на когото дължа цял куп дълго обещавани, но така и неосъществени повишения. Ред нереализирани служебни пътувания в чужбина за сметка на неговото участие. И още толкова неактуализирани увеличения на заплатата ми.

Не искам да си кривя душата, но Началника изглежда зле. Посмачкан в неугледния си костюм и с явно посмазано самочувствие. Надушвам, че има проблем. Истината е, че този факт не ме изненадва. Досега в продължение на дванадесет години всички проблеми, които изскачаха пред Шефа, ги решавах аз. Явно все още не е намерил наивник, който да върши цялата работа и когото да тъпче на воля, а онзи да не се оплаква.

Началника присяда на ръба на пейката и вади цигара. По всичко личи, че отсъствието ми му се отразило зле. След като след шест години въздържание отново се е поддал на вредните си навици.

Шефа върти цигарата между дебелите си пръсти и сумти. Виждам, че е в затруднение. Не знае откъде да започне.

„Давай по същество, приятел! Не че имам спешна работа, но обстановката наоколо е доста напечена. Не ми се иска да попадам отново между куршумите. Нито да затъвам в абсурди.“

Началника издава напред долната си челюст, както прави обикновено, когато смята, че е превъзмогнал колебанията си, и започва да мънка, както постъпва винаги, когато усеща, че не е в състояние да се справи със ситуацията.

Предисловието ме навежда на мисълта, че е време да го оставя да се справя сам с трудностите в живота. И тъкмо когато решавам, че несвързаната му изповед изобщо не ме вълнува, Шефа изрича нещо, което ме кара да подскоча като ужилен. Примигвам и напъргвам слух, защото не съм сигурен, че съм чул добре.

— Постъпката ти съсипа Ира...

Явно близките ми говорят за смъртта ми като за провинение, което съм извършил съвсем съзнателно и за което оттук нататък ще се наложи да си нося последствията.

— Скръбта около случката (катастрофата за семейния и приятелския ми кръг явно се вписва в графата „случката“), накара и мен, и Ира да преосмислим много неща.

Шефа прави дълга пауза и искрено се моля да не продължи с излиянията, защото се притеснявам да не му направя нещо, което да го изпрати скоростижно тук, в нашата славна компания. Не зная дали съм в състояние да изтърпя близостта на този човек и в отвъдното.

— Знаеш, че ми предстои тежък развод...

Никога не съм бил запознат с тази подробност.

— Жена ми е решила да смъкне и кожата от гърба ми.

Веднага изпитвам симпатия към тази непозната, но толкова решителна съпруга.

— Няма какво да го увъртам повече. Покрай смъртта ти с Ира се сближихме. И решихме да опитаме да живеем заедно.

Първата ми мисъл е какви последствия ще има за децата присъствието в къщата ми на отрепка като Шефа. Защото е ясно като бял ден, че онази непоколебима негова съпруга вече го е изритала от семейното жилище и сега Началника търси къде да се прислони.

— Ще бъда добър баща на децата ти — изрича с присъщия си цинизъм той и чувствам как протягам ръка и забивам пръсти в двойната му гуша. Началника започва да се дави, представя си, че причината е цигареният дим и тъпче с настървение фасата в калта.

Отдръпвам ръката си и онзи се изправя и поема въздух с пълни гърди. Само преди секунди този нагъл тип щеше да ме превърне в убиец. Давам си сметка, че не си заслужава да гния в затвора заради нищожество като него. После се сещам, че тук едва ли са се сетили да изградят килии и започвам да съжалявам, че не довърших започнатото.

— Дойдох при теб, за да поискам благословията ти... — изрича онзи на пресекулки.

За малко да се разчувствам от благородството на подбудите му. Ама, че негодник! Трябва да го изрита от тук, преди да съм му направил нещо непоправимо.

— Зная, че най-съкровено то ти желание е Ира и децата да попаднат в добри ръце. Ето, готов съм да им помогна в този труден за тях момент...

Наглостта на този тип няма граници. Иска да се изкара, че прави нечовешка жертва, за да спаси семейството ми.

Изведнъж в съзнанието ми започват да се нижат редица от откъслечни спомени. Фрагменти от живота, който съм напуснал. Нощни разговори по телефона на заключената в банята Ира. Някои почти редовни закъснения след излизания с приятелки. Подаръци с мъжки вкус от скъпи колежки.

Тръсвам глава, защото не искам да мисля за онова, което е било. В момента ме вълнува единствено това, което ще бъде. Което, за съжаление не съм в състояние да променя. И което ще се случва ежедневно без мен. Без да мога да се намеся. Да отворя очите на заслепената от блясъка на фалшиво внимание Ира. Да спестя на децата смазващата посредственост на този тип.

— Оттук нататък можеш да почиваш в мир, приятелю — изрича с по-бодър глас Началника. — На близките ти няма да им липсва нищо. За всичко ще се грижа аз.

Тази увереност ме изпълва с напълно обясним прилив на гняв. Зная, че дори да разбия носа на нахалника, инцидентът няма да промени хода на събитията. Но все пак не мога да стоя със скръстени ръце, когато най-безцеремонно се опитват да разбият семейството ми.

Блъскам негодника в гърба. Той залита и се просва по очи в калта. Само след миг забелязвам върху мократа пръст петно кръв, което с всяка измината секунда се увеличава. Едва сега съзирам, че Шефа си е разбил ниското чело в гранитния бордюр на съседния гроб.

Винаги съм се чудил за какво служат тези каменни ограждения по гробовете. Желанието на живите да ограничат жилищната ти площ до два метра земя ме изпълва със снизходителна насмешка. Сега обаче проумявам, че тези гранитни ръбове вършат чудесна работа, като се има предвид безпомощността на действията ни спрямо живите, с която сме принудени да се примиряваме.

Онзи надига глава и гледа с ужас омазаната си с кръв длан. Ако е малко по-прозорлив, ще приеме случилото се като знак на съдбата и ще остави семейството ми на мира. Страхувам се обаче, че Началника е доста тъп и ограничен и няма да съзре в случката знак. Толкова по-зле за него. Оттукнататък ще се наложи да си сърба попарата.

Онзи притиска ръка към раната, но кръвта продължава да шурти. Отнякъде го забелязва пъргава вдовица, която се втурва към него с явното намерение да му помогне. Жената вади от чантата бяла кърпа, напоява я с някаква кафеникава течност и залепва дезинфекционния

разтвор върху челото на Шефа. Онзи стиска вика си, след това се отпуска на пейката до гроба на мъжа ѝ.

Жената продължава да се грижи самоотвержено за пострадалия и след минути виждам как двойката се отправя към изхода на гробището.

Началника предлага галантно услугите си да закара до някъде самарянката. Онази дори и не си помисля да откаже. Сцената ме изпълва с необяснимо спокойствие. Ако вдовицата се окаже поупорита, на децата ми може и да им се размине онова мрачно бъдеще, което са им подготвили жена ми и Шефа.

Мерцедесът на Началника се изгубва от погледа ми и си мисля, че отгук нататък сънят трудно ще ме навести. Точно в този миг пред мен изскача Видението. Толкова съм объркан от посещението на доскорошния ми бос, че дори не се изненадвам от появата на красавицата.

— Чух, че твоята приятелка е отмъкнала беззащитно бебе...

Стискам очи. Толкова проблеми ми се струпиха на главата, нямам никакво желание да мисля и за пакостите на Шели.

— Кажй ѝ точно в полунощ да ми доведе новороденото на върха на хълма.

Мястото, където привидението е намислило да проведе срещата с Шели, ми прозвучава като страховито свърталище на призраци. Но не си и помислям да противореча на Видението. В полунощ — в полунощ. На хълма — на хълма. Само не знам това с бебето как ще се уреди. Шели сподели, че е изгубила дирите на новороденото. Дано само не ѝ хрумне да отвлечаме чужди бебета.

Видението се издига над главата ми и потъва в падащия наоколо здрач. И тъкмо си мисля, че най-после мога да се отдам на воля на потискащите мисли за бъдещето на семейството ми, когато забелязвам към гроба да приближава мъж, загърнат в шлифер.

„Само след секунда ще отmine и ще мога да се насладя на усещането да си правя компания сам“ — си мисля. Човекът обаче не отминава. Личи, че е решил да досажда. Осанката му ми се струва позната. Взирам се в чертите. В следващия миг ми идва да подскоча от радостна възбуда.

На гроба цъфва Коко. Човекът, с когото прекарах четиридесет години от живота си. Станахме приятели, когато бяхме на шест.

Усмихвам се, защото осъзнавам, че всичко на този свят е в равновесие. И радостите, и тъжните разврзки.

Коко стърчи до кръста и зяпа името ми. Не може да повярва, че оттук нататък вместо в просторния ми апартамент на наденица и бира, ще се налага да идва тук. На това неуютно, неприветливо и навяващо мрачни мисли място.

Потупвам го по рамото и го каня да седне, но Коко стърчи като препариран и не помръдва. Ще му оставя малко време да се съвземе от мислите за преходността на живота. След това ще го посрещна, както съм го правил през всичките тези години. С преливаща искреност и с широко разтворени ръце.

ВТОРА ЧАСТ

Отдавна не съм се радвал така на появата на близък човек. Коко стои прав до дървения кръст, потънал в мислите си. Трудно му е да приеме, че отгук нататък гробището ще е мястото, където ще говорим за кризи, олигархии, сенчести структури, скъпи автомобили, яхти, мачове и ще кроим планове за големите пари. Всъщност, ще се наложи той да крои, тъй като моят глас, макар и силен приживе, ще бъде заглушен.

С Коко се знаем от утробите на майките. Но истински приятели станавме малко преди да тръгнем на училище. Коко беше слабичко момче и повечето от калпазаните в махалата го ступваха за щяло и нещяло. Единственият, който му се притичваше на помощ, бях аз. Така от крехка детска възраст Коко свикна да ми засвидетелства безрезервната си преданост. Винаги съм знаел, че на света съществува приятел, на когото мога да разчитам. Който няма да се замисли да си сложи ръката в огъня заради мен. И който ще страда истински, ако се случи нещо непоправимо с мене.

Хубаво е онова, което човек е хранил като абсолютна увереност в продължение на десетилетия, да се оказва истина. Осъзнавам го, когато гледам колко тъжен от загубата е приятелят ми. И колко страда от факта, че мястото ми в битието вече е празно.

Коко подпира тежката си длан върху кръста и въздъхва тежко.

— Трябва да ти кажа нещо, приятел...

Искам да го уверя, че няма нужда от излияния. С него винаги сме се разбирали без думи.

— Гадно е това, което се случи с теб...

Няма съмнение, че сблъсъкът на магистралата не може да се впише в главата с приятните неща в живота ми.

— Не ме разбирай погрешно...

Не се тревожи, приятелю. Всеки мъж има право на някои дребни слабости като тази да пролее няколко сълзи върху гроба на най-верния си приятел. Чувствам, че всеки миг Коко ще се размекне. А той винаги е държал да го имаме за мъжко момче.

Коко подсмърча и избърсва нос с ръкава.

— Не исках да се случи така...

Никой не го е искал, приятел. Няма защо да товариш съзнанието си с ненужни въпроси.

— И все пак се случи...

Има неща на този свят, които не зависят от нас. Дори човек на разума трудно би могъл да се примири с тази даденост.

— Струва ми се не повече от два или три пъти...

Тук вече губя нишката на мисълта ми. Човек си тръгва от белия свят веднъж. Някои имат шанса да ги върнат на прага, но те са малцина.

— Това, разбира се, по никакъв начин не се отрази на отношенията ни...

Чудя се дали Коко не е изпаднал в дълбока депресия след вестта на смъртта ми. Дали не е потънал в дебрите на заплетените философски търсения, осъзнавайки жестоката неумолимост на законите, които управляват битието.

— Ира означава страшно много за мен...

Последните думи ме изтръгват от размисъла за това какво преживяват живите, след като се простят с мъртвите.

— От първия миг, когато я видях...

У мен се затвърждава убеждението, че Коко е мръднал, след като са му съобщили, че повече няма да ме види, докато е жив. Вестта за раздялата ни със сигурност е нанесла жестока травма в душата му и верният ми приятел няма представа какви ги плещи.

— Истината е, че няколко пъти ѝ предложих да избягаме някъде далече, но Ира отказа. Не можела да причини подобно нещо на децата.

Дори да бълнува, Коко изрича неща, които ме навеждат на мисълта, че милата ми съпруга все пак не е толкова лекомислена, колкото си представях. Втората констатация, която изплува в съзнанието ми е, че благоверната ми не е давала пет пари за мен. Доводът: „Филип няма да го понесе“ изобщо не е фигурирал в списъка със съображенията ѝ.

Примигвам и се чудя какви небивалици минават през главата на човек, когато вече е мъртъв.

— Тогава се опитах да я оправдая. Казах си, че в името на децата си вероятно човек прави какви ли не жертви. Но сега? Сега наистина

не я разбирам. Ти вече не си пречка...

Нямах представа, че през осемнадесетте години брачен живот съм изпълнявал толкова успешно ролята на пречка.

Вече най-искрено се съмнявам дали човекът, подпрял лакът върху кръста с името ми, действително е Коко. Или съм изгубил способността да различавам хората.

— След погребението Ира не иска да ме види. Затваря телефона, не отговаря на съобщенията ми, крие се и не ме допуска в къщата.

Дори аз съм изненадан от поведението на съпругата си. Ако само преди час шефът ми не бе проявил добрината да ме посети и да поиска благословията ми, може би сега щях да тъна в заблуда, че на благоверната ми ѝ е трудно да ме прежали.

— Не знам какво става, приятел, но имам намерение да науча. С Ира се разбираме толкова добре. Дори в леглото сме неудържими...

Тази подробност спокойно можеше да ми я спести. Дори онзи подлец, шефът ми, не си разреши да е искрен до крайност.

— Ако знаеш нещо, не е лошо все пак да ми го кажеш. Разбрах, че тези дни е идвала при теб...

Приятелят ми или онзи, които се представя за него, или по-точно човекът, който в продължение на четиридесет години е играл успешно ролята на мой най-верен другар в живота, се привежда над кръста и оставам с впечатлението, че очаква да му доверя нещо, което да разпръсне съмненията му. Мога да го направя, разбира се, като му подшушна, че скъпата Ира е заложила на по-голяма риба от него, но няма да го направя, защото ми писна цял живот да водя Коко като слепец. Да отблъсквам ударите, насочени към привидно невинната му физиономия. Да се притичвам на секундата, когато има нужда от пари, от съвет, от подкрепа, от избиване на някоя безумна мисъл от главата му. Смятам този път да го оставя да открие истината сам. И да се наслади на горчивия ѝ вкус.

— Не е необходимо да си стискаш езика зад зъбите. — Коко блъска гневно кръста и дървото килва настрани. — Каж ми какво е намислила онази уличница, за да знам как да я вкарам в правия път.

Не съм свикнал да се изразяват така непочтително за жена ми, но в момента си давам сметка, че определението, с което любовникът окичи благоверната ми подхожда напълно на характера на заниманията, с които е прекарвала времето си зад гърба ми.

Коко рита кръста и е на път да ме извади от равновесие. Какво си представя? Че може да нарушава покоя на мъртвите и да издевателства с грозни признания над тях?

— Ще разбере какво става, приятел, каквото и да ми струва това. Тогава твоята Ира няма да намери място, където да се скрие.

Чувствам, че човекът, когото съм имал за най-близък приятел и който без притеснение се е подигравал на тази моя заблуда, минава границата на допустимото. Заплахите по адрес на съпругата ми пробуждат у мен съзнанието, че въпреки всичко с Ира в продължение на много години бяхме семейство. И създадохме заедно две прекрасни деца.

Коко си оправя крачола след ритника.

— Наясно си, че една жена е интересна до мига, в който започне да се прави на интересна. А твоята Ира отдавна ми върти долни номера. — Приятелят ми стиска юмруци.

— Скоро ще ми падне в ръчичките и тогава не мога да я мисля...
— Коко клати заканително глава. Поглежда часовника и явно си дава сметка, че е прекарал доста време в разговори с мен. Личи, че няма търпение да се махне от гроба ми.

Посрещам мисълта, че ще ме остави на мира, с облекчение. Дори си мечтая никога повече да не му минава през ума да ме навестява.

Чудя се как бързо, неусетно и гротескно приключва едно четиридесетгодишно приятелство. Константин се връща няколко крачки назад и се привежда над изкривения кръст.

— Не зная кога ще намеря време да намина пак. Затова искам да знаеш още нещо...

Мисля, че за днес с признанията ми стига. Да оставят някоя грозна изненада и за следващия път.

— Помниш ли онази специализация в Германия, за която ти толкова драпаше?

Помня, как да не помня. Вместо мен се уреди шефът.

— Ира беше категорична, че ще дойде с теб. Не можех да го допусна. Тъкмо бяхме станали близки.

Напрягах се да разбере какво общо има специализацията с любовните похождения на съпругата ми.

— Бях принуден да го направя, за да я задържа до себе си. Не можех да я оставя да замине в другия край на света.

Не проумявах какво още е направил скъпият Коко, но някакво вътрешно чувство ми подсказваше, че Приятеля няма да ме остави задълго в неведение.

— Написах онзи донос... Че са те вербували западняците... Че си станал подлога на чуждите служби... Само няколко реда, нищо особено. Направих го без зла умисъл. Нали разбираш? Исках да я задържа при себе си... Не можех да я пусна да си тръгне, брат...

Чувствах, че не ми достига въздух. В продължение на години обсъждах с приятеля си онзи непредвиден развой на нещата. Тогава двуличникът Коко ми съчувстваше. Мерзавецът ме утешаваше, че животът е пред мен и ще изскочат и други възможности.

Стиснах глава между дланите си. Дали пък не сънувам? Дали всичко, което става в момента, не е лош сън? Кошмар, който след минути ще свърши? Ето сега ще се събудя и ще установя, че нито Ира се е хвърляла в леглото с най-близкия ми приятел, нито някакъв долен донос, надраскан от същия този верен приятел, е сложил прът в кариерата ми.

Колкото и да се напругам да сложа край на това изтезание, сънят продължава. Изглежда реален. Коко кимва, решил, че се е освободил завинаги от тежестта на угризенията.

Убеден съм, че ми изповяда историята за доноса единствено за да ме накара да повярвам колко много значи за него съпругата ми. Не защото се е разкаял. Или съзнанието му се е огъвало под тежестта на вината.

Приятелят си тръгва, прегърбен от проблеми, на които съвсем скоро ще намери решение. Оставам сам и се питам дали съществува надежден начин човек да изтрие от съзнанието си неприятните срещи и нежеланите признания. На горната земя това е пиянството. Безделието. Депресията. Кривването от правия път. Тук обаче нещата стоят различно. Тук не си в състояние да си прережеш вените. Или да скочиш от високо. Дори да го направиш, със сигурност ще продължаваш да си мъртъв. А в момента най-съкровено ми желание е да нехая за низостта на Коко. Да не давам пет пари за глупостта на Ира. Да не ми пука какво ще стане с Шефа.

Сигурно, ако бях жив и всички тези истини изскочеха пред мен, щях да извърша нещо недопустимо. Грозно. И непоправимо. Истински късмет е, че съм мъртъв. Този факт ще ме предпази от опасността да си

изцапам ръцете с кръв. Благодарение на тази даденост, сега ще продължавам да съм жертва, вместо да се разхождам с клеймото на убиец.

Опитах се да наместя кръста, но дървото остана килнато встрани. Приседнах върху влажната пръст и за първи път, откакто съм тук, си дадох сметка, че смъртта също има своите добри страни. Налага се просто да ги откриеш...

Почти съм убеден, че Шели е в течение на драмата, която се разиграва около мен, затова нямам никакво намерение да се правя на човек, когото са подминали житейските неволи. След като онова лицемерно нищожество Коко си тръгна, взех твърдото решение да гледам истината в очите. Не е лесно човек да предприеме подобна крачка, но пък е достойно.

Шели подава плахо глава зад храста от жасмин. Свеждам поглед и скъпата ми приятелка усеща, че съм на път да укротя гнева си.

— Разбра ли, взели са мерника на Писателя? — подхвърля тя с явното намерение да отклони разговора от неприятните въпроси, които породиха двете непредвидени посещения на гроба ми.

Повдигам рамене, за да покажа, че ми е все едно. Толкова проблеми се струпиха върху главата ми, че е направо неприлично да се възмувам от чуждите.

— И тук ли има цензура? — питам, за да покажа, че съм силна натура и с малко повече усилия съм в състояние да превъзмогна бедите, които ме сполетяха.

Шели клати глава.

— Оплакал се е, че тук не го зачитат...

— Какво е написал тук, че да го зачитат?

Шели ококорва светлите си очи. Не е очаквала такава откровена враждебност към представител на художествено-творческата интелигенция.

— И изобщо тези хора нямат ли мярка?

Събеседницата ми продължава да ме гледа удивено, явно убедена, че нападките ми към твореца са продиктувани от ударите, който преживях преди малко.

— Искат да са привилегирани при всяка власт. Да ги кичат с ордени и едните, и другите, и третите. Простосмъртните да им се кланят като на свещени чудовища. Да живеят като помазани, да обират лаврите, да раздават морални присъди. — Чувствам, че се задъхвам от възмущение.

— Може и да си прав — бърза да се съгласи Шели, защото вижда, че някаква неосъзната горест напирва в мен.

— Невъзвращенеца, мадам Фуска и Самоубиеца са създали комитет, който настоява за сваляне на доверието от Писателя — обяснява тя.

— Какво е направил? — питам без особен интерес, защото съм убеден, че въпросният писател едва ли е извършил нещо толкова низко, колкото хората от които съм бил заобиколен през целия си някогашен живот.

— Невъзвращенеца се е добрал до поверителна информация, от която ставало ясно, че Писателя е „тропал“ свои колеги пред службите. Фуска потвърдила информацията, допитвайки се до кристалната си сфера. Самоубиеца пък бил убеден, че дължи нерадостната си участ точно на мерзавци от ранга на Писателя.

Установявам, че обществената ангажираност е присъща на някои хора, независимо на коя земя се намират. Тази констатация ме радва, защото проумявам, че греховете не се плащат само там, отвъд линията на живота, но и тук, в света на сенките.

— Какво са намислили да правят с него? — питам с вял изблик на интерес.

— Предлагат да го обявим за низвергнат.

Давам си сметка, че наказанието е адекватно на престъплението. Ако и на горната земя хората бяха така справедливи в оценките си, както обитателите на гробището, светът отдавна щеше да се е изчистил от мъртви души като Писателя, Доносника, Железния пръст и Расиста.

— Какво ще кажеш? Да отидем да гласуваме, а?

Въздъхвам тежко и Шели разбира, че прегрешенията на никакъв Писател не са в състояние да стопят собствената ми мъка.

— Не бива да се тормозиш за онова, което ти наговориха ония двамата. Първо, изобщо не е ясно дали в твърденията им има и капчица истина. И второ...

Шели се затруднява да измисли второто. Докато я чакам да скалпи някакво прилично утешение за терзанията ми, си мисля, че едва ли някой удивително жив ще тръгне да ръси лъжи пред безспорно мъртъв. И защо ще го прави? Подобна постъпка е лишена от всякаква логика.

Шели е на път да осъзнае безсмислието на усилията си. Прегръща ме приятелски и слага глава върху рамото ми.

— Ти си прекрасен човек, Фил — изрича приглушено тя и ако не бях потопен в грубата реалност на събитията, които ме връхлетяха, можеше да се опитам да ѝ повярвам. Но след всичко, което научих през този следобед, осъзнавам, че намеренията ѝ да ме утеши с някоя добра дума са съвсем прозрачни.

— Не се тревожи, Фил. Ти имаш едно голямо предимство пред онези негодници.

Чудя се кое е то, но Шели не ме оставя за дълго да газя в догадки.

— Ти ще останеш вечно млад. Докато онези мерзавци ще остаряят, ще погрознеят, ще се сринат, ще заприличат на мумии...

Странно е двама мъртъвци да злорадстват, че живите един ден ще заприличат на мумии, но Шели като че ли е права.

— Ще станат противни, досадни същества, които всички ще отминават с презрение, докато ти ще останеш в представите като добър, великодушен, красив и справедлив.

Нито едно от тези определения със сигурност не е минавало през главата на колегите и близките ми. Почти съм убеден, че всички са мислили за мен като за слепец, който не вижда какво става под носа му. Като за кон с капаци, който не само мъкне цялата тежест на житейските проблеми, но и върви натам, накъдето го теглиш. Като за заблудена овца, която дори не се оплаква от съдбата си.

Клатя тъжно глава. Образът, който останалите са имали за мен няма нищо общо с портрета, който така красиво рисува скъпата ми приятелка.

— Ще видиш, че съвсем скоро жена ти ще дойде и ще се разкайва за постъпките си. Ще те моли да се върнеш, но ти ще останеш тук, при нас, нали Фил? Защото ние те обичаме и имаме нужда от теб...

Сцената как жена ми реве на гроба и ме ругае за всичките си неволи, изплува в съзнанието ми и ме накара да си пожелаая никога да не ставам свидетел на подобна развързка.

— Между другото, Видението намина насам.

Виждам как очите на Шели се разширяват от изненада.

— Какво иска?

— Помоли в полунощ да бъдеш на хълма.

Шели мига невярващо.

— Шегуваш се! — засмива се тя.

— Иска да й отнесеш бебето, което отмъкнахме вчера.

— Откъде накъде? Да не е нейно?

Почти съм сигурен, че Шели не е открила следите на бебето и в момента е в страхотно затруднение. Но милата ми приятелка трудно признава издънките си. Затова размахва възбудено тънките си ръце, без да откъсва настойчивия си поглед от лицето ми.

— Коя е тя, че ще ни казва какво да правим с бебето?

Въпросът е реторичен, но въпреки това се чувствам задължен да дам отговор:

— Представи си, че детето е нейно...

— Глупости, Фил! — Виждам, че съмнението се прокрадва в съзнанието на събеседницата ми. — Дори да си е въобразила, че е нейно, как ще го докаже? Има ли документи? Ще доведе ли свидетели?

Шели ме затрупва с въпроси, на които не съм в състояние да дам отговор.

— Ако ни обвинят в отвличане, нямам намерение да поемам и най-мизерна част от вината...

Шели чувства, че съм готов да я изоставя в най-критичния момент и сбръчква тънките си вежди.

— Така или иначе, бебето вече не е тук — отсича тя.

— Къде е, ако смея да попитам?

— Нямам представа — тръсва глава събеседницата ми.

Чудя се дали да се радвам от тази новина или да се тревожа.

— Не може да е избягало само, нали така? — подклаждам огъня в душата й.

— Някой го е откраднал, Фил... — кърши ръце събеседницата ми. — И колкото повече се ровя в случая по изчезването на малката, толкова повече у мен се затвърждава убеждението, че само противната Фуска е способна да извърши подобно злодеяние.

— Онази дърта вещица с усилие влачи краката си. За какво й е притрябвало да си натресе на главата и грижата за някакво ревящо новородено.

— Не се ли сещаш? — поглежда ме с укор Шели. — Направила го е, за да създаде впечатлението, че е спасила бебето от нас.

— Не е лошо все пак да отскочиш в полунощ на хълма и да обясниш на Видението как точно стоят нещата. Ако си убедена, че Фуска има пръст в тая работа, изпрати Видението при нея. Ако не искаш да ни забъркваш в повече интриги, не откривай повече фронтове. И без това вече сме на нож с Железния пръст, Кварталния, Полковника, Доносника и Капитан Малина.

Шели тръска глава.

— Цялата тая паплач трябва да свикне с мисълта, че тук никой не дава пет пари за някогашните им постове, рангове и звания. Тук всички сме свободни. Освен това сме равни, както никога не бихме могли да бъдем в онзи живот. Няма началници и подчинени. Няма привилегировани и аутсайдери. И богаташът, и просякът, притежават само два метра площ и нито сантиметър повече.

Наблюденията ми разкриват точно обратното, но в момента нямам желание да споря с Шели.

Забивам поглед в пръстта, но усещам, че Шели няма търпение да хвърли пред очите ми някоя от нейните бързовъзпламеняващи се бомби.

— От утре ще имаме нов съсед — изрича със светнал поглед тя. Привежда се към рамото ми, оглежда се и изрича шепнешком:

— Милионер при това.

— Няма ли гробище за милионери? — питам чистосърдечно, защото ми се вижда страшно нелепо в живота тези хора да населяват други планети, а тук да делим местата в парцела.

— Няма, Фил — изрича със задоволство приятелката ми.

— Ти как разбра кой е новият наемател?

— Видях гробарите да потриват доволно ръце. Убедени са, че в ковчега ще открият ценни вещи.

Лошото при богатите е именно това, че и на онзи свят, и на този, винаги стават обект на внимание. И там, и тук вечно трябва да се притесняват да не ги оберат, да не ги измамат, да не ги очистят.

— Нека доживеем до утре. Когато дойде новият, ще ми мислим... — изричам мъдро, за да подсказва на Шели, че опасността изобщо не е отминала. Наоколо гъмжи от типове, които размахват карабини и пищащи. Освен това, приятелката ми я чака среща в тъмна доба на върха на хълма. Изобщо не е ясно как ще приключи сблъсъкът

с Видението. И дали Шели ще успее да убеди прозрачната прелест, че няма нищо общо с отвличането на бебето.

— Не съм длъжна да се явявам на съмнителни срещи — тропва с крак Шели и разбирам, че идващата нощ се очертава да е трудна.

— Какво си представя онази важна особа? Че ръководя детективска агенция?

Примигвам, защото виждам, че Шели е удивена от собствения си проблясък.

— Дали пък, Фил — изрича дяволито тя, прехапвайки долната си устна, — дали пък да не открием една детективска агенция? Представи си само колко хубаво звучи: „Гробищна агенция *Покойници от Нашвил*“. Сам се убеждаваш колко сме опитни в тази дейност. — Шели ме гледа упорито и очаква да изпъча гърди, погъделичкан от ласкателствата, с които ме засипва. Аз обаче съм вторачил в нея празен поглед, защото не мога да повярвам, че е на път да ме въвлече в поредната си пакост.

— Не скъпа, не — махам поривисто с ръка. — Избий си го от главата! Наоколо гъмжи от професионални преследвачи, нещатни ченгета, доброволни доносници и окичени със звания стари кучета. С теб сме само жалки аматьори на фона на тази богата човешка фауна.

— Не си прав, Фил — гледа ме със смесица от укор и разочарование приятелката ми. — С теб сме невероятен тандем. Като начало ти предлагам да разровим до дъно тайната на Живия.

— Нали научи как стоят нещата, какво повече искаш да търсим? Шели ме поглежда със снизхождение.

— Трябва да стигнем до края. По-точно до началото на измамата. Да открием подтика.

Изобщо не ме влече да надничам в чуждите Авлиеве обори. Имам си и свои.

— След това ще се заемем с младата вдовица. Изключено е да не крие някоя кирлива риза под скъпия костюм.

Шели вдига честните си невинни очи към небето.

— После идва ред на Милионера. Колко ли тъмни сделчици е извършил в онзи живот?

Човекът още не е стъпил на гробището, а вече му кроим шапката.

— По някое време ще се заемем и с Доносника. Представи си каква тиня ще изскочи оттам!

Изобщо не искам да си го представям.

— Тайната на Видението също не е за пренебрегване. Да не говорим за пристъпите на гняв на Полковника.

Докато Шели свива пръсти и брои на колко хора ще разровим безцеремонно житието, си мисля, че трябва на всяка цена да убедя прелестната си събеседница, че това, което е намислила, е удивително неразумно. Неетично. И крайно опасно.

— За какво ни е притрябвало да си цапаме ръцете с толкова много мътилка? — питам с надеждата да влея малко разум в главата на спътницата ми.

— Ще го направим, за да помогнем на справедливостта да възтържествува — отсича тя.

Въпреки трогателното благородство на подбудите, ми е трудно да намеря мястото си в сценария на Шели. Никога не съм се интересувал от чуждите неволи. Свикнал съм да гледам единствено в собствената си паница. Това поведение ми разреши да живея достойно цели четиридесет и шест години.

— Представяш ли си какво ще изскочи от краткото минало на онзи симпатяга, Плашилото? — гледа ме със светнал от възбуда поглед Шели.

— Не е ли по-етично да оставим мъртвите да почиват в мир? — питам малко грубо, за да я откъсна от плановете, които зреят в главата ѝ.

Шели ококорва очи.

— Ти съвсем си превъртял, Фил! Какъв мир виждаш в лудницата наоколо?

Май е права. Наоколо не царува мир. Не витае всепроникващо спокойствие. Дните и нощите не тънат в тишина.

— Не е наша работа да оправяме света. С това, което си намислила, конфликтите ще се изострят. Страстите ще се нагорещят. Справедливостта, за която мечтаеш, ще се превърне в грозен знак на отмъщения, злонамереност и закъснял реванш.

Шели цупи бледите си устни.

— Не ми харесва, когато робуваш на предразсъдъци.

— На мен пък не ми харесва да ни гонят Железни пръсти, Доносници, Капитанки, Плашила и Вещици.

— Когато жена ти дойде на гроба, ще ме молиш да се захванем с работата, която ти предлагам, но тогава няма да имам желание. Ще осъзнаеш колко лекомислено си постъпил, като си отблъснал предложението ми.

Не се стряскам от пророчествата на Шели, защото не съм убеден, че на жена ми изобщо ще ѝ хрумне да идва тук. Пък и защо ще го прави? Вече не съм ѝ нужен за нищо.

С тази утешителна мисъл се запътвам към неслегналия си гроб. Шели може да говори каквото си иска. Да ме изнудва. Да ми извива ръцете. Да ме притиска до стената. Няма да се поддам на натиска. Защото съм свикнал да живея в мир със себе си. И с околните. След последните разкрития обаче не е ясно дали е трябвало да бъда такъв заклет миролюбец. Но вече е късно да се променям. Вече е късно за всичко. Дори за тъжни равносметки.

Мразя пророчествата на Шели да се оказват верни. Не си водя дневник, затова и нямам точна представа как тече времето тук. Но съм убеден, че не е изминала и седмица от мига, в който Коко ми разкри каква лъжа е бил животът ми и ето, най-неочаквано на гроба цъфва Ира. Точно както предвиди умницата Шели. Единствената разлика е, че съпругата ми изобщо няма вид на разкаяла се блудница. Напротив, от далече личи, че се е напушила и е сърдита на целия свят.

Чудя се дали да не се измъкна на пръсти и да я оставя да си излее гнева на воля, но решавам, че не е зле, все пак, да чуя какво я води насам.

Вихра присяда на ръба на пейката и пали цигара. Изобщо не ѝ минава през ума да намести кръста, който верният ми приятел изрита в пристъп на злоба. Или да събере сухите клони и листата, които зариват гроба.

Вихра се изправя и започва да ръкомаха, преди от устата ѝ да е излязъл и звук. Бясна е за нещо, което няма търпение да сподели с мен.

— Винаги съм ти казвала, че не умееш да подбиращ приятелите си...

Това е може би единственото обвинение, което не съм очаквал да чуя от любимата си.

— Откъде го изкопа този простак Коко? И как за четиридесет години не ти мина през ума да го разкараш?

Ира мачка цигарата и огънчето опарва пръстите ѝ.

— Само като му видиш физиономията, веднага разбираш, че рано или късно този тип ще започне да създава проблеми...

От всичко изречено дотук схващам, че Коко май си е удържал на обещанието. И се е погрижил да вгорчи живота на благоверната ми.

— Още не ми го побира акъла как му хрумна да извърши подобна нелепост!

Нямам представа какво точно е направил Коко, но по изражението върху лицето на жена ми разбирам, че е нещо неочаквано. И грозно според собствените ѝ представи за красота.

— Да знаеш, че ще го съдя. Пред тебе номерата му минаваха, но аз не съм мекотело като теб.

Ира стъпква цигарата с настървение.

— Това, което извърши твоят приятел, е равностойно на престъпление.

Опитвам се да си представя какво толкова може да е свършил добрякът Коко, че да доведе милата Вихра до ръба на нервна криза.

— Сега на всичкото отгоре се опитва и да ме изнудва. Щял да разкаже всичко на сина ти.

Споменаването на детето ме кара да следя по-съсредоточено излиянията на благоверната ми.

— Ако действително го направи, ще го удуша със собствените си ръце, да знаеш. Изобщо няма да се церемоня. А след това ще го изпратя при теб да си правите компания. И без това през всичките тези години чудесно се разбирахте вие двамата...

Долавям злъч и се напругам да подредя парчетата. Доколкото схващам, Коко е решил да разкрие пред децата авантюрата с майка им. Противен ход, няма съмнение, но пък и Вихра е трябвало да помисли за това по-рано, когато се е хвърляла в леглото на приятеля ми.

— Говорих с адвоката. Постъпката му попада под ударите на закона. Въпреки че вместо закона, предпочитам да попадне в моите ръце. Няма да му оставя време да изрече и една молитва наум.

Настървението на любимата ми ме притеснява не на шега.

— Негодникът не е имал нито юридическо, нито морално право да забърква детето в тази история.

В никакъв случай не искам да поемам защитата на мерзавеца Коко, но може би не е зле да намекна пред любимата си, че вероятно човекът е решил просто да я попритисне до стената. За да я откаже от намерението да заживее под един покрив с червей като Шефа.

— Представяш ли си какво може да се случи, ако на онзи твой приятел му хрумне да каже истината на сина ти? Бебо ще изпадне в депресия. Може да посегне към наркотиците. Не е изключено да се опита дори да си причини нещо непоправимо.

Вихра притежава рядката способност да ме стряска с предчувствията си. Бебо вече е голямо момче. Живее в реалния свят. Едва ли ще е толкова потресен от разкритието, че майка му е била любовница на най-добрия приятел на баща му. Не, Бебо е мъжко

момче и притежава здрав разум. Някаква блудкава любовна интрига не би разтърсила из основи душевния му свят, както се опитва да ме убеди майка му.

— Можеш ли да ми обясниш защо на онзи малоумник му хрумна да вади скелети от гардероба след цели дванадесет години?

Мога, разбира се. Писнало му е да го правят на идиот.

— Не! — Вихра тръска нервно глава. — Бебо не би понесъл мисълта, че онзи нещастен кретен е негов баща...

Тук вече нишката се къса и губи от погледа ми.

— Бебо винаги е бил твърде привързан към теб...

Чувствам, че Вихра е на път да се разплаче. Не от умиление заради привързаността на сина си към един мъртвец, а поради безсилието си да овладее ситуацията.

Тя спира на крачка от гроба и се вторачва в килнатия кръст.

— Искам да знаеш, че на мен също ми дойде като гръм от ясно небе — гледа ме строго тя, готова да ме смъмри, ако си помисля, че през всичките тези години съвсем съзнателно ми е замазвала очите с лъжите си.

— Трябваше да не допускаш онази отрепка да припарва в дома ни. Твой дълг беше да защитиш семейството ни. Ако беше малко по-прозорлив и отговорен, сега нямаше да сме изправени пред такъв чудовищен проблем.

Вихра наистина се разплаква. От гняв. От безсилие. От безпомощност. Сърдита ми е, че не отговарям на обвиненията и не сме в състояние да спретнем един подобаващ на случая скандал.

— Можеш ли да ми кажеш какво ще правим сега? — пита настойчиво тя, като спира да тресе раменете си и в миг сълзите ѝ пресъхват.

— Както сам се досещаш, не ми остава друго, освен да го убия. — Вихра вирва дългия си нос и се вторачва в някаква далечна точка. — Няма да допусна някакъв откачен да разруши семейството ни.

Може би трябва да ѝ напомня, че инцидентът на магистралата свърши тази работа преди откачения.

— Някоя истинска майка не би допуснала детето ѝ да се окаже в епицентъра на подобна драма. Да не говорим, че твоят Коко си е научил да провали и брака ми с Вълчо.

Давам си сметка, че гальовното Вълчо пасва идеално на цялата гротескност на ситуацията. По-подходящо обръщение милата Вихра едва ли е в състояние да даде на своя бъдещ любим.

— Вълчо ти е говорил за намеренията ни — привежда се над кръста съпругата ми. — Изглежда сериозен човек. Внимателен и грижовен.

Чудя се дали пък жена ми не е сляпа. Шефа е всичко друго, само не и внимателен и грижовен глава на семейство, какъвто се опитва да го изкара скъпата Вихра.

— Децата го приемат добре. С Бебо тези дни ходиха на излет в планината.

Какви ли не чудеса прави любовта! Шефът е човек, който през последните петнадесет години не си е мърдал задника от дебелия кожен фотьойл в кабинета. И същият този търтей в един момент става планинар. И то, за да направи добро впечатление на милата Вихра!

— Другата неделя ще води Бебо и сестра му на цирк.

Това намерение отговаря напълно на ситуацията, в която се намираме.

— Какво? — гледа му неодобрително съпругата ми, предусетила посоката на мислите, които се въртят в главата ми. — Вълчо е търпелив, отзивчив, разбран и отстъпчив. С него можеш да си спокоен. Знаеш, че няма да ти свърти някой мръсен номер, като онова нищожество, приятелят ти. Освен това ще е прекрасен баща на децата ти.

Вълчо е най-тъпото, инатливото и неотстъпчиво магаре, което съм срещал. Колкото до децата ми, само допреди няколко дни, горките, бяха сираци без баща. И сега, изведнъж, кандидатите за тази роля са на път да се хванат за гушите.

Вихра оправя размазания си грим и тръска делово глава.

— Остави сега Вълчо. Дай да видим какво ще правим с онзи идиот Коко!

Понеже не откликвам на молбата ѝ с никакви практически и уместни предложения, Вихра се оглежда неспокойно и се надвесва ниско над гроба.

— Ти... не можеш ли да помогнеш?

Не разбирам за какво намеква. Когато мисълта ми най-после се завърта на бавни обороти, започвам да проумявам пъкления план,

който зрее в главата на любимата ми.

— Твой дълг е да ни отървеш от онази напаст... — Вихра се оглежда отново и снишава глас. — В този живот не успя да свършиш нищо полезно, поне го направи сега.

След това благоверната ми изпада в убийствени подробности около замисъла:

— Ще го изпратя тук, при теб. Ще измисля някакъв повод. Когато негодникът дойде, ти ще се погрижиш да не ни досажда повече...

Почти съм сигурен, че съм схванал правилно намеренията на скъпата Вихра. Без съмнение съпругата ми ми предлага да видя сметката на човека, който е баща на сина ѝ и ѝ пречи да се омъжи за Вълчо, който пък напират да стане баща и на дъщеря ѝ.

Откъдето и да го погледне човек, историята изглежда доста заплетена. Да не говорим, че тапирът Вълчо не дава пет пари нито за децата ми, нито за благоверната ми. Жена му го е изритала от апартамента и Вълчо търси колиба, където да се прислони. И каква по-подходяща възможност от още неизстиналото ми място в къщата.

— Виж какво! — тропва с крак Вихра, защото усеща, че прекалено дълго обмислям плана. — За малко не уби един нещастник на магистралата. Нищо не ти пречи да издебнеш кретена Коко в гръб и да стовариш върху главата му някоя тухла. Или някой камък. Или парче от мрамор. На сметицето се въргалят какви ли не тежки предмети. Никой няма да заподозре. На гробицето стават какви ли не неща. Пък и да заподозре, не могат да ти направят нищо, нали така? Докато мен ще ме бутнат зад решетките заради един откачен. Децата ти ще останат пълни сираци. Бедни, гладни, отритнати от обществото.

Картината, която рисува съпругата ми, е нерадостна, но това не означава, че трябва да играя по свирката ѝ. Истината е, че Вихра обича сина си и би направила всичко, което е по силите ѝ, за да му спести разкритията около тъмното минало на произхода му. Въпреки самоотвержената си готовност да спаси семейството или поне онази част от него, която е останала, Вихра не иска да си цапа ръцете. Затова е решила да прехвърли мръсната работа на мен. Убедена е, че на мен повече от това, което вече ми причиниха, никой нищо не може да ми направи. Защо тогава да рискува бъдещето си? Своето и това на идилията с Вълчо?

— Длъжен си да го направиш, Филипе! — не се отказва от пагубните си намерения Вихра. — Бебо е прекалено чувствителен. Няма да оцелее след лавината от разкрития, в която се опитва да ни въвлече онзи ненормалник. Дъщеря ти също е с лабилна психика. В знак на протест може да реши да стане проститутка. Сам разбираш, че няма да мога да се омъжа за Вълчо, ако Бебо превърти и Чани стане проститутка.

Вихра хвърля с кофи чернилка върху пейзажа с явното намерение да ме накара да стана убиец. За децата си съм готов на всичко. Дори да видя сметката на нищожество като верния ми приятел Коко. Но надушвам, че нещо в цялата история намирисва на зле скроена измама. Усещам, че Вихра се вълнува не толкова от разклатения душевен свят на децата, колкото от своето светло бъдеше с Вълчо. А това определено не е повод да извърша престъпление.

Не обещавам нищо и Вихра е готова да се нахвърли със зъби и нокти върху мен.

— Ако не го направиш, няма да ти го простя, да знаеш — заканва се тя.

Усеща, че се колебае и решава да увеличи натиска.

— Винаги си бил нерешителен. Време е да извършиш нещо героично. За да спечелиш уважението ни. И да се издигнеш в собствените си очи.

Точно това смятам да направя. Да извърша нещо героично. Като начало смятам да разкарам коварната Вихра от гроба си.

— Страхувам се и за друго — признава след дълго напрегнато мълчание съпругата ми. — Твоят Коко е полудял. Като нищо ще причака Вълчо в тъмното и да му причини нещо лошо.

Давам си сметка, че това би било идеалното решение на всичките ни проблеми. Двамата негодници си разчистват сметките и оставят семейството ми на мира. А мен ме лишават от удоволствието да живея с клеймото на убиец.

— Не искаш децата ти да останат за втори път сираци, нали така? — изрича назидателно Вихра.

Тежка участ, наистина, но съм убеден, че Бебо и Чани ще преглътнат по-лесно загубата на втория си натресъл се в къщата им баща, отколкото присъствието му в дома им през следващите двадесет години.

— Не се слушвай, Филипе! Докато си гризеш ноктите и се чудиш какво да правиш, онзи може да е извършил вече някоя глупост.

Ако Коко свети маслото на Вълчо, това със сигурност ще е най-умната постъпка в живота му.

— От онзи негодник всичко може да се очаква. След като зад гърба ми направи тест на детето и сега ми размахва под носа някаква хартийка с явното намерение да вгорчи живота ми! А ти се спотайваш тук и не даваш пет пари за последствията.

За това вече не е права. Откакто близките ми хора проявиха добрината да ми отворят очите, започнах да се тревожа. Вярно, направиха го след като вече съм мъртъв, но както казват хората: „По-добре късно, отколкото още по-късно“. Въпреки че в момента съм сериозно разколебан относно разколебан относно житейската правдивост на тази философия и като че ли предпочитам да се придържам към максимата: „По-добре никога, отколкото късно“.

— Представи си Коко да види сметката на шефа ти. Знаеш какви разногласия имахте с Вълко. Никога не сте се разбирали. Ще ти бъде ли приятно началникът ти да дойде тук и вместо с най-добрия си приятел да прекарваш времето си в компанията на шефа си.

Не мога да си кривя душата, Вихра е прозорлива жена. Освен това проявява трогателна грижа за мен, каквато не съм забелязал, докато бях жив.

Тъкмо се готвя да ѝ засвидетелствам предаността си и да обявя, че ще съм покорен роб на долните ѝ желания и низките ѝ страсти, когато отнякъде изскача Шели. Приятелката ми ме гледа с укор, след това ме дърпа за ръкава.

— Не виждаш ли, че иска да те употреби за долните си цели? — шепне тя и Вихра се оглежда, сякаш усетила нежеланото присъствие на невидим съперник.

— Остави я да се оправя сама! — съветва ме Шели и ме тегли далече от напастта, наречена законна съпруга.

— Ела! Имаме важна работа! — побутва ме към мраморната гробница приятелката ми.

Това място ми навява мрачни спомени. Тук се сблъсках за първи път с Железния пръст. Тук срещнах и вещицата Фуска. Тук се развихри пукотевницата между старите и новите обитатели на парцела. Всички драматични събития в задгробния ми живот са свързани с това място.

— Довечера ще отидеш да предадеш бебето на Видението — изрича властно Шели и по тона ѝ разбирам, че не очаква възражения.

— Намери ли го? — питам и се изненадвам как съм в състояние да мисля за съдбата на чуждите деца, когато моите собствени ги грози опасност.

— Остави подробностите, съсредоточи се върху същността на задачата.

Поемам дълбока глътка въздух. Същността е да оцелеем. И на тази земя, и на онази, от която пристигаме. Там не се справих много добре със задачата. Вихра май е права. Заминаването ми в задгробния свят докара куп проблеми на семейството ми. Тук пък попаднах в нежните лапи на Шели. И както става ясно, отново плувам в забранени води. Едва ли ще оцелея. Но пък хубавото тук е, че няма на кого да навредя.

Шели хвърля бърз поглед през рамо и вижда как Вихра размахва безпомощно ръце, подгонена от рояк жужащи насекоми.

— Това ще ѝ е за урок — изрича под носа си приятелката ми и възвръща предишното си делово изражение.

Изкушавам се да ѝ доверя, че скъпата Вихра не си учи уроците, затова сега сме на този хал.

— Не се хващай на въдицата ѝ! — стрелва ме с изпитателен поглед събеседницата ми. Кимам неопределено, защото наистина не съм наясно дали трябва да отстраня негодникът Коко от житейския път на семейството ми, както настоява съпругата ми, или е по-разумно с Шефа сами да уредят тази сметка.

— Има и още нещо — подхвърля уж между другото Шели и някакъв вътрешен глас ми подсказва, че това нещо със сигурност ще ме захвърли в още по-дълбоки води.

— Докато ти ближеше рани след погрома, научих ужасяваща тайна.

Не искам да ме посвещаваш в нея, скъпа, и без това около мен са се завихрили едни тайни, които се чудя откъде изплуваха и как да ги заровя отново там, откъдето изскочиха.

— Виждаш ли го онзи — сръгва ме Шели и сочи с глава мъж на около четиридесет, който сменя водата във вазата на изрядно поддържан гроб.

— Идва тук почти всеки ден — изричам вяло, защото не искам да знам нищо повече за човека на чешмата.

— Голяма драма! — въздиша Шели и клати глава.

— Какво е станало?

— По-скоро питай какво не е станало...

Този отговор определено ме подтиква да поразчопля драмата, за която спомена събеседницата ми.

Шели усеща, че тръпна от нетърпение да науча нещо повече за онзи с вазата и се привежда към рамото ми.

— Идва тук при свой близък...

— Видях снимката, но не съм го срещал. Млад мъж на неговата възраст. Доста си приличат. Братя ли са?

Шели клати глава и мълчи, за да ме подържи още малко в напрежение. Вероятно си въобразява, че по този начин ще увеличи ефекта от разкритието.

— Онзи, в гроба, има жена и две деца...

Кимам и притаявам дъх. Най-вероятно ще ми довери, че този е приятелят на семейството, който е баща поне на едното дете и се е постарал да отстрани мъртвеца, за да си осигури бъдеще с жена му. Знам го вече този сценарий. Ако действително историята звучи така, то поне няма да съм единственият с подобна съдба на гробището.

— Зная какво си мислиш, но не е това — изрича с нескрито задоволство Шели. Съжалявам, че ще попаря очакването ти, но продължението не е толкова банално, колкото твоето.

Повдигам рамене. Изобщо не се старая да вляза в класацията за най-разтърсващо продължение на житейската история в лабиринтите на смъртта.

— Тези двамата — шепти Шели и се привеждам, за да чувам всяка нейна дума, — тези двамата не са нито братя, нито съперници.

Това вече го разбрахме. Поглеждам я нетърпеливо, защото имам чувството, че прекалява със съспенса.

— Какви са тогава? — изричам припряно.

Върху бледите устни на Шели заиграва усмивка.

— Любовници! — разкрива приятелката ми и се наслаждава на объркването ми.

Първата мисъл, която минава през главата ми е, че през тези няколко безкрайни дни и нощи, докато ближех рани, както се изрази

милата Шели, приятелката ми изобщо не си е губила времето. Не е изключено вече да е отворила и онази бленувана детективска агенция и да е обслужила първите клиенти.

— Представи си, Фил, трябвало е да се крият в продължение на цели двадесет години! Незавидна участ.

— Защо, след като са били толкова привързани един към друг, онзи в гроба си е взел булка и се е погрижил да ѝ направи две деца?

— Едното е на брат му — бърза да ме просветли Шели.

Ето че все пак част от историята се припокрива с моята. Явно това е съдбата на мъжа. Да не знае кой друг се бърка в делата на семейството.

— Колкото до това защо са се крили, отговорът е прост. Заради предразсъдъците. За да избегнат общественото порицание. Клеймото на белязания като различен. Като човек, който не се вписва в нормите.

Виждам, че Шели започва да развява и друго знаме. На свободата във всичките ѝ проявления. Засега ще я оставя да се прави на бунтар, защото усещам, че превъплъщението ѝ допада.

Любовникът се връща на гроба и поставя внимателно в гранитната ваза букет орхидеи. Гледката е трогателна, но имам да мисля за Коко, за сина си, който не е мой, но пък е привързан към мен и трябва да се погрижа да не посегне към наркотиците. За дъщеря си, която засега е моя, но пък може да започне да продава тялото си в знак на протест срещу обратите в живота на семейството. За бебето на Шели, за заплахите на Доносника, за ултиматума на Видението, за гнева на Железния пръст, за рева на Полковника.

— Слушай, Фил! Жена ти си тръгна и една ли ще намине отново в близките месеци, да не кажа и години. Ще изпрати двама гробари да ти поставят плочата и всичко ще свърши дотам. Няма защо да мислиш повече за онази блудкава история с Коко и Вълко. Мен ако питаш, съпругата ти изглежда доста оправна жена. Ако пред нея се открие по-добра възможност, ще бие шута и на приятеля ти, и на шефа, без изобщо да ѝ мигне окото. Така че предлагам оттук нататък да не се мяташ като грешен дявол в гроба. Да не превърташ из главата си всички минали случки и събития. Да не провеждаш със себе си непроведени разговори. Там, горе, всички се оправят по един или друг начин. В един момент започват да нехаят за нас. Някои нехаят и още

докато сме били при тях. Така че престани да се самоизтезаваш, защото упражнението е много изтощително и не води до никъде.

Гледам в напуканата пръст и си мисля, че сигурно е права. Но съм свикнал да се грижа за околните. Човек трудно изневерява на природата си. Дори, когато е мъртъв.

Както отбеляза всезнаещата Шели, хубавото на това място е, че тук не остаряваш. Не се събуждаш със страха, че ще откриеш в огледалото как бръчките са станали по-дълбоки, а по слепоочията са се нароили нови снопове бяла коса. Тук дори след столетия не се превръщаш в мумия, а оставаш вечно на четиридесет и шест.

Тази нощ ме очаква изпитание. Да открадна бебето от леговището на мадам Фуска и да го предам на Видението. Не зная защо Шели реши, че съм най-подходящият мъртвец за тази работа, но така или иначе, поех ангажимента и ще се наложи да го изпълня, каквито и да са последствията от тази авантюра.

Луната се е притаила зад разпокъсан облак, така че наоколо не е съвсем тъмно. Ако сребристият кръг изплува, гробището ще се разстеле пред очите ми като на длан. Това ще улесни задачата ми, но от друга страна ще изглеждам като насекомо, осветено от неонов лъч.

Подготовката за акцията е повече от плачевна. Не разполагам нито с карта на района, нито с какъвто и да е ориентир. В бързината Шели забрави да ми набути в ръцете и някоя от онези гърмящи играчки, които има навика да размахва в критични моменти. Не че ще насоча пистолет към главата на мъртвец, но не бих имал нищо против да чувствам оръжието близо до тялото си. Просто така, за сигурност и авторитет.

Не съм наясно и защо трябва да давам бебето на Видението. Вярно, компанията на мадам Фуска не е най-доброто общество за едно новородено, но не можем вечно да си прехвърляме кречеталото от едни ръце в други. Трябва да го върнем там, където му е мястото. И където близките ще си го търсят.

Прокрадвам се между сенките. Притичвам безшумно между гранитните плочи и се моля някой разярен мъртвец да не изреве, че нарушавам покоя му.

Дочувам хрипливо хъркане и отстъпвам назад. Изчаквам три секунди, докато събера смелост и доближавам на пръсти гроба на Мадам Фуска. Съзирам в тъмното стелещата се върху пътеката

парцалива роба на гадателката и искрено се надявам хъркането да излиза от нейната уста.

Надничам зад плочата. Както винаги, информацията на Шели е точна. Бебето лежи, захвърлено върху пръстта, а гадателката е проснала дебелото си тяло върху гроба и хърка непробудно.

Първата мисъл, която избуява в главата ми при тази гледка е, че трябва незабавно да грабна новороденото, преди Фуска да се обърне и да го задуши с мощното си туловище. Посягам към бебето новороденото и в същия миг дочувам прашене на сухи клони. Обръщам стреснатата глава и съзирам зад гърба си сянката на капитан Малина.

Точно тази среща Шели със сигурност не е предвидила в плана за вечерта.

— Какви ги вършиш пак в тази тъмна доба, приятел? — пита с ледени нотки в гласа Капитанът.

Отдръпвам предвидливо ръката си и се моля бебето да не ревне с пълно гърло, защото освен Малина, на мястото на похищението ще долетят още куп любопитни натрапници.

— С теб имахме уговорка — измерва ме от глава до пети Капитанът и впива в лицето ми малките си зловни очи.

— Каква уговорка? — питам като страдащ от тежка амнезия.

— Не се прави на идиот. Още миналата седмица трябваше да си притичал в кабинета ми и да си ми разказал историята от начало до край.

— Коя история? — Този път изобщо не се правя на невменяем, а съм пределно искрен в неведението си.

Капитан Малина вдишва бавно влажния нощен въздух и почти съм убеден, че в следващия миг ще ме захвърли с един удар в калта.

Точат се няколко мъчителни секунди, през които не се случва нищо драматично и през които се чудя защо бебето не изпита възможностите на гласните си струни, след като вижда, че съм в беда.

Съзирам как изведнъж Капитанът опулва очи и се визира в нещо, което по всяка вероятност изскача зад гърба ми. Не смея да се обърна, за да не предизвикам неблагоприятен развой на събитията.

— Ти коя си? — долита над рамото ми глас и се опитвам да отгатна дали новодошлият е от отбора на добрите или е решил да играе с лошите.

— А ти кой си? — атакува с контравъпрос Малина.

— Не ти влиза в работата кой съм... — Нямам представа кой се е изпъчил зад гърба ми, но изпитвам несъзнателна симпатия към мъртвеца, който дръзва да се озъби на капитанката.

— Всичко, което става на това място, ми влиза в работата, ясно ли е? — пита заплашително Малина и докато чакам следващия ход на непознатия, виждам как дебелия, подут от подагра крак на Мадам Фуска се размърдва под дрипавата дреха.

— Шшшт! Ще събудите вещицата! — смъмрям Малина и събеседника ѝ. Капитанът ми хвърля поглед, от който става ясно, че изобщо не ѝ пука за вещицата.

— Остави човека на мира! — разнася се дрезгавият глас на непознатия и за първи път си давам сметка, че този авторитетен, дълбок, малко груб, но за сметка на това пък толкова приятен тембър ми е познат. Извърщам колебливо глава и съзирам само на крачка зад гърба си внушителната фигура на Плашилото.

Точно този младеж ми е необходим в схватката с Малина. За понадежден съюзник едва ли бих могъл да си мечтая в този момент.

— Пръждосвай се оттук, преди да съм изгубил търпение! — нарежда Плашилото и едва сега забелязвам, че Шели е удържала на думата си и го е пременила в раздърпани дрипи, като вероятно е получила в резултат от размяна със скъпия марков костюм на Плашилото.

Младежът зад гърба ми бърка под увисналата дреха и понеже съм сигурен какво ще измъкне оттам, веднага си давам сметка, че ако Малина е достатъчно бърза и отвърне на удара, главата ми ще се окаже между две димящи дула. А това е възможно най-неудачното място за една незащитена мъртвешка глава.

Малина наистина вади от сакото къс женски пистолет, който проблясва заплашително на лунната светлина.

— Чакайте! — Толкова се стряскам, когато чувам собствения си глас в царящата наоколо тишина, че оставам няколко секунди с вдигнати към небето ръце като покосен от гръм.

— Можем да решим конфликта по мирен път — изричам вече по-плахо, защото осъзнавам, че ролята на миротвореца не е моето амплоа.

— Не можем — отсича Плашилото и дълбоко в себе си съм благодарен на твърдоглавието му. Защото капитанката има нужда от един добър урок. След като не го е получила на онзи свят, то няма да е зле да си окачи една обица на ухото на този.

— Приятел, ти се прибирай, ние с госпожата ще си изясним отношенията насаме.

Чувствам тежката длан на Плашилото върху крехкото си рамо и разбирам, че инцидентният ми закрилник не иска да съм първата жертва в конфликта.

Точно в този момент се сещам, че мисията ми не е приключила и Шели ще ме убие, ако се върна с позорно наведена глава. Затова събирам цялата смелост, която е останала у мен, и въпреки че ситуацията е твърде критична, изричам на педя от ухото на Плашилото:

— Налага се да взема онова бебе там. — Соча с глава към гроба на Фуска и докато се опомня, Плашилото протяга мощната си ръка, сграбчва бебето и ми го подава като пощенска пратка. Поемам новороденото като пакет, от който човек иска да се отърве по най-бързия начин и се чудя дали да хукна към върха на хълма, където Шели ми чукна среща с Видението, или да се опитам да се движа бавно, за да не привличам вниманието.

Правя колебливо няколко крачки, след което ускорявам ход и се улавям, че почти препускам нагоре по склона.

В каква каша ме забърка, скъпа моя Шели? И ще мога ли да се върна жив или поне по-малко мъртъв в своя пресен гроб?

Катеря баира, без да си поемам дъх. Спирам, защото сърцето ми е на път да се пръсне и тогава забелязвам, че бебето ме наблюдава с поглед, изпълнен с благодарност, задето го измъкнах от ноктите на Фуска. И задето му спестих пукотевицата, която със сигурност тече долу, в подножието на хълма.

До върха ме чака немалко път, но след като изкатеря проклетия склон, ще се върна на гроба, ще закача върху кръста един надпис „Моля, никой да не ме безпокои!“, ще се просна върху пръстта и няма да разреши на когото и да било да наруши покоя ми поне в следващите десет часа.

Мечтата за това, което ми предстои, когато се отърва от грижата за бебето, ме зарежда с енергия и поемам с нови сили към върха.

Толкова съм близо до необятната небесна шир, че ако повдигна ръка, ще докосна облаците. Не се поддавам на изкушението да пипна облака над главата ми, защото ме е страх, че ще изтърва новороденото.

В миг усещам хлад. Въздухът наоколо се раздвижва и съзирам на фона на оловния небосклон изящната фигура на Видението да се рее в нощната синева. Спирам да се насладя на гледката. Видението се спуска към мен като граблива птица и изтръгва новороденото от ръцете ми. След това забравя напълно за съществуването ми и се вторачва в лицето на малката със смесица от загриженост и умиление.

— Благодаря ти, Фил — изрича красавицата, без да ме поглежда.

Кимам и се готвя да си вървя. И докато се чудя какъв заобиколен път да избира, за да не попадна между куршумите на Плашилото и Малина, гласът на Видението ме кара да се закова на място.

— Ти си благороден човек, Фил...

Напоследък слушам само, че съм дребна душа, която се спотайва, когато трябва да спаси семейството си. Че съм непоправим егоист. Безотговорен тип, оставил близките си на произвола на съдбата. Глупак, който близо половин век е живял като слепец. Лентяй, който се излежава на гробището, докато семейството му изживява криза. Нищожество, което не е способно дори да убие приятеля си, за да осигури на съпругата и децата си светло бъдеще. Много от тези неща съм ги чувал и преди да се преселя в гробището.

Думите на Видението ме карат да се замисля коя от двете, красавицата насреща или жена ми, изрича големите лъжи. Коя ми замазва очите и не ми разрешава да зърна истината в най-чистия ѝ вид.

— Без теб никога нямаше да намеря това съкровище, Фил.

Видението изрича задъхано името ми и чувствам как краката ми започват да омекват.

Когато се отърсвам от усещането, че красавицата има над мене власт, каквато дори не подозира, си давам сметка, че може би трябва да подсказва на създанието насреща да не се подлъгва от миловидното личице на малката. Когато отвори голямата си уста, новороденото се превръща в истински терорист. Но решавам да не бързам с откровенията. Нека Видението само стигне до тази горчива истина.

— Ще тръгвам — махам нехайно с ръка, защото картината как съм се излегал блажено в гроба си и никой не ме закача за нищо напират да изплува отново в съзнанието ми.

— Вечно ще съм ти благодарна, Фил. Без теб душата ми никога нямаше да намери покой.

Може би се налага да я светна, че покоят ѝ свърши в мига, в който пое кречеталото в ръцете си. Но Видението изглежда голямо момиче. Налага се да открие и сама някои истини.

— Търся я цели три години...

Тази жена твърдо е решила да не ме пуска да си тръгна. Терзанията ѝ не ме вълнуват. Имам си собствени, които ми стигат за няколко живота напред.

В миг през съзнанието ми пробягва спасителна мисъл. Защо да не ѝ изпратя Шели? И без това моята скъпа приятелка жадува да знае всичко. Отдавна е взела Видението на мушката. Ето, сега се открива прекрасна възможност да научи историята до най-дребната ѝ подробност.

— Твоята Шели се опита най-безцеремонно да отмъкне детето ми. Няма свое, затова посяга към чуждите.

Няма да ѝ пращам Шели. Тези две прелестни създания няма лесно да намерят общ език. Като нищо ще се хванат за косите и ще започнат да се скубят.

Може би етичността налага да уточня, че Шели няма навика да отвлича чужди деца. Просто трудно устоява на изкушението да се притича на помощ на хора, изпаднали в беда.

— Като си помисли човек, че убийците на това съкровище още се разхождат на свобода...

Вестта за някакво неразкрито убийство разколебава за пореден път решимостта ми да се махна по най-бързия начин от върха на хълма.

— Ако не бяха постъпили така жестоко с нея, сега тази красавица щеше да е тригодишна госпожица, която бърбори, танцува, пее и радва с присъствието си околните.

Трудно ми е да си представя кой и за какво може да убие бебе. Сещам се само за някой немарлив доктор, но Видението разпръсква догадките ми с признание, което ме кара да забравя напълно за собствените си неволи.

— Можеш ли да си представиш, Фил, че собствената ѝ баба я изпрати тук?

Не мога да си го представя, а не зная и дали искам да го правя.

Видението присяда върху изсъхналата трева и полюлява нежно бебето. Малката притваря очи и е готова да се унесе в блажена дрямка. Изпитвам усещането, че наоколо се спуска неземно спокойствие.

Едва когато бебето заспива в ръцете ѝ, Видението вдига глава и спира върху мен огромните си бисерни очи.

— При раждането забравиха да ми сложат кислородната маска. Бях мъртва, преди тази прелест да види белия свят...

Видението поглежда с умиление спящото създание.

Когато съобщиха новината на близките ми, свекърва ми изпадна в паника. Беше ѝ трудно да си представи живота на сина си като самотен баща. Това дете объркваше бъдещето му. Затова реши да не губи време. Още същата нощ остави малката пред вратата на чужд дом. А нощта беше мразовита, Фил. Селена не дочака утрото...

Поех дълбока глътка въздух.

— Може би Селена е искала да дойде при майка си — изрекох едва чуто. Видението поклати глава.

— Селена трябваше да живее. Майката на съпруга ми обаче организира измамата така изкусно, че никой не съзря грозния знак на престъплението. Въвлече в жестокия си замисъл и двама негодници от болницата.

Видението замълча и зарея поглед в мрака.

— Виктор не знае истината. И сигурно никога няма да я научи.

Една от мъдростите, на които ме научи това място, е принципът, че оттук връщане назад няма. Който вече е попаднал в гробището, трябва да гледа само напред.

— Най-важното е, че след толкова болка, страдания и скръб Селена вече е в добри ръце...

Видението се усмихва тъжно. След това извършва нещо, което ме кара да се замисля дали тук човек има бъдеще. Или всичко свършва в грозния миг на смъртта. Красавицата поставя нежната си длан върху ръката ми. От този допир дъхът ми спира.

— Ти си най-добрият човек, когото съм срещала, Фил. Не зная дали ще съм в състояние някога да ти се отблагодаря...

Леките ѝ пръсти са още върху ръката ми, а сърцето ми бие учестено. Не съм свикнал да ставам свидетел на подобни излияния, нито си спомням откога не са ме дарявали с прилив на спонтанна нежност.

Стискам дланта ѝ, за да ѝ дам кураж. Чувствам, че желанието да избягам и да се скрия в гроба се е поизпарило.

— Приятно ми е да изливам душата си пред теб, Фил. Ти си прекрасен слушател. Присъствието ти ми вдъхва увереност и сили, че ще се справя с всички изпитания, които се изпречват пред мен. И все пак не бих искала да злоупотребявам с търпението и отзивчивостта ти...

Чудя се дали всичко дотук е било само театър и Видението няма търпение да ме разкара или в погледите и докосванията е имало и нещо истинско. Неподправено, сърдечно и непремислено.

— Не бързам за никъде — изричам смирено и се усмихвам глуповато.

Няколко безкрайни минути и двамата мълчим. Не бих искал да натрапвам компанията си, затова се почесвам по наболата брада и подхвърлям нехайно.

— Ако нямаш повече нужда от мен, ще тръгвам...

— Винаги ще имам нужда от теб, Фил...

Тази жена е решила да ме обърка напълно. Чувствам, че се нуждая от самотата си, за да сложа в ред мислите си.

— Радвам се, че успях да помогна... — Махам с ръка и се спускам по склона. Бързам надолу и почти съм готов да си запуша ушите, защото няма да понеса още едно задъхано признание. Тичам по пътеката между редица смълчани гробове. Гранитните плочи хвърлят причудливи сенки, над главата ми се поклащат клони, някъде съвсем близо изкряква кукумявка.

Спъвам се в нещо и залитам. Намирам опора в дънера на стар бор, наклонен почти до земята от тежестта на годините. Извъръщам глава и съзирам подутия от подаграта крак на Мадам Фуска. Притулвам се в тъмното и се моля да не съм разбудил вещицата. Оглеждам тревата наоколо и търся трупове. Нямам представа как е завършил двубоят между Малина и Плашилото, не съзирам върху каменните плочи на пътеката и гилзи от куршуми.

Вероятно я е удушил, си мисля и отминавам смело проснатия напречно на пътеката крак на гадателката.

След малко ще започне да се развиделява. Шели със сигурност не спи и чака да ѝ разкажа как е протекла мисията. Няма да ме остави на мира, докато не чуе и най-дребните подробности.

Не смятам, разбира се, да ѝ доверявам всички детайли от сцените, които се разиграха тази нощ. Ако е искала да бъде свидетел, да беше свършила сама цялата работа. Сега ще ѝ се наложи да се задоволи с полуистини.

Крача унило към храста от жасмин и още чувствам върху дланта си допира от леките пръсти на Видението. Чудя се дали ще я видя някога повече. Или красавицата ще забегне с малката далече, където няма да имам удоволствието да я срещам. Да се давя в погледа ѝ. Сърцето ми да се преобръща, когато слушам шепота ѝ.

— Не е необходимо да криеш нищо от мен, Фил.

Шели ме чака, сгушена в клоните на храста от жасмин.

— Нямам такива намерения, скъпа — изричам уморено.

— Не съм подозирала, че си такъв лъжец!

Долавям в думите ѝ студенина.

— Искаш ли да поспим? — питам примирено.

— Виждам, че искаш и да се измъкнеш... — клати неодобрително глава приятелката ми.

— Имам нужда от малко сън. Утре отново съм на твое разположение.

Шели долавя в обещанието скрито желание да отложим часа на истината.

— Не, Фил. Ще ми кажеш всичко сега. Без да пропускаш и най-незначителната подробност.

Усецам, че разпитът няма да ми се размине.

— Какво точно искаш да знаеш? — въздъхвам с досада.

— Всичко, Фил. И най-вече онова, което си намислил да скриеш от мен.

Клатя отегчено глава.

— Нямам намерение да крия от теб каквото и да е, скъпа моя Шели — лъжа, без да ми мигне окото. Погледът на приятелката ми светва.

— Наистина ли? — намества се удобно тя. — Тогава цялата съм в слух.

Поемам глътка въздух и си представям отново онзи красив надпис „Моля, никой да не ме безпокои!“, който смятах да закача върху кръста и който трябваше да държи всички досадници далече от

мене поне тази нощ. Присядам върху гранитната рамка на гроба ѝ и сплитам ръце.

Започвай с въпросите, скъпа. Тази нощ съм на твое разположение. Можеш да задоволиш любопитството си с всичко, което успееш да изкопчиш. От утре обаче смятам да мълча като ням.

— Защо се остави онази странна персона да завърти главата ти, Фил? — пита с укор Шели и като че ли е готова да се разплаче. Въпросът ме заварва неподготвен.

— Объркала си се, скъпа. Нищо такова не се е случвало...

— Престани, Фил! — Шели тръска глава като малко дете, обидено, че още го лъжат с идването на Дядо Мраз. — Не съм спяла. Видях всичко със собствените си очи...

Признанието ме кара да сбръчкам вежди. Така, значи. Милата Шели е била по петите ми през цялата вечер. Искала е да се убеди дали ще свърша работата, както му е редът. Станала дори свидетел на кратката ми среща с Видението.

— В такъв случай — изправям се бавно, — нямам да добавя нищо към онова, което вече си видяла.

Шели ме дърпа за ръкава.

— Сядай долу, Фил! Няма да мръднеш оттук, докато не си признаеш всичко. Все-чко, чуваш ли?

— Ако знаех, че акцията ще ме превърне в обвиняем, нямаше да се захващам с нея.

— Наистина, май беше по-добре да свърша всичко сама. За да откажа онази... нахалница от намерението да те оплита в мрежите си.

Преди няколко дни стана ясно, че цял живот съм живял, заплетен в любовен триъгълник, но просто не съм го знаел. Сега за първи път си давам сметка, че изживяването е доста натоварващо.

— Не пълни красивата си главица с небивалици, скъпа — погалвам меките коси на събеседницата си. Шели бута ръката ми.

— Не можеш да ме заблудиш, Фил! Мислите ти са прозрачни. Всичко в теб крещи: „Попаднал съм в капан“.

— Не, скъпа, не! Тук вече прекали. Капан ми беше заложила суровата Капитан Малина, но онзи добър човек Плашилото ми спести падането в клопката.

— Едва го разбудих — въздиша тежко Шели. — Налагаше се да ти изпратя спешно помощ.

Шели наистина е жена, която обича да никне навсякъде. Да забърква интриги. Да се притичва на помощ. Да лъже, заблуждава и шикалкави. Да размахва пистолети пред главите на заклетите убийци. Интересно, къде ли ще изведе това нейно желание да си бута носа навсякъде.

Мечтая си само да не съм наблизно, когато я погнат гробищните песове. Или измамените. Обидените. Излъганите.

Ровя кротко с върха на обувката ронливата пръст под краката си. Знам, че ще съм наблизно. За да я спася. Защото както става ясно напоследък, това е новото ми призвание. Да спасявам заблудени души, които спешно се нуждаят от избавление.

Спал съм непробудно с дни. А може би с месеци. Или с години.

Не, изключено е Шели да ме остави да бездействам с месеци. Или с години. Най-вероятно съм изкарал няколко безгрижни дни и нощи, блажено излегнат в собствения си гроб. И нито ревът на Полковника, нито заплахите на Железния пръст или заканите на Капитан Малина са били в състояние да ме изтръгнат от топлата прегръдка на вечния мъртвешки сън.

Разбужда ме пронизителен вик. Отварям очи и съзирам небето. Сиво, навъсено и недружелюбно. Викът преминава във вой. Чудя се дали не бих могъл да си запуша ушите, за да остана още малко в онова приятно състояние на абсолютна безметежност, когато думите долитат съвсем ясно до съзнанието ми:

— На кого ме оставяш, Вълчо?

Усмивам се и се отпускам отново в пръстта. Ясно е, че сънувам. Събитията през последните дни са се врязали толкова дълбоко в съзнанието ми, че ми е трудно дори насън да се отърся от тях.

— Не помисли ли за мене? Как ще живея оттук нататък, Вълчо?

Кошмарът е на път да погълне мислите ми. Действителността около мен се оказа достатъчно драматична, не е необходимо и във времето, отредено за сън, да мисля за Коко, за Вълчо и Вихра. Те са герои от друга действителност. От реалност, която съм напуснал завинаги. Няма защо да разрешавам на призраците да ме плашат. Да сноват край мен и да ме въвличат в интригите си.

Все по-отчетливо дочувам рева на оплаквачката. Явно наблизко погребват нов съсед. Надигам се на лакти и разтърквам очи. Забелязвам в края на алеята скромно погребално шествие.

Ако разбере, че съм се събудил, Шели ще долети веднага, за да ми разкаже за новия. Кой е. Откъде идва. И защо е тук.

Шели не се забелязва наоколо, затова решавам да остана още малко насаме със себе си. Шествието отминава, ревът на опечалената заглъхва, риданията отшумяват. До слуха ми долита на талази единствено опяването на свещеника.

Имам чувството, че ако се размърдам, проблемите ще ме връхлетят с пълна сила, затова се спотайвам кротко в собствения си гроб и се правя на заспал. Чувствам, че дрямката ме наляга отново и се усмихвам при мисълта, че мога да прекарам следващите два, три или пет дни в дълбок, непробуден сън.

Лежа, доволно притворил очи, когато усещам, че нечия тъмна сянка виси над мен. Повдигам бавно клепачи и виждам само на педя от лицето си изкривената физиономия на Вихра.

Кошмарът продължава, казвам си и се усмихвам отново на измислените си страхове.

— Ти си виновен за всичко, Филипе!

Внезапна болка пробужда гърдите ми и виждам, че токът на груба дамска обувка се е забил в сърцето ми.

— Заради теб децата ти останаха за втори път без баща!

Вихра изглежда съвсем реална, болката в гърдите ми не отминава, а думите звучат съвсем отчетливо. И въпреки че не схващам смисъла им, ледените нотки в гласа на съпругата ми ме карат да потреперя.

— Ти, Филипе, си най-голямото нищожество, което съм срещала.

Нямам представа този път с какво съм предизвикал гнева ѝ, но май не сънувам и май сцената се развива в реалния живот. И въпреки че съм отчайващо мъртъв, участвам в нея заедно с живите.

— Ако в този момент се мернеше пред очите ми, щях да те смажа, Филипе. Щях да те разкъсам със собствените си ръце. Да те стъпча. Да те унищожа.

Вихра натиска с крак тялото ми и токът се забива още по-дълбоко в гърдите ми.

— Ти, Филипе, си едно долно егоистично човече, което не е в състояние да понесе мисълта, че останалите могат да са щастливи.

Опитвам се да измъкна тока от тялото си, но Вихра е стъпила здраво върху мен и няма никакво желание да се отмести.

— Доволен ли си сега? — ръмжи бясно тя. — Умът ми не го побира как толкова години съм живяла с мерзавец като теб! — съска съпругата ми и не ми разрешава да си поема дъх.

— Само преди седмица те помолих да отстраниш онзи криминален тип от живота ни, но ти не си помръдна пръста. И ето, резултатът от подлостта ти е налице...

Вихра действително ме помоли да я отърва от нахалника Коко. Истината е, че имах огромно желание да спестя на нея и на децата драматичните развързки. Тогава си казах, че трябва да обмисля внимателно всеки ход. Да не взимам прибързани решения. Да не предприемам необмислени стъпки. Може би тъкмо затова спях непробудно толкова дълго. За да проясня мислите си. Да видя случая в различна светлина. Да претегля последствията от всяко действие.

— След всичко, което направи, оттук нататък за мен не съществуващ, да знаеш. Няма да стъпя повече на проклетия ти гроб. Чудя се как допуснах децата да растат с баща като теб!

Вихра клати нервно глава, бърше зачервения си нос и повдига тежкия си крак. Болката от гърдите ми отлита и вече дишам по-спокойно.

Питам се дали ще ме прокълне за вечни времена или е намислила нещо по-скандално. Да обругае гроба, като изрови тленните ми останки и нахрани с тях бездомните псета наоколо. Вихра обаче се отдалечава с достойнство, извъръщайки с презрение глава към килнатия почти до земята кръст.

Опитвам се да подредя парчетата от чутото. Да схвана причината за обвиненията, признанията, разкаянията. Истината е, че не се получава нищо смислено.

Поведението на съпругата ми ме навежда на мисълта, че може би съм извършил нещо, за което нямам и най-малка представа. И сега ще се наложи други да плащат вместо мен. Това нямаше да е толкова трагично, ако тези други не бяха децата ми.

Вихра знае как да ме настъпи по мазола. За толкова години научи поне това — къде е Ахилесовата ми пета. Знае, че за децата съм готов да жертвам всичко. Затова винаги ги избутва на преден план в тирадите си.

С изненада установявам, че Вихра не се отправя към изхода на гробището, а завива по съседната алея и се присъединява към групата опечалени, които само преди четвърт час доведоха покойника. Докато се чудя каква работа има съпругата ми при чужд мъртвец, след като съвсем наблизо си има и свой, като изпод земята пред мен изниква Шели.

— Събуди ли се най-последно? — пита тя и забелязвам, че има угрижен вид.

— Ъ-хъ — отвръщам с неохота, защото нямам никакво желание Шели да ме зарине с проблемите на гробището.

— Имам да ти съобщя две новини — обявява делово събеседницата ми. — Една добра и една лоша. С коя да започна?

— С добрата — отвръщам, без да се замисля.

Шели бръчка чипия си нос.

— Всъщност, ако човек се порови малко по-дълбоко, не е изключено да установи, че и двете новини са доста добри...

Това вече се казва късмет. Отваряш очи след дълъг сън и те очакват две добри вести. Ако сметнем и факта, че и любимата ми Вихра реши да ме навести, стават три.

— Докато ти спеше, съдбата усилено работеше за теб...

Не си спомням да съм наемал съдбата да ми работи, но след е решила да ми даде едно рамо в живота, не бива да отхвърлям благоволениято ѝ.

— Ставай, ще те водя при Удавника — побутва ме Шели. Взира се в лицето ѝ и се питам дали пък всичко на това място не се повтаря. Като лента, която превърта едни и същи кадри, с едни и същи герои, изричащи едни и същи реплики и извършващи едни и същи постъпки. Защото именно това бяха думите на милата Шели, когато я зърнах за първи път.

Откритието, че може би началният цикъл от задгробното ми битуване е приключил и започва втори, който ще копира до най-незначителната подробност предшестваящия, ме изпълва с необяснима тревога. Усещам, че дишам през устата. Не, не бих понесъл да преживея отново цялото безумие от последните дни. Не мога да се оплача, че досегашното ми пребиваване в небитието е било скучно. Напротив, беше прекалено динамично, драматично, изпълнено с неочаквани обрати и непредвидени развръзки. Но вече е deja vu. Видяно. Познато. Преживяно.

Дали пък именно в това не се състои драмата на мъртвите? В прокобата да им се случват едни и същи неща. Да изричат до умопомрачение едни и същи реплики. Да участват до обезумяване в едни и същи сцени. И да не го осъзнават.

— Какво става с тебе, Филипе? Блед си като мъртвец.

Това, че и Шели започва да ме нарича строго „Филипе“, както в продължение на двадесет години правеше Вихра, не ми допада. А

сравнението за вида ми изтръгва от гърдите ми изблик на приглушен смях. Защо „като“, скъпа, та аз съм мъртвец. И ще остана такъв през следващите един милион години. А може и повече.

— Ела, да се махнем оттук! — Шели впива малките си пръсти в лакътя ми и ми помага да се изправя. След това ме тегли към алеята.

— Оставих те да поспиш, защото имаше нужда от здрав сън, Фил — изрича вече по-нежно тя.

Усмиввам се мрачно. Нищо на това място не е здраво, скъпа. Толкова време си тук. Не може да не си го разбрала.

Съзирам купчините камъни върху гробовете на онези малки убийци. Докато съм спал могилите на гнева са станали още по-внушителни.

— Ще видиш, Гого е един от най-свестните хора тук...

Заковавам се напред алеята. Същото уверение изрече спътницата ми, когато ме поведе за първи път към дома на Удавника.

Изведнъж всичко пред погледа ми се завърта.

— Добре ли си, Фил? — Шели ме наблюдава с майчинска загриженост.

Не съм добре. Дочувам стон и извърщам глава. Министъра се въргала в пръстта, притиснал с две ръце дебелия си корем. Лицето му е сгърчено от болка. Краката му се тресат в конвулсии.

— Да е мислил по-рано — отсича Шели и отминава хладнокръвно представителя на властта.

Стискам глава между дланите си. Същите сцени. Същите фрази. Оттук нататък ще се повтарят на различни обороти.

Шели маха дружелюбно на Невъзвращенеца. Онзи отвърща сдържано на поздрава й.

— Няма го — изрича разочаровано красавицата и се настанява сред ухаещите на живот теменужки върху гроба на Удавника.

В този миг осъзнавам, че никога няма да се срещна с Гого. Тук царуват други закони. Въртиш се в омагьосан кръг. Оставаш вечно млад. След време всички те забравят.

— Не бива да се връщаш на гроба, Фил...

Облещвам очи. Тази реплика е нова. Не съм я чувал преди.

— Защо? — питам стъписано.

— Защото в момента там се вихри твоята Вихра.

Установявам, че Шели държи на славата си на човек, който не изпуска нито едно от събитията на гробището.

— Не знам какво я е прихванало. Започна да отскача често насам — отбелязвам с раздражение.

Напрягам се да си спомня дали съм изричал тези думи и преди и с огорчение установявам, че май съм го правил.

— Изчакай, все някога гневът ѝ ще утихне!

Шели не знае с кого си има работа. Свирепото настроение на Вихра е втората ѝ същност. Никога не утихва. Не отминава. Не заглъхва. Не и преди съпругата ми да е разчистила неуредените си сметки.

— Наумила си е, че съм виновен за всички беди в живота ѝ... — Опитвам се да оправдая гнева на благоверната си. Да изтъкна, че може би не е съвсем неоснователен.

— Не натоварвай съзнанието си с измислени терзания, Фил. Нямах никаква вина за смъртта на нейния непрежалим Вълчо...

Сбръчквам вежди и се чудя дали съм чул добре. Дали Шели е разбрала добре. Дали изобщо този разговор тече в действителност или е част от съня, от който още не съм се събудил.

— И Вълчо ли е тук? — питам неуверено.

Шели поема с пълни гърди глътка въздух, откъсва малка теменужка от гроба на Удавника и завърта цветето между пръстите си.

— Вече е тук — съобщава смирено тя и гледа встрани. — Банална история — бърза да изпревари въпросите ми красавицата.

— Нямам нищо против да я чуя — изричам нервно.

— Не съм сигурна, че трябва да обременяваш неукрепналата си психика с вестта за подобни трагични случки...

Шели говори за мен като за дете, преживяло тежка душевна травма.

— Не съм на дванадесет — сопвам се ядосано.

Спътницата ми се засмива.

— Ти никога няма да станеш на дванадесет, Фил. Ще останеш завинаги в онези невинни години, когато човек е само на шест.

Снизходителната загриженост на събеседницата ми започва да ме дразни.

— Ще ми кажеш ли най-после как тъпанарят Вълчо попадна тук?

Искам да я попитам и дали отгук нататък ще се наложи ежедневно да търпя присъствието му, но решавам да изясня този въпрос по-късно.

Шели въздиша отегчено. С други думи: Не ми се бърка в тази мръсна история, но заради теб съм готова да го направя.

— Твоят Коко го причака в тъмното — обяснява безизразно тя.

Мълча в очакване на подробностите, но Шели не изрича нито дума повече.

— И? — подканям я нетърпеливо.

— Това е всичко — отвърща небрежно тя.

— Не, скъпа, това определено не е всичко.

— Е, добре. Приятелят ти замахнал с нещо тежко и изпратил шефа в интензивното. Оттам до хладилниците в моргата е една ръка разстояние.

Закривам очите си с длани и започвам да разтривам слепоочията си.

— Признал ли е злодеянието си? — питам като адвокат, който ще поема защитата на убиеца.

— Не съм присъствала на разпита — отговаря троснато Шели. — Знам само, че твоят Коко е вече зад решетките.

Докато извършвам кръгови движения върху пулсиращите си до пръсване слепоочия, в съзнанието ми проблясва прозрение.

След като за дванадесет години Коко не е причакал и мене в тъмното, значи все пак е хранил някакви топли чувства към скромната ми личност, нали така?

— Най-хубавото е, че не те забъркаха в тази помия. Съдбата застана на твоя страна. И трябва да си й благодарен.

Върху бледите устни на Шели пропълзява бегла усмивка.

— Ако питаш, моята заслуга е съвсем дребна. Не зная дали си заслужава изобщо да я споменавам...

Не питам, само присвивам очи, защото надушвам някоя от прословутите пакости на милата Шели.

— Е, добре, щом толкова настояваш, ще ти призная в какво се изразява помощта ми. Обещай само да не се сърдиш!

Нищо не обещавам, преди да съм чул изповедта на красавицата. Събеседницата ми се разполага удобно върху теменужките и прехапва устни в дълго мълчание. Знае, че нямам търпение да чуя какво точно е

направила и въпреки това ѝ доставя удоволствие да ме държи в напрежение.

— Напоследък ти беше подложен на редовен и постоянно увеличаващ се натиск, Фил.

Да кажем, че съм склонен да приема това твърдение за истина.

— Жена ти те убеждаваше да отнемеш хладнокръвно живота на най-добрия си приятел. Заливаше те с измамно доблестни доводи. Замазваше очите ти с подло замаскирани под благородни подбуди аргументи. И според моето скромно мнение, ти беше на крачка от фаталната стъпка.

— Чакай! — размахвам поривисто ръка. — Никога не съм обмислял сериозно да извърша престъпление.

Шели повдига отегчено очи към небето, с което иска да покаже, че не е вчерашна.

— Освен това — изрича авторитетно тя, — една друга съмнителна особа започна да се навърта около теб...

Чудя се коя е тази тъмна персона, но Шели не ме оставя за дълго в неведение.

— Имам предвид Видението — уточнява тя.

Зяпвам, защото досега никога не ми е минавало през ума, че Видението има някакви аспирации към мен.

— След като обмислих внимателно ситуацията, стигнах до извода, че се нуждаеш от спешна приятелска помощ.

— Ще ми кажеш ли най-после какво си направила, по дяволите! — крещя и Шели ме дарява с неодобрителен поглед. Оглежда се плахо и изрича шепнешком:

— Не дърпай дявола за опашката, че току-виж изскочил отнякъде...

Толкова тъмни субекти срещнах на това място, че никакъв дявол не е в състояние да ме стресне.

— Добре! Добре! — кърши ръце Шели. По всичко личи, че ѝ е трудно да говори за добрината, която ми е сторила.

— Помолих онази противна вещица Мадам Фуска да ти направи бяла магия...

Ококорвам очи, без да схващам защо е било необходимо Шели да ползва услугите на гадателката.

— Благодарение на заклинанията на дебелата Фуска ти спа непробудно почти цяла седмица...

Признанието ми се струва толкова абсурдно, че намирам сили да се засмея. Почти съм сигурен, че само след секунда звънкият шеговит смях на Шели ще огласи околността.

Нищо такова не се случва и чувствам, че по неизвестни причини започвам да се потя. Някакъв вътрешен глас ми нашепва, че Шели не е светица и за да постигне своето би се съюзила дори с дявола. Тоест, с мадам Фуска.

— Обеща да не ми се сърдиш, Фил — гледа ме с укор тя. — Няма съмнение, че дългият сън ти се отрази добре. Прочисти мислите. Създаде яснота на погледа ти. Освен това ти спести непосилната тежест през останалата част от битуването си да се гърчиш под тежестта на смазващо чувство за вина.

Не зная кое е по-подходящо за случая. Да ѝ спретна един луд скандал или най-чистосърдечно да ѝ благодаря, че съм проспал блажено момента на убийството.

Решавам да не предприемам нищо, докато мътилката в главата ми не се избистри. След като усещам, че мога да разсъждавам трезво, питам без капчица ирония:

— Това ли е добрата новина?

— Това е лошата. Която обаче може да се приеме и за добра, като се има предвид благоприятния развой на нещата за теб...

Кимам, без да разбирам.

— Смяташ ли, че ще имам сили да понеса и добрата новина?

Шели се привежда към ухото ми.

— Ще останеш очарован...

Едва ли. Чувствам се в състояние на тежко пиянство. Всичко пред погледа ми се върти. Думите на приятелката ми долитат до мен като ехо. Очертанията на предметите са размазани. Единственото, което виждам добре, са двете светнали като свещици очи на събеседницата ми.

— Двамата с теб никога няма да умрем истински, Фил — плясва с ръце палавницата Шели.

Мисля си дали пък не е превъртяла, но забелязвам, че ме наблюдава в очакване. Вероятно си представя, че ще скоча и ще

започна да я прегръщам, възбуден от вестта, която ми съобщи. Понеже нищо такова не се случва, Шели решава да е още по-красноречива.

— Докато ти спеше, учените направиха откритие, което ще преобърне представата за света. Установиха, че информацията в мозъка ни няма да се загуби, а ще се съхрани във Вселената. Въпреки че сърцето е спряло. Въпреки, че невроните са мъртви.

Бръчкам вежди и се чудя откъде извира този бликащ ентузиазъм у немирницата Шели.

— Само за моето и твоето съзнание ли става въпрос? — питам с недоверие.

Шели клати глава.

— Оказва се, че духът действително е материален. Как да ти го обясня? Представи си, че съзнанието ти е програма за квантов компютър, който се намира в мозъка ти.

Вдигам несъзнателно ръка и опипвам мястото, където би трябвало да се намира сивото ми вещество. Шели кима одобрително.

— Квантовите частици формират душата. Аурата на всеки от нас се разпръсква в пространството. Енергийната обвивка остава да живее и след смъртта на организма. Освен това, душата на всеки е неповторима, Фил. Както деенката или пръстовия отпечатък.

Сигурно трябва да съм въодушевен от тази вест, ако действително е научно доказана. Фактът, че душата ми е единствена и неповторима и ще се рее вечно в пространството, задръствайки вселената с информацията, заложена в нея, определено е добра новина. Но в момента имам други грижи. И дори светлите научни открития не са в състояние да ме откъснат от мислите за семейството ми.

— Съществува и друго, Фил... — Шели ме поглежда под вежди. — Измерили са точно колко тежи душата на всеки един от нас — хвърля поредната бомба събеседницата ми.

— Моята със сигурност е много тежка — въздишам. Шели клати глава.

— Нищо подобно! — отсича тя. — Твоята душа тежи точно 21 грама.

Вглеждам се в изражението на красавицата и се чудя, дали пък докато съм спал, не е свършила и тази работа. Не е измерила теглото на душата ми. Нищо чудно на гробището да извършват и такива

услуги. Както там, горе, когато обявяват седмица за безплатен рентген или мамограф.

— Тъжно, Фил, много тъжно, Фил — въздиша Шели. — В крайна сметка всичко, което сме си мислили досега, е било измама...

Не е необходимо да се преселиш в гробището, за да стигнеш до тази истина.

— Когато чух новината, не повярвах. Но Невъзвращенеца преглежда редовно вестниците. Онези, които висят на павилиона отсреща — сочи с крехкия си показалец красавицата.

— Група учени доказали, че душата на всеки от нас тежи само 21 грама. Точно 21 и нито грам повече, представяш ли си? Независимо от греховете, които повечето смъртни са натрупали на гърба си. Без значение от богатата душевност на едни или бедния духовен мир на други.

По изражението върху лицето ѝ разбирам, че на Шели ѝ е трудно да повярва в надеждността на откритието.

— Какво излиза? — размахва ръка тя. — Че уж всеки е неповторим, а всъщност всички сме до болка еднакви. Душевно клонирани същества.

Мисълта я разстройва и бързам да придам на разговора философска насоченост, за да я изтръгна от мрачните изводи, които се готви да впише в светоусещането си.

— Може би тъкмо в това се крие тайната на съществуването, скъпа моя Шели. Представяме си, че сме различни, а същността на всеки от нас, когато я сложат на кантара, струва еднакво.

Шели отпуска слабите си рамене.

— Този експеримент е отворителен, Фил. Трябва да го забранят. Той срива представата, че има смисъл човек да се стреми да е благороден. Да си поставя възвишени цели. Да служи на красиви идеали. Разрушава насажданата с векове идея, че душата на злодея е катранено черна, а на почтения човек е лека, светла, волна и ефирна.

Още не съм смял информацията, затова мълча и гледам в земята. Шели обаче не е склонна да се примири така лесно с новостите в науката.

— Въобразяваме си, че някои сме по-добри, а други са оскотели. Че преливаме от емоции, а други са лишени от чувства. Че служим на

благородни цели, а останалите са обладани от низки страсти. И накрая, при претеглянето, стрелката е неумолима. Удря точно на 21.

— Този опит го е правил още Хераклит през 6-ти век преди новата ера — опитвам се да я успокоя.

— Какво точно е правил? — опулва очи Шели. — Мерил е колко тежат душите ли?

Поемам дълбока глътка въздух и я задържам в гърдите си.

— Вероятно днешните учени са повторили опита, използвайки по-модерни средства — изказвам предположенията си.

Шели свежда глава.

— Преди Невъзвращенеца да ме посвети в същността за това странно изследване, ако някой ми беше казал, че с Фуска или с Железния пръст тежим еднакво, щях да се пръсна от смях.

— На мен пък не ми е ясно защо им е притрябвало на живите да се ровят в душите на покойниците... — отсичам ядосано, за да сложа край на този разговор.

— Вероятно, защото искат да знаят имат ли смисъл усилията им за самоусъвършенстване.

Склонен съм да се съглася със заключението, когато Шели се изправя рязко и тропва с крак.

— Не, Фил, не! Никой не може да ме убеди, че душевният ми свят тежи колкото този на змията Лора. Нито е възможно ти и онзи глупчо Вълчо да носите един и същи духовен багаж.

Споменаването на шефа кара и двама ни да извърнем почти едновременно глави към мястото, където трима гробари с лениви движения закопават в парцел номер осем злочестия Вълчо.

— Ами какво ще кажеш за онзи негодник Коко? Някакъв си екип от учени глави иска да ни убеди, че ти и Коко сте изградили еднакви по тежест душевни вселени. Това е нелепо, Фил. Пълна небивалица.

Задълбаването в духовния свят на Вълчо и Коко е на път да помрачи напълно и без това скапаното ми настроение.

— Знаеш ли какво съм намислила? — завърта се на пети Шели и докато се чудя как да я разубедя да не се занимаваме повече с делата на живите, тя захапва върха на показалеца си и започва да прърха около мен.

— Ще съберем подписа. Ще изложим становището, че никой от обитателите на гробището не е съгласен с резултатите от изследването.

Ще поискаме забраната на подобни нечовешки експерименти.

Да поискаме. Не съм наясно само дали скъпата ми приятелка ще намери съмишленици за подобна изгубена кауза.

— Мадам Фуска ще поведе протеста — разпръсква съмненията ми красавицата. — Жената има богат опит в гадаенето. Поддържа връзката между двата свята — този на живите и нашия. Говорила е дори с хора, излезли от телесната си обвивка и завърнали се в нея след преживяна кома.

Нямах представа, че мадам Фуска е такъв авторитет. Още по-изумен съм как в един момент от враг номер едно, гадателката се превърна в пръв съюзник на милата Шели.

— Фуска не е единствената, която ще се възпротиви. Помисли си, Расиста би ли приел, че душата му струва, колкото тази на Чужденеца. — Шели изкривява устни в иронична гримаса. — Никога не би се примирил с подобна теза.

От всичко, което ми наговори дотук надушвам, че милата ми приятелка е на път да създаде размирици в и без това клокощето от страсти гробище. Затова започвам да напругам съзнанието си, за да изтъкна някакъв довод, с който да я убедя да остави настрана протеста и да се заеме с нещо по-съзидателно. Със спасението на някоя заблудена душа като моята, например.

— Имаш ли идея какво ще правим с Вълчо? — питам, за да отклоня разговора в по-безобидна посока.

Шели не очаква в момент, в който се взимат съдбовни решения за съдбата на мъртвите, да я занимавам с нагъл тип като Вълчо.

— Ще го игнорираме. Или ще му демонстрираме презрението си.

Не е кой знае колко радушно за посрещане, но в края на краищата, всеки е заслужил съдбата си.

— Ако Вихра продължава да ти досажда с упреците си, я остави на мен.

Това, че Шели е готова да ме отърве от нападките на съпругата ми, изглежда благородно.

— Колкото до Железния пръст... и той си намери майстора...

Повдигам вежди в знак на изненада и се напругам да отгатна кой от обитателите на гробището може да е влязъл в ролята на Майстора.

— Плашилото така му взе страха, че вече няколко дни онзи негодник не смее да изпълзи от дупката си.

Интересно, колко важни неща се случват, докато човек спи кротко и непробудно.

— Вчера погребяха и живия труп. Издъхна човекът под онази купчина пръст. Настаниха го в друг парцел, така че няма да стигне повече до главата ти.

Това вече е добра новина. Не, че са го погребали и не е успял да прескочи трапа, а че няма да пъшка до главата ми.

— Видението също намина насам...

Шели забелязва как спирам да дишам и бърза да уточни:

— Нямахте да ти казвам тази подробност, но реших да нямам тайни от теб.

Жена, която да няма тайни от теб, е като бяла лястовица, която никой не е виждал.

— Казах й, че атмосферата в парцела не ти допада и си се преселил при свои близки в протестантското гробище...

— С други думи си я пратила за зелен хайвер — тръскам глава, без още да съм осъзнал напълно защо милата Шели постъпва така сурово с Видението. И с мен.

— А! Вчера на гроба дойде и синът ти...

Този път дъхът ми наистина спира.

— Остави това за теб. Прибрах го, за да не го открадне някой. — Шели започва да бърка трескаво в джобовете на фееричната си рокля. Измъква оттам малък оловен войник и ми го подава като безценен трофей.

— Бебо... каза ли нещо? — питам колебливо, поемайки с трепереща ръка играчката, която ми донесох от едно служебно пътуване в Япония. Войниците, които домъкнах оттам, бяха цяла армия, но остана само този.

— Каза, че за него ти си единственият баща на този свят...

Чувствам как в очите ми напират сълзи. От тримата кандидати за тази славна роля милото ми момче е избрало мен.

— А, ето го и Гого! — възкликва Шели, докато бърша сълзите с ръкава на мърлявото си сако.

Вдигам поглед и съзирам по алеята да крачи снажен младеж с високо чело и открит поглед.

— Гого е от най-свестните хора тук. — Шели се привежда към ухото ми. — На него винаги можеш да разчиташ.

Изпитвам натрапчива необходимост да ѝ вярвам. Нищо, че съм чувал вече тази реплика. Нищо, че това, което става в момента, може да е началото на нещо ново, което да се окаже добре познато старо. Нищо, че лентата на задгробното битуване може да върти едни и същи кадри.

Гого приближава и протяга ръка. Поемам здравата му длан и в следващия миг изпитвам непоколебима увереност, че на този човек можеш безрезервно да се довериш.

Отправлям възторжен поглед към моята мила Шели. Тя докосва нежно рамото ми. Исква да покаже на целия свят, че сме близки. Поблизки, отколкото сме били с живите. Съдбите ни са преплетени безвъзвратно. Душите ни ще се реят милиони години във вселената. Без да се губят. Без да се лутат. Без да търсят небродени пътища. Всички на това място сме осъдени на вечност. Дълбока, безгранична и неумолима.

За каква по-завидна съдба би могъл да мечтае един покойник, преселил се завинаги в намиращия се от обратната страна на земята Нашвил?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.